SHURUH

Kommentarer och förklaringar till Sayyid Qutbs,

Milestones

(Milstolpar eller Vägmärken)

Sh. Mustafa Kamel Muhammed

Koranens metod och natur

Denna bok ingår i litteraturen från “Sanningens förkunnare”

https://www.facebook.com/sdaahaqqen

Alla rättigheter är reserverade för Sanningens förkunnare.

Översättningen har gjorts av Abu Omar, Olof Janson

Tillstånd ges att dela innehållet i denna bok, med korrekt källtillskrivning och ingen ändring av innehållet.

Koranens metod och natur

Introduktion

Vi går nu vidare till vårt nya kapitel som är "**Koranens metod och natur**", och eftersom vi har talat om den unika koraniska generationen kommer vi nu att tala om den unika koraniska metoden. Sannerligen är den koraniska metoden en unik metod, helt enkelt därför att den är den metod som Allahs (swt) använt och använder.

När vi talar om den koraniska metoden är det den metod som skapade och frambringade den första generationen och den som skapade och organiserade den första islamiska rörelsen. Den koraniska metoden fastställde sättet att inbjuda till islam (dawah) och hur det utförs. Denna metod är det som den första nationen uppfostrades på, och därför kommer vi att finna att den verkligen är en unik metod.

Det är en mångfacetterad metod som behandlar alla mänskliga frågor på ett heltäckande sätt och etablerar ett unikt levnadssätt som är ägnat åt Allah (swt) i världen genom skapandet av en unik nation med ett unikt uppdrag. När vi talar om den koraniska metoden, eller naturen av det koraniska tillvägagångssättet, finner vi att det finns många mycket betydelsefulla frågor som tas upp i detta kapitel som förespråkarna för den islamiska kallelsen bör vara medvetna om.

Vi har sett hur den unika koraniska generationen levde med Koranen, uppfostrade från denna enda och unika källa, genom vilken hela nationen och den första rörelsen byggdes. Vi vet hur följeslagarna hanterade Koranen och hur denna metodik – när följeslagarna hanterade den på ett korrekt och noggrant sätt – lyckades frambringa dessa unika exempel för oss som aldrig har upprepats i mänsklighetens historia fram till idag. Vi vet att Allah (swt) har prisat den generationen genom att nämna att den är den bästa nationen som frambringats för mänskligheten:

"Ni är det bästa folket som frambringats för (vägledning och reform av) mänskligheten." (Surah Aali - Imran 3:110).

De var resultatet av denna bok, och Sändebudet (sas) prisade dem också när han sade: "den bästa generationen är min generation."

Vi upprepar och betonar alltid att denna religions seger endast kommer att ske genom ett folk som förstår denna metod på samma sätt som följeslagarna och de första generationerna. Även om det finns en skillnad mellan den första generationen och de efterföljande generationerna, bör denna skillnad inte vara i själva metoden, dess tillämpning eller grundläggande värderingar, även om det kan finnas skillnader i graden och fullkomligheten till tillämpning och beteende för mänskligheten samt att hålla dem ansvariga för att uppnå ett unikt mål: att vara ställföreträdare, representant (vice-regent

dvs. khalifa) för Allah (swt) på denna jord. Människan blev sannerligen utvald av Allah (swt) att utföra detta unika uppdrag.

Det råder ingen tvekan om att den stora uppgift som människan har anförtrotts, som definierar hennes roll som Allahs ställföreträdare, är fullständig underkastelse och lydnad till Allah (swt), vilket kan uttryckas som att dyrka Allah (swt). Jämfört med hela universum som naturligt dyrkar Allah (swt), har människan fått den unika äran att välja sin väg – antingen vägen att dyrka Allah av egen fri vilja, önskan, uthållighet och iver, eller vägen av olydnad mot Honom, och därmed beröva sig själv från Allah (swt). Således är människan, tillsammans med jinnerna, de enda skapelser som har denna fördel jämfört med alla andra skapelser som dyrkar Allah (swt) per automatik. Det är därför människan är unik, och varför hela universum har ställts under människans befäl. På detta sätt har Allah (swt) utvalt henne att vara Hans ställföreträdare på jorden.

Islams grundläggande ämne, och hur Koranen har gett det stor uppmärksamhet

Sayyid Qutb säger i början av detta kapitel:

“Den mekanska delen av den heliga Koranen, uppenbarad för Sändebudet – frid vare med honom – under en period av tretton år, behandlade endast en fråga. Denna frågas natur förändrades inte, även om sättet att framställa den varierade enligt Koranens stil, som hänvisar till denna fråga på nya sätt, alltid som om den hade tagits upp för första gången.”

Innan vi utforskar denna grundläggande fråga och detta ämne måste vi betona Koranens stora ihärdighet i denna fråga. Det råder ingen tvekan om att Koranen i detta avseende är unik – den talar om detta enda ämne och upprepar det om och om igen, och ändå varierar framställningssättet liksom dess påverkan på våra hjärtan. När du fortsätter att läsa Koranen får du ständigt nya känslor och intryck – förutsatt att ditt hjärta är öppet – och du kommer att finna att de koraniska verserna, hur ofta de än upprepas, var och en har sin egen vackra smak och särskilda inverkan på det muslimska hjärtat. Qutb talade om detta ämne i detalj i sin kommentar till sura Yunus (*I Koranens skugga*) när han beskrev Koranens natur, dess påverkan och dess olika stilar. Så det kan vara en enda fråga, även om den upprepas många gånger i Koranen, men varje gång presenterar Koranen den på ett nytt sätt som om det vore ett nytt ämne, eftersom den alltid presenteras ur ett nytt perspektiv, i sammanhanget av en ny händelse, och kopplas till nya begrepp som om det verkligen vore en ny fråga som läggs fram för oss för första gången.

Så förklarar Qutb denna viktigaste fråga:

“... [frågan är begreppet] denna tro såsom den presenteras i sina två huvudsakliga grunder: Uluhiya (suveränitet, gudomlighet, Allahs överhöghet) och Ubudiyah (fullständig kärleksfull hängivenhet, underkastelse och lydnad till Allah) samt relationen mellan dem.”

Vi kan aldrig överdriva Koranens betydelse och hur Koranen har en djupgående inverkan på mänskligheten och på muslimer som vill bära det enorma ansvar för vilket Allah (swt) har skapat människan. Koranen talar därför ständigt om Allahs (swt) storhet och gudomlighet och omges av sötman och storheten i Hans ord som berör de mest viktiga och betydelsefulla frågorna. Koranen fastställer människan som unik i förhållande till alla andra skapelser, gör henne särskild, med ett unikt syfte och uppdrag. Koranen föreskriver unika sätt och beteenden.

Betydelsen av ämnena “Allahs gudomlighet” (Uluhiya) och “tjänandet av Allah” (Ubudiyah), och hur de relaterar till människans liv

När vi talar om Allahs gudomlighet och tjänandet av Allah, så är de i sanning de huvudsakliga begreppen i denna existens, och de är de två verkligheter som omfattar hela detta universum. Verkligheten av Allahs gudomlighet, Hans storhet och överhöghet, representeras i Allah (swt) själv, Skaparen av hela denna existens. Verkligheten av allt utom Allah (swt), hela skapelsen, representeras av tjänandet av Allah. Uluhiya – Allahs gudomlighet – är ett brett ämne, men omfattar i sin essens många aspekter av Allah genom beskrivningen av Hans fullkomliga namn, egenskaper och rättigheter såsom Hans överhöghet, suveränitet och herravälde över hela universum. Ubudiyah – tjänandet av Allah – å andra sidan rör resten av skapelsen, särskilt människan, och innefattar aspekterna av fullständig kärleksfull hängivenhet och dyrkan till Allah.

Människans förmåga att känna och uppleva denna typ av relation och dess allvar är det första steget på den rätta vägen. Så när en person börjar föreställa sig vad det innebär att Allah (swt) existerar, att det finns en Skapare för denna existens, och att Allah beskrivs med alla betydelser av värdighet, gudomlighet, fullkomlighet och unikhet och att ingenting är som Allah (swt), då börjar han inse sitt syfte i livet och sin huvudsakliga fråga. När personen börjar tänka på hur han skapades ur intet, och hur hela denna existens uppstod, börjar han på allvar tänka på vad hans roll och syfte är, vad som krävs av honom, och vad Skaparen av allt detta förtjänar från honom. Dessa frågor är människans första, största och huvudsakliga fråga. Varje person måste stanna länge inför denna fråga, i djup eftertanke, för att identifiera sin utgångspunkt. Han måste börja inse det ansvar som lagts på honom. Han måste börja känna Allahs (swt) existens, eller

börja tänka på hur han ska förhålla sig till resten av skapelsen. Så utan tvekan är Allahs gudomlighet och tjänandet av Allah de frågor som Koranen kretsar kring, och som alla sändebud har kallat till – att människans sanna uppgift på jorden är att förstå Allahs rätt över honom och vad Allahs gudomlighet innebär och vilka konsekvenser som följer av dess beskrivningar och egenskaper. Genom denna kunskap kommer människan att veta vad Allah (swt) förtjänar och hur människan bör stå inför Honom med respekt.

Så behandlade Koranen i Mekka "frågan om denna tro såsom den presenteras i sina två huvudsakliga grunder... Allahs gudomlighet och tjänandet av Allah samt relationen mellan dem," med tydliga men omfattande ord som innefattar hela sanningen. Även om en människa står inför denna sanning hela sitt liv, kommer den fortfarande att förbli huvudfrågan. Vi måste stanna länge inför denna fråga och reflektera. När en person glömmer att tänka på verkligheten i denna fråga, och när han glömmer naturen av denna relation och inte känner dess värde eller vad den innefattar, då förlorar han helt enkelt vägen, hela vägen, och faller tillbaka: istället för att vara Allahs (swt) ärofyllda ställföreträdare, förnedrar han sig själv till att vara mer vilse än djur.

Qutb säger:
"Denna fråga riktas till 'människan' som människa, och i detta avseende är araben i en viss tid eller någon annan, och icke-araben, lika, oavsett om han tillhör den tiden eller senare tider."

Därför är detta de frågor som förenar vårt liv: Allahs gudomlighet och tjänandet av Allah; de är människans frågor, från den första skapade människan till dess att den sista människan dör. Det är inte en fråga som kan utvecklas eller förändras, eftersom den är mest grundläggande för vår existens och behandlar fasta verkligheter. Människan kommer att förbli människa i varje tidsålder; hon kommer fortfarande att vara denna människa med samma beståndsdelar, metoder, mål och värderingar. Dessutom kommer även hennes brister att följa henne genom alla tider.

Verkligheten av Allahs gudomlighet har aldrig förändrats eller upphört:

"Och sätt din tillit till Den Levande som inte dör, och prisa Honom..."
(Surah Al-Furqan 25:58)

Människan har alltid varit under Allahs (swt) omsorg. Detta har varit fallet sedan den första människan och kommer att fortsätta till slutet av mänskligheten, på samma sätt och vis. Alla Allahs sändebud – som vi vet – kom med en metod, ett mål och ett värde. Det hände aldrig att ett sändebud motsade ett annat i denna grundläggande fråga. Det fanns endast skillnader i vissa lagar som förändrades i enlighet med förändringar i människans relationer till denna värld, men grunderna och principerna förändrades aldrig, och själva naturen hos dessa principer är att de är oföränderliga. Därför har människan alltid blivit tilltalad med dessa kärnprinciper och verkligheter.

Människans unika roll

Människan har en särskild natur, och hon skiljer sig även från jinnerna på grund av sina unika och flexibla förmågor. Detta var det som störde Satan (som är från jinnerna) och fick honom att trotsa Allahs (swt) befallning, när han upplevde att Adam (frid vare med honom) var bättre än honom och mycket närmare Allah (swt), och därför kände avund. Eftersom Allah (swt) befallde honom att falla ner inför denna mänskliga skapelse, blev han avundsjuk, vägrade att falla ner och sade att han var bättre än människan:

"Du skapade mig av eld och skapade honom av lera..."
(Surah Al-Araf 7:12)

Satan hotade därefter denna människa med förförelse och ville få henne att gå vilse och avleda henne från denna stora heder som hon skapades för – fullständig kärleksfull hängivenhet, lydnad och tjänande till Allah (swt). Detta är alltså den långa kampen mellan människan och Satan. Människan är därför mycket överlägsen jinnerna, som har begränsad förmåga att välja och som inte har givits den ära och det ansvar som människan lever för och tillämpar på jorden.

Den koraniska metodologin tilltalar människan som människa och suddar ut vad så kallade filosofer och vilseledda ideologier har sagt om människan i det förflutna, nuet och framtiden: att människan påstås vara en skapelse som förändras genom tiderna, och att det därför inte skulle finnas någon grund för fasta principer i hennes liv. Den listiga jahiliyya vill förstöra stabiliteten i människans liv och avleda henne från de fasta och korrekta principer som är kopplade till hennes existens.

Vi måste ha en klar förståelse för att det finns både fasta grundprinciper samt frågor som är föremål för förändring i våra liv. Inte allt i människans liv är föremål för förändring eller lämpligt för utveckling, och på samma sätt är inte allt i människans liv fast eller oföränderligt. Det finns fasta och stabila begrepp och grundpelare som aldrig förändras och som människan kretsar kring. Samtidigt finns det också vissa föränderliga aspekter som rör den yttre strukturen utan att påverka kärnan. Dessa saker som är föremål för variation påverkar inte de grundläggande verkligheterna såsom människans huvudsakliga riktning, hennes mål och uppgift, eller de värderingar som styr hennes existens.

Qutb säger:
"Detta är det mänskliga problem som inte förändras; detta är frågan om människans existens i universum, hennes slutliga mål, och hennes position och relation till universum; samt frågan om relationen mellan henne och universums Skapare. Denna aspekt av människans liv kan inte förändras, eftersom den rör hennes själva väsen."

Vikten av att förstå denna fråga ger oss känslan av att vi står på fast mark, rör oss mot ett fast mål och kretsar kring en fast pelare. Detta är vad som hindrar oss från att avvika och förvrängas. Att förändra den fasta pelaren gör människan i ett tillstånd av ständig yrsel och förvirring där hon inte kan finna ro i ett tillstånd eller komma fram till ett fast beslut om sig själv eftersom hon ständigt rör sig på ett slumpmässigt och förvirrat sätt.

I motsats till detta är den person som känner denna sanning mycket väl och förstår den grundläggande betydelsen av fasta och tydliga principer i sitt liv, alltid tillfreds och har en referenspunkt och hörnsten att luta sig mot.

När en person är förvirrad i denna fråga och inte ser dessa grundläggande fasta begrepp, bör han inse att han har avvikit från sanningen och att det finns mörker framför hans ögon. Detta är det tillstånd som jahiliyya vill att mänskligheten alltid ska vara i: människor med förvrängda sinnen och tankar, vilseledda, utan principer och irrande. När människor förlorar den klara visionen av de grundläggande principer som definierar deras existens, blir det mycket lätt att vilseleda dem till den väg som Satan vill.

Detta är som Allah (swt) säger:

"Sannerligen, de som förnekar – det är detsamma för dem om du varnar dem eller inte varnar dem – de kommer inte att tro. Allah har satt ett sigill över deras hjärtan och över deras hörsel, och över deras ögon finns en täckelse. Deras blir ett stort straff."
(Surah Al-Baqara 2:6–7)

Således är det Satans huvudsakliga uppgift att lägga detta mörker och denna täckelse över sinnena, öronen och ögonen för att göra dem okunniga, blinda och döva:

"Sannerligen, de värsta av levande varelser hos Allah är de döva och stumma som inte förstår."
(Surah Al-Anfal 8:22)

Detta är frågan – frågan om att täcka människans sinne, syn och hörsel – som Satan ständigt strävar efter, eftersom han inte kan förändra de fasta grundläggande principerna, men han kan påverka och vilseleda människans förståelse av saker så att hon inte tydligt kan se dessa centrala begrepp. Detta är vad Satan ständigt gör:

"Sedan kommer jag till dem framifrån och bakifrån, från deras högra sida och från deras vänstra sida, och Du kommer inte att finna de flesta av dem tacksamma."
(Surah Al-Araf 7:17)

Detta är människans fråga – den fråga som gör att vi kan möta jahiliyya när som helst med självförtroende och överlägsenhet, eftersom vi står inför människor som är okunniga oavsett vad de har av vetenskap eller teknologi.

Vad vi än må tro, eller vad de än må tro att de innehar av vägledning för mänskligheten, innehar de i själva verket ingenting, och våra värderingar och de grundläggande principer som vi håller fast vid är långt överlägsna, såsom Koranen säger:

"...så vad gäller dem i vars hjärtan finns avvikelse, följer de det som inte är helt tydligt däri, i sökandet efter fitnah (splittring) och i sökandet efter dess dolda betydelser, men ingen känner dess dolda betydelser utom Allah. Och de som är fast förankrade i kunskap säger: 'Vi tror på det; allt är från vår Herre.'"
(Surah Aali-Imran 3:7)

Därför är det att vara fast rotad i visshet, med kunskap om de fasta principerna, en mycket viktig och grundläggande fråga. Vi måste se till att våra hjärtan, våra sinnen och vår syn alla är rotade i dessa grundläggande principer. Vi måste göra vår hörsel och vår syn skarpa som en soldats och etablera hela vår existens på den raka vägen utan avvikelse:

"Säg: Detta är min väg. Jag kallar till Allah med klar insikt, jag och den som följer mig..."
(Surah Yusuf 12:108)

Vi måste också vara självsäkra, övertygade, stolta och glada över sanningen som Allah (swt) har väglett oss till – den sanning som mänskligheten nu saknar.

Så detta är människans fråga som aldrig förändras och som aldrig var avsedd att förändras.

Behandlades frågan om tron – islams grundläggande begrepp – endast i den del av Koranen som uppenbarades i Mekka?

Qutb betonar: "Koranen under den mekanska perioden..." När vi talar om Koranen som uppenbarades i Mekka betyder det inte att Koranen som uppenbarades i Medina inte behandlade samma frågor, även om detta inte var lika koncentrerat som i Mekka. Den del av Koranen som uppenbarades i Medina var specialiserad på att organisera det islamiska samhället och att konfrontera hela mänskligheten; medan den talade om tron, talade den också om regler och lagar som organiserar människor tillsammans. I kontrast fortsatte Koranen som uppenbarades i Mekka under en period av tretton långa år att uppenbaras för Allahs Sändebud, Muhammad (sas), och koncentrerade sig på trons kärnfråga och vad som är relaterat till detta ämne. Detta är innebörden av vad Qutb säger:

“Koranen under den mekanska perioden förklarade för människan hemligheten bakom hennes existens och existensen av hela universum omkring henne…”

De flesta människor missar dessa förklaringar (därav är de som en dold hemlighet), och många människor lever utan att veta varför de är här och vem som uppfostrade dem och vad deras slut kommer att bli. De lever i total blindhet och är därför lätta att vilseleda. Men Allah (swt) lämnade inte människan att gå vilse och vara utlämnad åt sina egna förmågor och sin egen förståelse. Allah (swt) sände sändebuden (frid vare med dem alla) för att upplysa människor med tron på Allah och Hans verklighet, och med syftet med denna existens i universum.

Nödvändigheten av att söka sanningen och motivet bakom att söka sann kunskap

Vi läser i *Milestones*:
“Under den mekanska perioden förklarade Koranen för människan hemligheten bakom hennes existens och hemligheten bakom universum som omger henne. Den berättade för henne vem hon är, varifrån hon har kommit, för vilket syfte och vart hon kommer att gå i slutet, Vem som förde henne från icke-existens till existens, till Vem hon kommer att återvända, och vad hennes slutliga tillstånd kommer att vara. Den informerade henne också om naturen hos de ting som hon kan röra och se och de ting som hon kan uppfatta och förstå men som hon inte kan se, Vem som skapade och styr detta underbara universum, Vem som växlar mellan natt och dag, och Vem som förnyar och varierar saker. Den berättade också för henne hur hon ska förhålla sig till Skaparen, till den fysiska världen och till andra människor…”

Slutsatsen av dessa frågor är den sanna kunskapen, den kunskap som förtjänar att tas om hand och värderas högt. Detta är den verkligt värdefulla kunskapen – den som förlorar den, förlorar allt. All annan mänsklig kunskap inklusive konst och vetenskap är ett litet perspektiv av den större verkligheten, och om detta inte är kopplat till det större perspektiv som Allah (swt) har gett oss, blir det värdelöst:

“De känner endast till det yttre av det världsliga livet, och de är likgiltiga inför det kommande livet.”
(Surah Al-Ruum 30:7)

Således är den sanna kunskapen och vetenskapen svaren på dessa frågor. Om du får de rätta svaren på alla dessa frågor och förstår dem korrekt, då börjar du på den rätta vägen, stigande mot vårt slutliga mål och vår heder: tjänandet av Allah (swt).

Det mest värdefulla för varje människa är att söka sanningen. Att söka detta är ett måste för människan, och om hon inte söker och blir distraherad av denna världens trivialiteter såsom att äta, dricka, vara upptagen av begär, instinkter och livets obetydliga aspekter, då har hon gått långt, långt vilse. Den person som blir upptagen med sitt nuvarande liv, sin försörjning, och endast är intresserad av vad som gagnar eller skadar honom, och inte ägnar någon ansträngning åt att söka vad som ligger bakom detta universum och hans plats i det, och verkligheten av detta universum samt hans roll och öde, då är han den som har gått vilse och som har förlorat sanningen och den rätta vägen, och därigenom har han förlorat sitt värde som människa. Att följa dessa frågor och sanningen bakom denna enorma verklighet höjer människans värde och ger henne verkligen medvetenhet och liv. Om hon inte uppskattar detta och ignorerar dessa grundläggande frågor, sjunker hon till att bli ännu lägre än djur:

"...de är endast som boskap – ja, de är ännu mer vilse från vägen"
(Surah Al-Furqan 25:44)

I själva verket är alla dessa frågor inneboende i människans natur och kallar varje människa att stanna inför dem under lång tid tills hon får en rätt och korrekt syn.

Allah (swt) känner till människans svagheter och att hon kommer att möta hinder och ha en oklar syn. Därför, av Sin barmhärtighet och godhet mot hela mänskligheten, sände Allah (swt) sändebuden och böckerna och gjorde Koranen till en evig källa och ett ljus för människorna, som vägleder dem mot deras rena natur, ivriga att söka sanningen och känna Allah (swt). Dock de människor som sluter sina ögon och vägrar att se detta ljus, det är dessa människor som går vilse och slösar bort alla sina ansträngningar och sitt liv.

Det råder ingen tvekan om att vi är i stort behov av att stanna upp och tänka djupt över dessa frågor om existensen och förstå dem med en omfattande och sanningsenlig förståelse, och undvika ytlighet. Dessa frågor kan verka enkla: vem är jag? hur kom jag hit? vad är mitt öde? Tyvärr besvarar de flesta människor sådana frågor utan att inse allvaret och tyngden i dessa frågor, och dessutom bygger de inte sina liv på svaren och konsekvenserna av dessa frågor: Alla säger lättvindigt och vårdslöst: "Allah skapade oss..." och "vi kommer till efterlivet, antingen paradiset eller helvetet," och de lägger sedan till på måfå: "Jag kommer till paradiset om Allah vill...!!!" De känner inte sanningen, varken dess tyngd eller dess värde! Därför är det nödvändigt för varje muslim att stanna inför dessa frågor, ge dem deras rätta värde och korrekta tyngd och tillämpa de allvarliga konsekvenserna därefter. Det är därför vi finner att Koranen alltid nämner att muslimerna är en minoritet och att majoriteten är vilse:

"Och om du lyder de flesta av dem som finns på jorden, kommer de att vilseleda dig från Allahs väg..."
(Surah Al-Anam 6:116)

“Och de flesta av människorna kommer inte att tro, även om du ivrigt önskar det.”
(Surah Yusuf 12:103)

Varför? Det är därför att tron inte bara är en kall teoretisk vetenskap eller ytliga begrepp som bara ska “tros på”. Sann tro är det som Koranen beskriver: minoriteten som helt tar till sig tron och sedan lever mitt i den verklighet som denna tro skapar. Detta driver dem mot sanningen och formar deras liv utifrån konsekvenserna av denna sanning. De som bara ger läpparnas bekännelse till denna sanning utan att känna dess innebörd eller konsekvenser och inte lever enligt dessa konsekvenser – dessa är verkligen de människor som tror att de gör rätt, men i verkligheten är de i en stor förlust. Det råder ingen tvekan om att vi behöver läsa och leva med de verser i Koranen som uppenbarades i Mekka, utvinna deras sanning och försöka väcka det tänkesätt och de känslor som följeslagarna hade när de hörde dessa verser för första gången och efterlikna hur de reagerade och levde sina liv efter dessa sanningar.

Jag kommer att presentera några exempel på hur följeslagarna tog emot existensens verkligheter från Koranen. Vi finner dem helt förbluffade, alltid som om de levde och hörde dessa verkligheter för allra första gången, och lärde sig dem med iver som nyupptäckt kunskap. Som diskuterats i föregående kapitel “En unik koranisk generation” – inspirerade dessa sanningar det bästa av uppförande inom dem, vilket fick dem att värdesätta betydelsen av Allahs Sändebud och kunskapen om Allah (swt). Vi finner dem stå i vördnad och förundran, och misstänksamma mot sig själva att de kanske inte uppfyller kraven på uppriktig tjänst till Allah och att stå inför Allah (swt) såsom de borde, som Qutb sa:

“Detta har alltid varit den huvudsakliga frågan som människans existens bygger på, och det kommer att förbli den huvudsakliga frågan till tidens slut.”

Det är mycket viktigt när man tänker på denna fråga att rena sina avsikter och klargöra för sig själv varför man söker denna sanning. Denna fråga om existensen har fått enorm uppmärksamhet och ansträngning genom hela mänsklighetens historia och har sysselsatt filosofer genom tiderna. Men det finns en stor skillnad mellan dem som vill söka sanningen föratt böja sig inför sanningen och leva efter denna sanning, och de som har en tom tro, som bedriver forskning bara för att söka mer kunskap av nyfikenhet, för kunskapens skull eller till och med av högmod.

Det är mycket viktigt att vi arbetar hårt för att känna sanningen med motivet av en stark längtan efter denna sanning – med ett tänkesätt fyllt av tro och en beredskap att böja sig och underkasta sig konsekvenserna av denna sanning. Beroende på nivån av vår motivation, vår sanna inriktning och uppriktighet, kommer vi att finna att nya horisonter öppnas för oss och att vi får hjälp att förstå och ta till oss denna sanning och att tillämpa dess krav. Som nämnts tidigare brukade följeslagarna alltid säga: “vi hade tron redan innan vi hade Koranen.” Varje person som hör Koranen blir förundrad över den – även Abu Jahl och Alakhnas Ibn Shareq, och många andra arabiska tyranner blev imponerade

av Koranen. Trots detta drog de ingen nytta av Koranen eftersom de närmade sig den med enbart förundran och beundran, inte med känslan hos en person som vill känna den verkliga sanningen bakom Koranen.

Så de människor som uppnår sann tro är i första hand de som verkligen har velat ha sanningen och har sökt efter den för att leva efter denna sanning. När de sedan hör Koranen finner de det de har letat efter och underkastar sig denna sanning. Å andra sidan, de människor som inte vill ha Allah (swt) eller sanningen, Koranen ödmjukar dem med sina mirakel och under, men ingen verklig kärlek till sanningen uppstår inom dem, och detta är skillnaden mellan de människor som får uppriktig tro före Koranen och de människor som förlorar både tron och Koranen. Genom tiderna har mänskligheten lyssnat till Koranen, men hur många människor har verkligen blivit glada över att höra Koranen, och hur många har levt med Koranen? Och hur många underkastar sig denna sanning med glädje? Och hur många är nöjda och glada över att de har funnit sanningen? Det råder därför ingen tvekan om att motivet bakom sökandet efter sanningen är mycket, mycket viktigt för att kunna leva efter sanningen.

Och utan tvekan, när Allah (swt) ser på människans hjärta och finner henne ivrig efter Allah (swt) och att känna Allah (swt), då låter Allah (swt) Sin barmhärtighet strömma över henne och ger henne det ljus som vägleder henne till sanningen tills hon blir fylld av denna sanning och får henne att hålla fast vid den och gör henne till en sann och uppriktig tjänare (‘ibad) till Allah (swt). Men om Allah (swt) ser att personen bara vill få mer kunskap och är upptagen med sina egna instinkter och självviska behov, då kommer Allah (swt) inte att hjälpa honom eller vägleda honom till sanningen.

Därför är det ett måste att söka, och det är ett måste att ha en sann och ivrig motivation för att söka denna sanning. Det kan verka som att dessa stora instinktiva fakta är enkla och självklara, men deras allvar är så stort att de lyfter människan till höga nivåer:

“…säg: är de som vet lika med dem som inte vet?”
(Surah Al-Zumar 39:9)

och

“Är den som vet att det som har uppenbarats för dig från din Herre är sanningen, lik den som är blind? Men det är endast de förståndiga som tar lärdom. (19) De som uppfyller Allahs förbund och inte bryter överenskommelsen; (20) De som förenar det som Allah har befallt att förenas, och fruktar sin Herre och bävar inför en svår räkenskap; (21) De som är ståndaktiga och söker sin Herres välbehag, som upprättar bönen och ger av det som Vi har försett dem med, i hemlighet och öppet, och som bemöter ont med gott – för dem är den slutliga boningen. (22) Edens trädgårdar som de skall gå in i, tillsammans med de rättfärdiga bland deras fäder, deras makar och deras avkomma. Änglarna skall gå in till dem genom varje port. (23) (sägande): ‘Frid vare över er för att ni var ståndaktiga.’ Välsignad är den slutliga boningen. (24) De som bryter Allahs förbund efter att ha

bekräftat det, och skiljer det som Han har befallt att förenas, och sprider fördärv på jorden – över dem skall förbannelsen vara och de skall få en ond boning. (25)”
(Surah Al-Ra’d 13:19–25)

Hur mycket av vår tid och uppmärksamhet ska vi ägna åt denna fråga?

Och hur kan vi veta att denna fråga har uppfyllts?

Vi läser vidare från Qutb:
“Och således ägnades hela de tretton åren av den mekanska perioden åt att förklara och utveckla denna grundläggande fråga, den fråga från vilken alla andra frågor och detaljer som rör människans liv härstammar.”

Det är tydligt att Sayyid Qutb lade stor vikt vid trons kärna och den grundläggande frågan om “det finns ingen gud utom Allah” (la ilaha illa Allah). Detta förståddes mycket djupt av följeslagarna. De reciterade inte bara orden “det finns ingen gud utom Allah” såsom ofta är fallet idag! De sade det, levde efter det och visste att ingenting hade något värde i jämförelse med denna fråga, eller mer exakt, det fanns inget annat i deras liv än denna fråga.

Denna hängivenhet är det som gjorde dem till den speciella första generationen: det var för att de levde med frågan om Allahs gudomlighet, Hans storhet och överhöghet med djupa och levande känslor. Vi vet att Allahs Sändebud, Muhammad (sas), levde som sändebud i tjugotre år och att de första tretton åren helt ägnades åt denna enda unika fråga. Det råder därför ingen tvekan om att denna enda fråga är av största betydelse. När vi vet att Koranen är från Allah (swt) och hur Allah (swt) ägnade all denna tid åt att följeslagarna skulle leva djupt med denna fråga, börjar vi inse hur central och viktig denna fråga var i att bygga den första unika generationen som fick uppdraget att göra Koranen till en verklighet i livet.

Vi läser vidare från Qutb:
“Koranen gjorde denna fråga till det enda ämnet i sitt budskap under den mekanska perioden och behandlade aldrig andra underordnade och härledda frågor. Dessa underordnade ämnen nämndes inte förrän den Allvetande Allah (swt) beslöt att frågor som rör tron hade förklarats fullständigt och hade trängt in i hjärtana hos den utvalda grupp av människor som skulle upprätta Hans religion och ge den en praktisk form.”

Med andra ord, hela denna tidsperiod och alla dessa verser från Koranen under den mekanska eran koncentrerade sig enbart på en fråga och en princip, och gick inte vidare till någon annan fråga förrän den var fullständigt etablerad och hade uppfyllt vad den förtjänade av klarläggande och förklaring.

Så vi säger alltid att när vi inbjuder någon till denna sanning måste vi göra denna fråga om de grundläggande, fundamentala och fasta trosuppfattningarna och begreppen till det centrala. Vi måste koncentrera oss på denna fråga när vi kallar människor och uppfostrar dem på denna sanning. Oavsett om vi befinner oss i ett stadium av hemlighet eller individuell uppfostran, eller i ett stadium av offentlighet innan denna religion etableras, måste denna fråga ta den största delen av kallelsen; i själva verket bör hela kallelsen vara exklusivt ägnad åt denna fråga innan man går vidare till de grenar och delar som rör livssystemet som härleds från denna tro.

Det är tydligt att Allah (swt) inte gick vidare bortom de mekanska verserna som behandlade frågan om grundläggande trosuppfattningar förrän Han visste att denna fråga var fullständigt förklarad och klar både i sinnena och i hjärtana.

Hur vet vi att denna fråga har uppfyllts hos en person? Detta kan ses genom dess påverkan på hjärtat hos den som försöker leva och tillämpa denna fråga. När vi ser att människor som tar emot denna sanning verkligen svarar och verkligen påverkas av den, och att den rör, styr och upplyser deras livsväg och förändrar deras känslor – då vet vi att denna fråga har uppfyllts.

Denna fråga handlar inte om att övertyga sinnet att acceptera teoretiska påståenden. Snarare vet vi att denna fråga har uppfyllts när vi ser att personens liv påverkas av dessa sanningar och att de lever och följer dem, och detta sker inte utan att det sker en revolution i personens liv – en revolution i beteende, i värderingar, i känslor, i handlingar, i lojalitet, i deras ritualer och dyrkan. När vi ser att allt detta verkligen har förändrats och att personens liv är grundat på dessa fundamentala sanningar, då vet vi att denna fråga har uppfyllts. För att upprepa: detta är inte en fråga om teoretisk förståelse som visar sig i upprepade uttalanden; nej, det är en verklighet som representeras av det levda livet, såsom det visades i de första följeslagarnas liv när de stod upp mot sin stam, Quraysh, och uthärdade all deras tortyr. Se hur följeslagarna tog emot hoten och förolämpningarna. Vad var deras reaktion? Följeslagarna (må Allah vara nöjd med dem) tog allt som Quraysh kastade mot dem med tålamod, när de försökte avleda dem från denna nya kallelse. Detta gällde inte bara de stora namnen bland följeslagarna, utan även de mest vanliga männen och kvinnorna bland dem. Ta till exempel Zinnera (må Allah vara nöjd med henne), när de torterade henne tills hon förlorade sin syn. Sedan sade de till henne att Allat och Uzza (Qurayshs gudomar) hade gjort henne blind, och hon svarade detta med tålamod och sade: “Jag svär vid Allah (swt) att Allat och Uzza inte vet någonting, utan detta är från Allah (swt),” och Allah (swt) återgav henne hennes syn. Se hur Bilal (må Allah vara nöjd med honom), som var slav i samhället, utmanade Qurayshs makt och fortsatte att trotsa dem genom att säga “ahadun ahad!” (en, en! vilket betyder att Allah är den Ende som ska dyrkas!) oavsett vilken nivå av tortyr som utsattes honom. Bilal kommenterade senare att elden endast hade släckts av hans smältande hud. Detta är innebörden av “la ilaha illa Allah,” “det finns ingen gud utom

Allah!" när det har slagit rot i en människas hjärta, inte bara memorerats eller förståtts teoretiskt. Vi har sett hur Uthman bin Affan (må Allah vara nöjd med honom) sveptes in i en matta som sedan sattes i brand runt honom, och han insisterade på att aldrig backa från sin tro. Se hur Musab bin Umair (må Allah vara nöjd med honom) sattes i bojor och hindrades från att äta och dricka och blev svårt slagen. Denne unge man kallades Qurayshs vällevnadsgosse. Han var känd för sin parfym när han passerade genom marknaden eller gatorna. Denna bortskämda ungdom uthärdade all denna tortyr och tog det med tålamod tills hans mor till slut tröttnade på att göra allt detta mot honom.

När vi fortsätter att presentera de olika frestelser och lockelser som följeslagarna stod inför, börjar vi förstå nivån av stabilitet och fasthet de hade i den grundläggande frågan i livet. Detta var inte nivån av teoretisk förståelse eller memorering. Det var deras överlägsenhet, stolthet och beslutsamhet som dessa följeslagare visade oss. När Sa'd bin Waqqas (må Allah vara nöjd med honom) sade till sin mor: "Om du hade hundra liv och varje ett tas bort efter det andra, kommer jag aldrig att lämna denna religion – så ät och sköt ditt hår eller låt bli, det är detsamma för mig!" Sa'd var känd för sin stora omsorg och lydnad gentemot sina föräldrar. Genom att utnyttja detta svor hans mor att inte äta eller ta hand om sitt hår förrän han lämnade denna nya religion. När det gäller frågan om grundläggande trosuppfattningar har inget annat företräde – detta är innebörden av stabiliteten i denna fråga i hjärtat.

Vi måste låta denna sanning bli synlig i våra liv, i vårt uppförande. Att uppfylla denna fråga innebär att den kommer att visa sig i vårt beteende, så att vi blir mer noggranna med hur vi använder vår tid, mer noggranna med vårt uppförande, mer noggranna med det tillåtna (halal) och det förbjudna (haram), mer selektiva i vårt tal och noggranna med att inte ägna oss åt någon lögn eller överdrift, och mer noggranna med vår heder. När vårt uppförande rättas till som ett resultat av att vi säger "det finns ingen gud utom Allah," då vet vi att denna sanning har slagit rot i våra hjärtan och att vi har blivit den utvalda förtruppen som har fått uppdraget att återigen etablera Allahs (swt) religion i denna värld. Detta är den verkliga måttstocken – det handlar inte om hur många böcker vi har läst eller hur länge vi har levt – utan när vi ser att vårt uppförande överensstämmer med sanningen om "det finns ingen gud utom Allah," då är detta ett tecken på att vi är nära Allahs (swt) seger.

Först när denna sanning hade slagit rot i följeslagarnas hjärtan i Mekka tilläts de att utvandra till Medina (hijra) och undkomma tortyr och frestelser, och att börja bygga sin egen nation som blev språngbrädan för den vida islamiska spridningen. Allah (swt) skulle inte ge seger och skulle inte välja denna förtrupp att vara ansvarig för att etablera och genomföra denna religion medan de fortfarande levde med samma gamla värderingar och på samma sätt som de gjorde i jahiliyya:

"Alif Lam Mim. Tror människorna att de ska lämnas i fred med att säga: 'Vi tror', och att de inte kommer att prövas? Vi prövade dem som var före dem, och Allah kommer

sannerligen att veta vilka som är sanningsenliga och Han kommer att veta vilka som är lögnare."
(Surah Al-Ankaboot 29:1–3)

Vi måste rensa bort alla jahiliyyavärderingar från våra hjärtan, vårt uppförande och alla aspekter av våra liv, såsom Allah (swt) befaller oss:

"O ni som tror! Träd in i islam helhjärtat och följ inte Satans fotspår, ty han är för er en tydlig fiende."
(Surah Al-Baqara 2:208)

Om vi finner att vi säger ord och uttalanden som vi inte tillämpar, eller ännu värre, gör motsatsen, eller att vi har inre känslor som motsäger vårt yttre, då är detta en tydlig indikation på att vi håller på att förlora den sanning som Allah (swt) vill. Detta skulle vara ett tydligt bevis att våra hjärtan inte är fyllda med denna sanning. Låt oss läsa denna del igen för att förstå dess djup; Qutb säger:

"Koranen gjorde denna fråga till det enda ämnet i sitt budskap under denna Mecka period och behandlade aldrig andra underordnade och härledda frågor. Dessa underordnade ämnen nämndes inte förrän den Allvetande Allah (swt) beslöt att frågor som rör tron hade förklarats fullständigt och hade trängt in i hjärtana hos den utvalda grupp av människor som skulle upprätta Hans religion och ge den en praktisk form."

Qutb upprepar denna punkt om och om igen: "De som kallar till Allahs religion..." och detta riktas till de människor idag som gör denna kallelse:

"De som kallar till Allahs religion och vill etablera det livssystem som föreskrivs av denna religion bör noggrant reflektera över detta betydelsefulla faktum, att Koranen under tretton år uteslutande förklarade denna tro och inte avvek från denna fråga för att beskriva detaljerna i det system som skulle byggas på denna tro eller några lagar för organiseringen av det muslimska samhället."

Det råder ingen tvekan om att förespråkarna för denna kallelse till Allah (swt) kommer att möta hån och förlöjligande från jahiliyya, som kommer att försöka avleda dem från denna centrala punkt. Ändå vill Allah (swt) att de som kallar till islam ska förbli fokuserade på denna centrala fråga. Jahiliyya kommer att försöka dra dem som kallar till islam in i sidofrågor och detaljer i lagstiftningen (sharia) och avleda dem från huvudfrågan, genom att få dem att glida in i detaljerade diskussioner där vi inte tillåts gå. Därför bör förespråkarna för denna kallelse till Allah (swt) inte ge efter för dessa

frestelser och knep och överge sin fasta grund och avvika från den metod som Allah (swt) har valt för dem.

Qutb fortsätter:

“Det var Allahs visdom att denna grundläggande fråga om tro och övertygelse skulle göras till det centrala temat i Sändebudets första kallelse till sitt folk. Det första budskap som Allahs Sändebud – frid vare med honom – förde till dessa människor var att de skulle vittna att ‘det finns ingen gud utom Allah’, och han ägnade sina ansträngningar åt att göra klart för människor vem deras sanna Herre är och att de endast ska dyrka Honom.”

Vi kommer att börja ta till oss vittnesbördet “det finns ingen gud utom Allah” – först när vi förstår innebörden av Allahs gudomlighet och innebörden av Allahs (swt) absoluta unikhet och fullkomlighet. När vi förstår Allahs (swt) storhet, Hans överväldigande makt och herravälde, och när vi älskar Allah (swt) på det sätt vi bör och är stolta över att vara knutna till Allah (swt) på det sätt vi bör, då kommer vi att förstå varför vi insisterar på att detta ska vara utgångspunkten i kallelsen till Allah (swt), den som vi älskar, upphöjer och längtar efter att möta. När vi har dessa känslor och denna förståelse kommer vi inte att bli förförda av jahiliyya eller deras tankar och värderingar, och vi kommer inte att besegras av jahiliyya när de påstår att vi inte har något annat än denna fråga och att vi inte har någon kunskap om islams djupa grenar eller något annat ämne, vilket vi kommer att förklara senare.

Beroende på hur mycket vi respekterar och älskar Allah (swt) kommer vi att kunna stå emot frestelsen att hoppa över detta första steg som Sändebudet Muhammad (sas) började med enligt instruktionerna från Allah (swt). Detta var alltså hans första steg: att kalla till “det finns ingen gud utom Allah” – och att låta människorna veta vem deras verkliga Herre är och att de inte ska dyrka någon annan än Honom.

Att kalla människor till tron “det finns ingen gud utom Allah” som utgångspunkt är den kortaste och mest direkta vägen till att etablera islam

Vi fortsätter att läsa från Qutb:

“Ur människans begränsade förståelses perspektiv verkar det inte som om detta skulle vara den enklaste vägen till arabernas hjärtan. De kände sitt språk väl och kände betydelsen av ‘ilah’ (gud), och de kände också betydelsen av ‘la ilaha illa Allah’ (det finns ingen gud utom Allah).

De visste att ‘uluhiyah’ hänvisade till ‘suveränitet’, och de insåg också att att tillskriva suveränitet enbart till Allah innebar att auktoriteten skulle tas bort från prästerna, stamledarna, de rika och härskarna och återföras till Allah. Det innebar att endast Allahs auktoritet skulle råda i hjärtat och samvetet, i frågor som rör religiösa handlingar och i livets angelägenheter såsom handel, fördelning av rikedom och skipandet av rättvisa – kort sagt, i människors själar och kroppar. De visste mycket väl att proklamationen ‘det finns ingen gud utom Allah’ var en utmaning mot den världsliga makt som hade tillskansat sig Allahs största egenskap, nämligen suveränitet. Det var ett uppror mot alla beteendemönster som hade utvecklats under denna tillskansning och var en krigsförklaring mot den auktoritet som stiftar lagar som Allah inte har tillåtit. Det var ingen hemlighet för araberna – som kände sitt språk mycket väl och kände den verkliga betydelsen av budskapet ‘la ilaha illa Allah’ – och dess betydelse i relation till deras traditioner, deras styre och deras makt. Därför bemötte de denna kallelse – detta revolutionära budskap – med vrede och kämpade mot det med den kraft som är känd för alla.”

För mänsklig logik kan det verka som att koncentrera sig på den enda frågan om “det finns ingen gud utom Allah” inte är den enklaste vägen till människors hjärtan och till att vinna anhängare. Detta sätt att tänka kommer från jahiliyya själv och är ett mycket ytligt sätt att tänka, eftersom – som vi kommer att förklara – är denna gudomligt vägledda väg i själva verket den enklaste vägen att nå de nödvändiga målen och den närmaste vägen att nå människans natur och hennes sinne, och det är grunden på vilken en stor struktur kommer att byggas.

Trots detta kan det för det mänskliga sinnet, som är begränsat av naturen, verka som att det kan vara mer produktivt att kalla människor på olika sätt, och att det kan vara mer begripligt för människor och mer accepterat än att konfrontera denna stora fråga i mänsklighetens liv, särskilt för dem som inbjuds till denna sanning för första gången. Så när vi kallar dem att lämna alla sina värderingar, uppfattningar, gudomar, beteenden, vanor och allt som de ser som auktoritet i sina liv och hela sin historia... utan tvekan kommer detta till en början att verka omöjligt, men i själva verket är detta inte sant; och vi kommer att förklara varför efter en stund.

Är definitionen av “Allahs suveränitet över allt” endast begränsad till den politiska sfären?

Qutb beskriver Allahs (swt) auktoritet som att Han är auktoriteten över samveten, över rituella handlingar, över våra liv, över våra pengar, över våra själar och kroppar och över alla regler som styr livet.

När vi uppskattar hur Allah (swt) har oemotståndlig auktoritet och makt över alla så kallade härskare som styr människor utan Allahs (swt) religion – då förstår vi innebörden av Allahs gudomlighet, Allahs (swt) unikhet och Hans oemotståndliga suveränitet i alla aspekter av livet utan undantag.

Jag står förundrad inför vissa människor som anklagar Sayyid Qutb och Abu Alala Al-Mawdudi för att de skulle ha specificerat och begränsat definitionen av dyrkan och religion till enbart den politiska sfären och glömt den direkta relationen till Allah (swt) och den helhetsmässiga betydelsen av dyrkan och lagstiftning!

Qutb klargör tydligt att Allahs (swt) auktoritet är omfattande – denna auktoritet gäller samvetet, känslorna, tankarna liksom auktoritet över ritualer såsom bön, fasta, hajj, ’umra, välgörenhet och alla aspekter av livet, såsom över pengar och domar i domstol samt lagstiftning, för att nämna några. Således ges Allah (swt) den högsta auktoriteten över själar och kroppar.

Så den som säger att Qutb har begränsat sin kallelse till islam till enbart styre i politisk mening har tydligt dåliga avsikter. Qutbs ord är tillräckligt tydliga för att undanröja varje tvivel eller missförstånd. Det är tydligt att denna anklagelse kommer från människor som har ett behov av att bekämpa denna religion och dess korrekta kallelse. Dessa fiender försöker förändra och förvränga betydelsen av dyrkan och begränsa den till endast vissa aspekter av livet. Det är en hållning – som vi vet – hos många islamiska rörelser, att islam endast är en uppsättning trosuppfattningar, med fokus på några av Allahs (swt) namn och egenskaper, eller andra rörelser som koncentrerar sig på ritualer och undviker politik och ekonomi och andra aspekter av livet och tar bort allt detta från den islamiska kallelsen!

Således förklarar Qutb tydligt tawhids omfattande natur (att tilldela Allahs egenskaper och rättigheter exklusivt till Honom utan någon partner), och gör att den omfattar alla aspekter av livet, inklusive känslor, tankar, ritualer såsom bön och allt annat som hör till livet. Så människor som påstår och anklagar Sayyid Qutb och Abu Alala Al-Mawdudi för att de har begränsat islam till ett mycket snävt område, ja, i verkligheten är dessa människor tydligt förtalande. Ironiskt nog är det de som i själva verket begränsar islam och ignorerar alla andra aspekter av denna religion. Detta finns antingen i rörelser som helt undviker politik och betraktar tal om politik som ett brott, eller i rörelser som begränsar islam till enbart trosuppfattningar eller till några namn och beskrivningar eller

till vissa böner. Det mest förvånande är att Shaykh Abu Al-Hasan Al-Nadawi, i sin bok, kritiserar Qutb och Mawdudi och anklagar dem för att de ignorerade ritualerna och de andliga aspekterna av islam och endast koncentrerade sig på politisk islam, trots att Al-Nadawi anses ha utmärkt kunskap om islam! Sanningen är dock att både Qutb och Mawdudi nämnde islams omfattande natur, som omfattar hela människans beteende från vaggan till graven, tillsammans med alla ritualer som en del av att verkligen dyrka Allah (swt). Å andra sidan är Shaykh Abu Al-Hasan Al-Nadawi – som är känd för att vara associerad med gruppen "tableegh wa da'wah" – trots sin stora kunskap tyvärr snäv i denna punkt. Trots detta sätter Sayyid Qutbs ord här och i alla hans böcker punkt för allt detta förtal. Allahs auktoritet är en auktoritet över allting.

Varför började denna kallelse med frågan om tro trots alla uppenbara svårigheter?

"De visste mycket väl att proklamationen 'det finns ingen gud utom Allah' var en utmaning mot den världsliga makt som hade tillskansat sig Allahs största egenskap, nämligen suveränitet. Det var ett uppror mot alla beteendemönster som hade utvecklats under denna tillskansning och var en krigsförklaring mot den auktoritet som stiftar lagar som Allah inte har tillåtit. Det var ingen hemlighet för araberna – som kände sitt språk mycket väl och kände den verkliga betydelsen av budskapet 'det finns ingen gud utom Allah' – vad dess betydelse var i relation till deras traditioner deras styre och deras makt. Därför bemötte de denna kallelse – detta revolutionära budskap – med vrede och kämpade mot det med den kraft som är känd för alla."

Därefter riktar Qutb vår uppmärksamhet mot denna viktiga fråga:

"Varför började denna kallelse på detta sätt? Och varför beslutade den gudomliga visdomen att denna kallelse skulle mötas med prövningar i sina inledande stadier?"

Vi bör från början tillägga att dessa prövningar och detta lidande i verkligheten endast är ytliga och inte verkliga. Detta beror på att varje annan metod eller utgångspunkt för att kalla till islam, som inte börjar med "det finns ingen gud utom Allah" (la ilaha illa Allah), är dömd att misslyckas från början. Varje kallelse till islam som inte börjar med "det finns ingen gud utom Allah" – vilket i korthet betyder att all auktoritet, herravälde och styre, fullständigt, från det mest personliga och intima till det samhälleliga, uteslutande tillhör Allah (swt), och att Han ensam kontrollerar allt i universum och allt i livet hos alla sina skapelser – varje kallelse som inte börjar med detta har redan misslyckats,

eftersom det inte kommer att vara den naturliga introduktionen till denna kallelse och det kommer att misslyckas med att förändra människans verklighet, eftersom den inte har börjat på rätt sätt.

Varför började Sändebudet (sas) inte sin kallelse med någon annan utgångspunkt än "det finns ingen gud utom Allah"?

Vid denna punkt börjar Qutb nämna några förslag som andra har lagt fram som påstått enklare metoder för att kalla till och genomföra islam:

"Vid tiden för Sändebudets kallelse till islam och hans sändebudskap var arabernas land och rikedomar inte i arabernas händer utan i andra folks händer. I norr stod Syrien under romarna, som utsåg lokala arabiska härskare. På samma sätt stod i söder Jemen under det persiska rikets inflytande och styrdes av araber under dess dominans. Araberna var endast herrar över Hijaz, Tihama och Najd, som var vattenlösa öknar med några få oaser här och där. Det är också välkänt att Muhammad – frid vare med honom – kallades 'al-Amin as-Sadiq' (den pålitlige och sanningsenlige) av sitt folk... Det kan därför sägas att Muhammad – frid vare med honom – hade kunnat tända elden av arabisk nationalism bland sina landsmän och därigenom ha enat dem. De skulle då ha svarat villigt på denna kallelse... Det kan sägas att om Arabien på detta sätt hade enats under hans ledarskap och om makten hade hamnat i hans händer, kunde han ha använt allt detta för att få dem att acceptera tron på Allahs enhet, för vilket syfte han sändes, och att få människor att underkasta sig sin Herre efter att de först hade underkastat sig hans mänskliga auktoritet."

Vissa människor kan tycka att detta är ett bra förslag: att araberna vid den tiden skulle ha gillat idén om nationalism och skulle ha svarat positivt på att ena den arabiska nationen och bli av med alla andra nationer. Trots detta skulle detta möta många problem från början, såsom frågan om tribalism, som alltid skulle hota nationell enhet eftersom varje nation består av många stammar. Vi har sett hur araberna under riddah-perioden (avfall från islam efter att Allahs Sändebud (sas) hade gått bort) inte var en enda stam, och flera stammar bröt sig loss från den muslimska nationen baserat på stamlinjer. Vi såg hur många av dem följde Musaylimah samtidigt som de erkände att de visste att han var en lögnare, men de föredrog en lögnare från sin egen stam framför den

sanningsenlige Muhammad, som för dem var en utomstående. Därför är frågan om tribalism mycket stor och kommer att skapa problem och få dem att avvisa kallelsen till islam på detta sätt, eftersom enligt denna mentalitet om en man får makt från en stam, innebär detta att alla andra stammar måste underkasta sig honom.

Men även om vi föreställer oss att de hade svarat på denna inbjudan, vad skulle ha förändrats i deras liv? Ingenting! De skulle ha gått från en persisk eller romersk tyrann till en arabisk tyrann, som skulle styra dem med sina mänskliga tankar, värderingar och sin syn, och inte leda dem till att dyrka Allah (swt) exklusivt genom att styra dem med Allahs (swt) lagar. Så varje början som inte är "det finns ingen gud utom Allah" kommer inte att nå sitt mål och kommer inte att föra något gott till mänskligheten. Detta beror på att huvudsyftet här är att göra människorna till hängivna tjänare till Allah (swt), och inte till människor. Så att göra inbjudan till islam baserad på nationalism först kommer inte att föra något gott och kommer inte att uppfylla Allahs sändebuds mål, frid vare med dem alla.

Så kallelsen till ett land eller en nationalitet är en felaktig idé, en som står i direkt konflikt med Allahs (swt) metod och Hans sändebud, som kom för att få människorna att lyda sin verklige Herre. Med andra ord, om sändebuden hade kallat människor under nationalismens fana – vare sig arabisk eller någon annan – skulle detta i praktiken bara flytta människor från en tyrann till en annan. Qutb förklarar vidare:

"All tyranni är ont! Jorden tillhör Allah och bör renas för Allah, och den kan inte renas för Honom om inte fanan 'det finns ingen gud utom Allah' höjs över jorden. Människan är endast Allahs tjänare, och hon kan förbli så endast om hon höjer fanan 'det finns ingen gud utom Allah' – 'la ilaha illa Allah' – såsom en arab som förstår sitt språk förstod det: ingen suveränitet utom Allahs, ingen lag utom från Allah, och ingen människas auktoritet över en annan, eftersom auktoriteten i alla avseenden tillhör Allah. Den 'gruppering' av människor som islam förkunnar är baserad enbart på denna tro, en tro där alla människor oavsett ras eller färg – araber, romare eller perser – är lika under Allahs fana. Och detta är vägen."

Detta förslag, att samla människor under nationalismens eller tribalismens flagg, är inte den rätta vägen, eftersom människor aldrig kommer att bli Allahs (swt) tjänare om de inte från början kallas till "det finns ingen gud utom Allah". Allahs sändebuds uppgift är inte bara en världslig uppgift, att samla människor enligt världsliga mått; det är inte en världslig härskare som människor behöver följa; istället är de Allahs (swt) tjänare, och Allahs (swt) sändebud kom för att knyta människorna till Allah (swt) ensam och få dem att underkasta sig Allahs (swt) auktoritet och inte någon annan auktoritet. Allah (swt)

befallde inte Sin sändebud att börja på detta felaktiga sätt som vissa människor tror skulle vara lättare i att kalla människor.

Andra förslag är ännu mer problematiska och avviker ännu mer från den rätta vägen. Vissa kan tycka att det är en god idé att först kalla människor till en ekonomisk revolution eller en revolt mot de rika för de förtryckta fattigas skull, för att hjälpa till att etablera sändebudet som ledare. Därefter skulle inbjudan till fullständig underkastelse till Allah (swt) kunna göras. Araberna var uppdelade i två klasser, rika och fattiga, herrar och slavar, och vissa människor skulle kunna tänka att det är en bra metod att kalla de fattiga och lova dem makt och rättigheter och locka dem att bli starka och hämnas på de rika, för att samla människor kring ledaren som sedan skulle börja kalla till Allah (swt).

Detta är också en svag fantasi, och om en sådan fantasi skulle försökas, skulle de rika herrarna använda alla medel för att stoppa dem. Om de rika på något sätt underkastade sig denna rörelse, skulle detta innebära att denna kallelse byggdes på partiskhet och hat mellan människor – på samma sätt som kommunismen, som planterade hat mellan klasser och gjorde de fattiga till härskare över de rika och tog deras hämnas på dem. Detta förslag leder fram det värsta hos människan, och om detta tillåts vara grunden för det sociala livet kommer det inte att leda till annat än fördärv. Följaktligen är varje förslag om en revolution, vare sig baserad på ekonomiska eller sociala frågor, bara ett sätt att framkalla hat och fiendskap mot de rika – detta är inte vägen, och Allah (swt) vet att detta inte kommer att leda till målet med denna kallelse som sändebuden sändes för.

Vi läser från Qutb:

“Allah visste att detta inte var vägen. Han visste att sann social rättvisa endast kan uppnås i ett samhälle efter att alla angelägenheter har underkastats Allahs lagar och samhället som helhet är villigt att acceptera den rättvisa fördelningen av rikedom som Han har föreskrivit, och varje individ i samhället, vare sig han är givare eller mottagare, fast tror att detta system har lagstiftats av Allah den Allsmäktige. Genom att lyda Allah kommer människor inte bara att blomstra i denna värld utan också belönas i nästa. Samhället bör inte vara i ett tillstånd där vissa drivs av girighet medan andra brinner av avund, där alla samhällets angelägenheter avgörs med svärdet och vapnet, rädsla och hot, där befolkningens hjärtan är tomma och deras andar brutna, såsom är fallet under system som bygger på någon annan auktoritet än Allahs.”

Vi kan nu se detta tydligt: hur kapitalism och socialism har lett mänskligheten till samhällen fyllda av hat, fyllda av materiell ojämlikhet, moralisk och mental korruption. Hur mycket människor har lidit! I skarp kontrast, när rättvisa var ett resultat av att alla människor stod inför Allah (swt) och inför en enda auktoritet, islam, och hämtade hela

sitt livssystem, sin regering, sitt samhälle från Allah (swt) och lydde vad Han beordrar i allt, inklusive utgifter och fördelning, då såg vi hur människors hjärtan fylldes med kärlek och samarbete, och hur detta uppnådde verklig rättvisa inom det islamiska samhället.

Därför är enbart en social eller ekonomisk revolution ett svagt förslag och långt ifrån det som verkligen är gott för mänskligheten och samhället – i själva verket är det som mänskligheten verkligen behöver den omfattande revolution som representeras av deklarationen "det finns ingen gud utom Allah".

Låt oss nu ta det tredje förslaget: att Sändebudet (sas) skulle börja kallelsen under flaggan "gott uppförande och etik" och återvända till människans normala, rena och dygdiga natur, och skapa ett samhälle byggt på goda värderingar, i motsats till de okunniga samhällena med deras moraliska förfall i alla aspekter av livet, där ekonomisk orättvisa bara är ett exempel, som uppstår från orättvisa metoder såsom ränta på lån och så vidare. Detta är en kallelse baserad på etik och uppförande, och detta är också mycket svårt att uppnå i ett samhälle som är så vant vid sin fördärv att det vägrar varje reformator som ber dem att lämna detta träsk. Men även om de på något sätt skulle acceptera och underkasta sig denna inbjudan, skulle de inte kunna uthärda det länge, eftersom detta inte kan uppnås om inte människor från början motiveras av tro på Allah (swt), fruktar Honom och ger Honom stor uppmärksamhet och respekt och gör lydnad till Allah (swt) och att tillfredsställa Honom till grunden för sina liv.

Qutb säger vidare:

"Men Allah den Högste visste att denna väg inte är vägen. Han visste att moral endast kan byggas på tro, en tro som ger kriterier, skapar värderingar, definierar den auktoritet från vilken dessa kriterier och värderingar ska härledas, och föreskriver belöningen för den som accepterar denna auktoritet och straffet för den som avviker eller motsätter sig. Utan denna typ av tro eller begreppet om en högre auktoritet förblir alla värderingar instabila, och likaså förblir den moral som bygger på dem instabil – utan ansvar, utan auktoritet, utan belöning!"

Därför blir det, enligt denna måttstock, tydligt att varje metod att börja kallelsen till islam på annat sätt än alla Allahs sändebuds väg är ogiltig och oförenlig med det som Allah (swt) vill för mänskligheten. Varje annan väg kommer aldrig att uppnå det mål som Allah (swt) vill att vi ska uppnå, även om vissa okunniga eller besegrade människor som försöker framföra kallelsen inför de okunniga massorna tror det.

Så när Allahs Sändebud började kallelsen till "det finns ingen gudomlighet utom Allah" och människor gradvis började acceptera denna inbjudan, vet vi från historien om den första generationen av följeslagare att målet verkligen uppnåddes, även om de som

följde Sändebudet Muhammad (sas) faktiskt var mycket få. Trots detta växte grunden mer och mer, kampen fortsatte och till slut kom segern. Allt detta kom efter den korrekta och sanna början och etableringen av kallelsen till islam på det centrala budskapet "det finns ingen gud utom Allah."

Alla andra mål och syften som tidigare föreslagits – nämligen social rättvisa, ekonomisk rättvisa, etik och uppförande – uppnåddes alla omedelbart efter att den grundläggande principen att all auktoritet tillhör Allah ensam hade etablerats. Dessutom blev dessa arabers mentalitet och attityd mycket överlägsen jämfört med det okunniga liv de tidigare levde, med all dess ondska och förfall.

Qutb fortsätter:

"När, efter hårt arbete, tron blev fast och den auktoritet som denna tro hänvisar till erkändes, när människor kände igen sin Herre och dyrkade Honom ensam, när de blev oberoende inte bara från andra människor utan också från sina egna begär, och när 'det finns ingen gud utom Allah' blev präglat i deras hjärtan – då tillhandahöll Allah, genom denna tro och genom de troende, allt som behövdes. Allahs jord blev fri från 'romare och perser', inte för att 'arabernas' auktoritet skulle råda, utan enbart för att Allahs auktoritet skulle etableras och att jorden skulle rensas från alla upprorsmakare mot Honom, vare sig de var romare, perser eller araber.

Samhället befriades från allt förtryck, och det islamiska systemet etablerades där rättvisan var Allahs rättvisa och där vägningen skedde med Allahs mått. Den sociala rättvisans fana höjdes i en enda guds namn, och fanans namn var islam. Inget annat namn lades till det, och 'det finns ingen gud utom Allah' var skrivet på den.

Moralen höjdes, hjärtan och själar renades, och med undantag för några få fall fanns det inget behov av att ens verkställa de gränser och straff som Allah har föreskrivit; för nu var samvetet lagens upprätthållare, och Allahs välbehag, hoppet om gudomlig belöning och fruktan för Allahs vrede tog platsen för polis och straff.

Mänskligheten höjdes i sin sociala ordning, i sin moral, i hela sitt liv, till en höjd av fullkomlighet som aldrig tidigare hade uppnåtts och som inte kan uppnås igen annat än genom islam."

Vi måste följa sändebudens fotspår

Vi bör ha tillförsikt och förstå vikten av att börja med detta koncept: “det finns ingen gud utom Allah.” De troende som möter människor idag kommer att hämta styrka från detta koncept, genom vilket de vill återetablera sanningen på jorden. Denna fråga måste vara mycket djupt rotad i våra hjärtan, och vi bör vara stolta över den, och vi bör kunna lägga fram bevis för denna sanning inför vem som helst som står emot oss – vare sig det är makthavare, lärda eller allmänheten. Vi bör hålla fast vid denna punkt oavsett vilken konfrontation vi möter.

Det som detta koncept ger oss är mycket viktigt i vårt arbete och i vår kallelse. Så länge vi har tillit till detta budskap kommer vi att få Allahs (swt) stöd och seger, eftersom detta är Allahs sak, och ingen har något val eller någon makt över Allah (swt). Det som gäller för Allahs sändebud (frid vare med dem alla) gäller också för deras efterföljare. Om vi vill vara i deras sällskap bör vi följa i deras fotspår och hålla fast vid deras väg.

Det första villkoret för framgång är att etablera denna religion i människors hjärtan och liv, i form av tro, dyrkan och beteende

Vi bör förstå alla förutsättningar för framgång så att vi kan hålla fast vid dem och förtjäna äran att bli utvalda för denna kallelse och vinna Allahs (swt) välbehag. Qutb säger:

“Allt detta var möjligt eftersom de som etablerade denna religion i form av en stat, ett system och lagar och regler först hade etablerat den i sina hjärtan och i sina liv i form av tro, karaktär, dyrkan och mänskliga relationer.”

Detta är vad vi alltid upprepar... vi kommer aldrig att få Allahs (swt) välbehag, stöd och seger om vi inte går fram på samma sätt som den första generationen gjorde, där de först etablerade denna religion i sina hjärtan och i sina liv i form av tro, karaktär, dyrkan och mänskliga relationer.

Våra begrepp bör vara klara, rena och på den rätta vägen. Våra hjärtan och sinnen bör vara i ro, med vetskapen om att vi har förstått de djupa och fasta grundläggande trosuppfattningarna i deras sanna form, utan avvikelser eller föroreningar, och utan tvekan, så att Allah (swt) ser och vet att vi håller fast vid denna tro i dess rena form. Att nå detta tillstånd kräver kunskap och studium av Koranen och livsexemplet och uttalandena från Allahs Sändebud (Al-Sunnah), samt att observera hur följeslagarna tog till sig denna sanning. Vi är skyldiga att hämta vårt uppförande och vår etik från dessa källor och vi bör på allvar tillämpa det vi lär oss. Vi bör vara sanningsenliga gentemot

Allah (swt), så att vårt inre och yttre är i överensstämmelse. Vi bör inte handla bara för människors blickar. Vi bör endast frukta Allah (swt). I själva verket bör vårt inre vara mycket renare än vårt yttre, och våra handlingar bör baseras på sanningen och inte på bedrägeri, rädsla eller feghet. Vi bör visa en stark etik som gör att både Allah (swt) och människor är nöjda med oss. Vi bör också kunna tillämpa rättvisa mellan våra hustrur, barn och bröder. Vi bör rena vårt tal från förtal och baktal, rena våra pengar från otillåtna inkomster och rena våra tankar från fördärv. Denna religion måste representeras i form av rent och gott uppförande. När vi uppnår detta kommer många av de problem vi står inför att försvinna. Dessa problem beror på vår oärlighet mot oss själva och mot Allah (swt) i att hålla fast vid och följa dessa värderingar.

De människor som Allah (swt) hedrade med att etablera en islamisk stat och ett system, Allahs Sändebuds (sas) följeslagare, hade redan etablerat denna religion i sina själar i form av klara och rena trosuppfattningar och i form av sanna, rättfärdiga beteenden i sina relationer med sig själva och med andra, vare sig de var vanliga människor eller framstående. De behandlade alla med vänlighet. De handlade med rättvisa och respekt, även mot dem som visade brist på respekt. Så bör det också vara för oss. Vi bör inte ha någon arrogans eller vara förtryckande. Vi bör därför inte böja oss inför makthavare av rädsla och hyckleri, och sedan behandla svaga människor med brist på respekt, förtryck och orättvisa. Vi bör etablera denna sanning i våra hjärtan, vårt uppförande och våra relationer, och vi bör bli representanter för Allah i våra handlingar gentemot människor. När vi tillämpar våra värderingar, vare sig små eller stora, när vi har att göra med kungar, presidenter och lärda, eller tjänare och soparbetare, alla lika. Om vi lyckas tillämpa rättvisa, barmhärtighet och mildhet i varje ögonblick av våra liv, kan vi hoppas att Allah (swt) väljer oss.

Den första generationen hade också etablerat denna sanning i sina uppriktiga dyrkanshandlingar. Vi bör också vara likadana. Vi bör också sträva och längta efter att stå inför Allah (swt), i bön och i Hans åminnelse. Vi bör vara mycket glada över att lyssna till Koranens verser och mycket irriterade över jahiliyyas musik och orenhet. Vi bör skynda oss till att dyrka Allah och att falla ned i prostration inför Honom, där vi lägger våra huvuden på marken inför Allah (swt), och känner sötman i att underkasta oss Allah i en sann form av dyrkan som gör våra hjärtan mjuka och rena, ödmjuka, fruktande Allah, älskande Allah (swt), respekterande Honom, fruktande Hans straff och strävande efter paradiset. Vi bör springa ivrigt till dyrkan och inte med känslan av någon som släpas till en tung plikt. Vi bör bli glada när vi hör böneutroparens röst, eftersom det är en kallelse som vi är redo att svara på för att stå inför Allah, eftersom det är en tid bestämd för att stå inför Honom och komma närmare Honom. När man lever innebörden av dyrkan på detta sätt, som en person som är nöjd och älskar Allah (swt), då har vi rätt att hoppas på Allahs (swt) seger och stöd.

Därför måste vi också etablera denna tro i form av uppförande, där vårt uppförande och varje aspekt av våra liv alltid bör vara en representation av denna religion och ett vittnesbörd för människor.

Den vinnande affären

Qutb säger:

“De hade blivit lovade endast en sak för att etablera denna religion – inte seger eller makt, inte ens att denna religion skulle etableras genom deras händer, inget som rör denna värld: ett löfte, och det var paradiset. Det var det enda löftet som gavs till dem för all deras strävan, för alla de prövningar de uthärdade, för deras ståndaktighet inför motståndet från jahiliyyas krafter mot denna kallelse, ‘det finns ingen gud utom Allah’, som är avskyvärd för dem som har makt i varje tid och plats.”

Detta uttryck kan ge intrycket att detta löfte är mycket litet i jämförelse med dessa ansträngningar, uppoffringar och konfrontationer! Självklart menar han inte detta! Han menar att detta enda löfte är bortom någons föreställning i denna värld.

Alla jordens kungar lovar människor nöjen – om de har möjlighet att göra det – men Allahs (swt) löfte kommer från paradisets storhet, vidsträcktighet och evighet. Allah (swt) beskriver i Koranen:

“Ingen själ vet vad som är dolt för dem av glädje som belöning för vad de brukade göra” (Surah Al-Sajdah 32:17)

Det är bara ett löfte, men det är ett löfte om storhet, fullkomlighet, skönhet och rikedom. Det går långt bortom de ansträngningar som de troende gör i sin beslutsamhet att hålla fast vid denna sanning.

I verkligheten är människan som vandrar på Allahs (swt) väg, väntande på sitt löfte om paradiset och att få se Allahs (swt) ansikte, i hopp om Allahs (swt) acceptans, och väntande på att vara i sällskap med sändebuden, frid vare med dem alla, följeslagarna, martyrerna och de bästa av människor. En människa bör aldrig känna att det hon ger i detta liv, oavsett vilka svårigheter det innebär enligt mänskliga mått, är något stort. I själva verket bör vi skämmas om vi säger att vi “offrar” för Allahs (swt) skull. Vi offrar inte, eftersom att offra betyder att man lämnar något utan någon ersättning, men verkligheten är inte sådan. När vi påstått “offrar” detta nuvarande liv, väljer vi i själva verket det kommande livet med alla dess eviga välsignelser och storhet. Så vad har vi egentligen offrat? Detta är inte ett offer, och så vitt jag vet användes detta ord aldrig i Koranen eller i Sändebudets (sas) tradition som ett uttryck för vad människor ger till Allah (swt), utan

istället ser vi ord som kamp och uthållighet med tålamod i det som Allah (swt) vill från oss. Den troende bör känna att vad han än ger för Allahs (swt) skull, såsom att ge upp det han tycker om eller uthärda något som skrämmer honom, och göra allt detta för Allahs (swt) skull, då offrar han inte, utan betalar ett mycket litet pris för en mycket stor belöning som han inte ens kan föreställa sig. Som Allah (swt) säger i Koranen:

"Ingen själ vet vad som är dolt för dem av glädje som belöning för vad de brukade göra" (Surah Al-Sajdah 32:17)

Om vi säger att de troende lovades endast en sak, minskar det inte värdet av detta löfte eller av paradiset. Ja, det är ett löfte, men det omfattar allt som en människa någonsin kan önska. Vad vill hon på jorden? Hon vill ha lycka, rikedom, hälsa, bekvämlighet, trygghet, odödlighet... detta är allt hon vill ha från jorden och allt detta finns i paradiset, så vad kan hon vilja mer än detta? Så paradiset är en fullständig belöning bortom vad människan ens kan föreställa sig, som innehåller allt hon skulle önska att ha på jorden, och ännu mer.

När vi säger att det är ett löfte menar vi att detta löfte inte nödvändigtvis är kopplat till seger eller belöning i denna värld. Den troende kan dö i strid och inte få se segern, eller de troende kan till och med dö tillsammans utan seger, såsom de som kastades i diket. Därför förväntas den troende kämpa och sträva efter Allahs (swt) acceptans. Konsekvensen av denna acceptans är livet i paradiset. Den troende bör inte villkora sin tro och sin kamp med seger eller makt på jorden eller med att göra sitt liv lätt och tryggt. På samma sätt bör han inte sätta några medhjälpare i sin tro och dyrkan av Allah (swt). Således blev de som valdes från den första generationen och de efterföljande generationerna lovade endast ett löfte som inte hade någon relation till det världsliga livet, och det var paradiset. Detta var allt de lovades som belöning för deras kamp, tålamod och deras konfrontation med jahiliyya.

Kamp och svårigheter i det världsliga livet upplevs både av de troende och de icke-troende

I själva verket upplevs svårigheter och kamp inte bara av de troende utan av alla människor, eftersom jorden är en plats för arbete, ansträngning och trötthet. Allah (swt) säger:

"Och var inte svaga i strävan mot fienden; om ni lider, så lider de också såsom ni lider, men ni hoppas från Allah det som de inte hoppas på, och Allah är Allvetande, Vis." (Surah Al-Nisa 4:104)

Mänskligheten historia, från början av dess existens till slutet, är fylld av kamp och svårigheter för alla människor, troende och icke-troende. De troende bör inte tro att att gå på Allahs (swt) väg är den enda vägen som är fylld av svårigheter. I själva verket allt liv fullt av dessa svårigheter. Men det finns en stor skillnad mellan den troendes ansträngningar, som hoppas på Allahs (swt) acceptans och är lugn och lycklig eftersom han kämpar för Allahs (swt) skull, och de som kämpar för denna värld och dess syften. Utan tvekan känner den troende, under sin kamp och sina ansträngningar, att han är den högste, den bäste och den lyckligaste i denna värld och i det kommande livet. Allah (swt) har hälsat de troende med sitt löfte att ge dem ett gott liv på jorden redan före efterlivet, så den troende får i själva verket både detta liv och det kommande livet.

Den troende bör vara mycket glad och tillfreds med att han kämpar för Allahs (swt) skull. Denna tillfredsställelse i sig är en mycket stor psykologisk belöning som känns av den uppriktige troende som är nöjd med att han gör detta för Allahs (swt) skull, och om någon annan belöning ges till honom, är det en ytterligare välsignelse från Allahs (swt) generositet. Så om vi kämpade enbart för Allahs (swt) tillfredsställelse och acceptans och verkligen uppnådde detta, och vi inte hade någon annan belöning, varken i detta liv eller i det kommande, skulle detta i sig vara tillräckligt för dem med storslagna själar. Ändå vet Allah (swt) att detta inte gäller för alla människor, och detta är endast en egenskap hos de mest framstående. Därför har Allah (swt) gett oss paradiset som en belöning utöver vår tillfredsställelse med Allahs (swt) acceptans. Dessutom visas helvetet för oss som något att frukta starkt, och därmed påverkas människor i båda riktningarna – fruktan och hopp, kärlek och längtan – för att nå sin Herre (swt).

Men om vi vill nå upp till nivån hos Allahs sändebud (frid vare med dem alla) och deras följeslagare i deras känslor när de dyrkade Allah (swt), bör vi rikta vårt arbete enbart för Allahs (swt) skull:

“Och de som är tålmodiga och söker sin Herres ansikte, upprättar bönen och ger av det som Vi har försett dem med, i hemlighet och öppet, och bemöter ont med gott – för dem finns ett gott slut.” (Surah Al-Ra’d 13:22)

Detta är den högsta nivån, och detta är vad Allahs Sändebud (sas) sade när Aisha frågade honom, när hon såg honom stå i nattbön tills hans fötter svullnade; Aisha (må Allah vara nöjd med henne) frågade: “Är det inte så att Allah (swt) har förlåtit dig, det du har gjort och det du kommer att göra?” Och han svarade: “Skulle jag då inte vara en tacksam tjänare?” Detta är toppen som vi bör sträva efter att nå. Låt en del av våra motiv vara längtan efter paradiset och att undkomma helvetet, men låt den största delen av våra känslor vara att vinna Allahs (swt) välbehag, och att våra hjärtan verkligen älskar Honom och lyder Honom och anstränger sig i allt för att behaga Honom. Detta är tillräckligt för att placera oss under Allahs (swt) skydd, Hans acceptans och Hans kärlek.

Frukterna av att bygga tro – När förtjänar de troende Allahs seger?

Qutb säger vidare:

“När Allah prövade dem och de visade sig ståndaktiga och gav upp sina egna personliga begär, och när Allah den Högste visste att de inte väntade på någon belöning i denna värld, och inte heller önskade att se denna budskaps seger och denna religions etablering på jorden genom sina egna händer, när deras hjärtan blev fria från stolthet över härkomst, nationalitet, land, stam eller familj – kort sagt, när Allah den Högste såg dem vara moraliskt rena – då gav Han dem det stora förtroendet, det medvetna åtagandet att vara Allahs representanter på jorden. Eftersom de var rena i tron, vars krav är att endast Allahs suveränitet ska omfatta hjärtan och samveten, mänskliga relationer och moral, liv och ägodelar, sätt och uppförande, visste Allah den Högste att de skulle vara sanna förvaltare av den politiska makt som skulle anförtros dem så att de skulle upprätta den gudomliga lagen och den gudomliga rättvisan. Han visste att de inte skulle använda den för att gynna sig själva eller sina familjer eller sin stam eller sin nation, utan att de skulle ägna denna auktoritet rent åt tjänsten för Allahs religion och lagar, eftersom de visste att den sanna källan till auktoritet är Allah ensam och att de endast var förvaltare.”

Detta stycke… jag stannade länge inför det… detta är verkligen mycket svåra krav. Han säger: “När Allah prövade dem och de visade sig ståndaktiga…” När man ser på sig själv kan man finna att man kanske inte är ståndaktig ens inför någon svårighet eller prövning. Detta är faktiskt ett mycket svårt krav, men det är nödvändigt. Tålamod här är inte som vi föreställer oss… bara att vara ståndaktig i fängelse, under tortyr, utan det är mer än så. Det är tålamod inför alla begär och svagheter, och det är detta som får mig att känna att vi alla misslyckas. Frågan är inte att vara ståndaktig en del av tiden, inför vissa berövanden eller under tortyr, eftersom även mördare har förmågan att vara ståndaktiga inför vissa av dessa saker och till och med håna dem som torterar dem och känna sig högre än dem. Vi vet att många av de icke-troende var ytterst tålmodiga under tortyr och berövande och att de faktiskt blev gestalter och hjältar. Detta är inte de enda sidorna av tålamod som vi kanske omedelbart tänker på. Den svåra frågan, där man känner att man inte har lyckats, är att verkligen stå fast i dyrkan av Allah (swt) och i lydnad mot Honom, såsom man borde, och att bli av med sina sjukdomar och fel och djävulens viskningar.

Detta är innebörden av tålamod som fick mig att stanna inför detta stycke skräckslagen och känna att vi står inför ett mycket svårt prov, där jag inte vet om vi kan lyckas.

“När Allah prövade dem och de visade sig ståndaktiga...” Detta är nästa krav för framgång, efter de första krav som vi talade om: att bygga denna religion i hjärtat som en tro, som visar sig i uppförande, dyrkan och beteende, och att inte förvänta sig någon belöning utom paradiset. Detta var kännetecknen hos den första lysande generationen.

När vi studerar följeslagarnas historia, och när vi ser hur de förblev ståndaktiga, och hur de levde med denna sanning, och hur de var segerrika, både män och kvinnor, kommer vi att finna att vi fortfarande står alldeles i början av vägen. Qutb sade: “När Allah prövade dem och de visade sig ståndaktiga och gav upp sina egna personliga begär...” Detta är verkligen ett mycket stort uttalande. Detta är ett faktum som jag ständigt upprepar, och jag stannade inför det, försökte gå på djupet och försökte inse vad Qutb kände när han skrev dessa ord.

Hur kan vi avstå från våra egna personliga begär? Hur kan vi avstå från vår vrede i försvar av oss själva, från snålhet, lättja och från kärleken till denna värld? Hur kan vi lyfta oss över att föredra våra personliga begär framför dyrkan av Allah, och att föredra våra egna intressen framför den muslimska gruppens intressen? Allt detta är personliga begär. När följeslagarna hade avstått från sina personliga begär, då hade de uppnått en särskild grad hos Allah (swt). Vi behöver lång tid med oss själva för att utvärdera vår ställning. Var och en måste arbeta med sig själv, med uppriktighet, och innerligt be Allah för att utforska alla dessa betydelser. Vad är den prövning som vi måste möta med ståndaktighet? Vilka är de personliga begär som måste överges? Så problemets kärna och roten till vårt lidande beror på vår stolthet och arrogans. Till exempel är vi överkänsliga. Ingen av oss accepterar att bli träffad av kritik. Därför vill vi tänka djupt över denna innebörd. Vi vill tänka på hur vi kan avstå från våra personliga begär, och detta är ingen obetydlig uppgift. Qutb fortsätter: **“...och när Allah den Högste visste att de inte väntade på någon belöning i denna värld, och inte heller önskade att se denna budskaps seger och denna religions etablering på jorden genom sina egna händer...”**

Många av oss säger att vi inte väntar på någon belöning i denna värld; men kommer vi att vara trogna dessa ord när vi möter fara, eller kommer vi att ompröva vår ståndpunkt. Därför bör varje broder inte fästa någon uppmärksamhet även om hela rörelsen lämnar vägen och han blir ensam kvar. Han bör inte bli chockad av detta. Hans hjärta bör inte känna rädsla, inte tveka, inte tvivla på sin väg. Han bör inte bekymra sig över vad andra säger och hur andra bedömer denna rörelse. Han bör ha full tillit till att han följer sanningen, och att han inte väntar på någon belöning i denna värld utom Allahs (swt) välbehag och paradiset i efterlivet.

Qutb fortsätter: **“när deras hjärtan blev fria från stolthet över härkomst, nationalitet, land, stam eller familj – kort sagt, när Allah den Högste såg dem vara moraliskt rena – då gav Han dem det stora förtroendet…”** och inte innan dessa villkor var uppfyllda. Vi bör veta att vi är orsaken till fördröjningen av segern, eftersom Allahs seger redan är given, men den är villkorad, såsom Allah (swt) säger i Koranen:

“O ni som tror! Om ni hjälper Allah, kommer Han att hjälpa er och göra era steg fasta” (Surah Muhammad 47:7)

Så om villkoret uppfylls, kommer följden att uppfyllas. Det vill säga, det är vi som påskyndar eller fördröjer Allahs (swt) löfte. Om vi verkligen är nära att uppfylla Allahs befallningar, såsom vi påstår, då kan vi snabbt få Allahs (swt) hjälp. När Allah (swt) ser oss i detta tillstånd, och när Han prövar oss och vi förblir ståndaktiga, och när vi avstår från våra personliga begär, och när vi inte ser fram emot någon belöning i denna värld, och vi inte känner stolthet över något annat än sanningen och Allah (swt), då kommer Allah (swt) att välja oss och etablera oss på jorden. Allah kommer att ge oss det stora förtroendet, vilket visar sig genom att Allahs suveränitet ensam etableras över allting. När detta uppfylls i verkligheten, kommer innebörden av Allahs suveränitet och fullständig hängivenhet till Honom att etableras i hela mänsklighetens världsliga liv och i hela universum. När alla dessa realiteter verkligen levs i människan, och när hon blir en uppriktig tjänare och inte sätter några medhjälpare vid Allah (swt), då etableras innebörden av tawhid i människans hjärta och innebörden av universell suveränitet.

Qutb fortsätter:

“Om islams kallelse inte hade börjat på detta sätt, genom att förkasta alla fanor utom ‘det finns ingen gud utom Allah’, och om den inte hade tagit denna väg som till synes var svår och prövande men som i verkligheten var lätt och välsignad, då skulle det inte ha varit möjligt att etablera detta välsignade system med denna höga standard.

Om denna kallelse i sina första stadier hade kommit som en nationell kallelse eller en social rörelse eller ett reformförsök, eller om den hade knutit andra beteckningar till kallelsen ‘det finns ingen gud utom Allah’, då skulle detta välsignade system aldrig ha varit för Allahs skull ensam.”

Denna metod valdes av Allah (swt) för Hans sändebud – att börja deras första steg med “det finns ingen gud utom Allah” och att uppfylla i sina liv alla de villkor och krav för framgång som vi redan har talat om. Detta är Allahs metod och det är verkligen en välsignad metod. Denna metod gör det möjligt för oss att nå högre och unika nivåer;

denna metod kommer att höja människan till den högsta nivån, till sin fullkomlighet, till att bli en uppriktig tjänare till Allah. Detta yttersta mål av fullkomlighet kommer aldrig att uppnås om inte människor kallas till "det finns ingen gud utom Allah." Utgångspunkten för kallelsen till Allah (swt) är att rent och enbart höja fanan "det finns ingen gud utom Allah," utan att associera några andra idéer eller pelare.

Som vi vet är människans uppgift, förkunnarnas och sändebudens (frid vare med dem alla), att uppfylla Allahs (swt) vilja och att förmedla Hans budskap. Det är inte deras uppgift att lyckas eller att få ett positivt gensvar från människor på deras kallelse, eftersom detta inte är deras ansvar, såsom Allah säger:

"Du vägleder inte den du vill, utan Allah vägleder den Han vill. Och Han vet bäst vilka som är rätt vägledda."
(Surah Al-Qasas 28:56)

"Det är inte din uppgift att vägleda dem, utan Allah vägleder den Han vill..."
(Surah Al-Baqara 2:272)

Människans uppgift, förkunnaren av islam och Allahs sändebud (swt), är att förmedla och att själv hålla sig fast vid den rätta vägen och att binda sig till Allahs befallningar, och inget annat krävs av honom. Därför är förkunnarna skyldiga att börja med "det finns ingen gud utom Allah" och att hålla fast vid Allahs (swt) befallningar. De är inte ansvariga för det som ligger bortom detta, eftersom Allah vet var Han ska etablera sitt budskap. Som vi vet kommer på Domedagen en sändebud med en grupp följare, en annan med två eller en enda följare, och en sändebud kommer till och med ensam. Alla har de ansträngt sig och uppfyllt det som ålagts dem, men resultaten tillhör endast Allahs vilja. Allah (swt) vägleder den Han vill, och Han vet var Han ska etablera sitt budskap.

Därför måste vi hålla fast vid och följa denna välsignade metod med tillit, stolthet, värdighet och tillfredsställelse. Vi följer denna metod utan att bry oss om vad människor tycker, vare sig de accepterar eller förkastar det vi säger. Detta är inte vår angelägenhet, eftersom vi söker Allahs ansikte och Hans välbehag, och detta är det yttersta målet. Människors acceptans eller avvisande är inte en del av sändebudens övervägande och inte heller en angelägenhet för uppriktiga förkunnare av islam.

Denna välsignade metod kommer inte att vara ren om inte kallelsen är fokuserad på "la ilaha illa Allah" – "det finns ingen gud utom Allah" – exklusivt, utan att blanda in någon annan social, nationell, ekonomisk eller moralisk fana eller någon annan symbol.

De naturliga stegen för att etablera en idé och göra den till verklighet

Jahiliyya är utan tvekan mer listig, mer logisk och mer seriös jämfört med vissa förkunnare av islam som har missat denna sanning, även om dessa förkunnare är uppriktiga eller har goda avsikter. Som vi har sagt börjar de naturliga steg som måste tas med att kalla människor till islams grundläggande trosuppfattningar och att uppfostra dem enligt dessa trosuppfattningar. Detta börjar med att utesluta alla former av att sätta medhjälpare vid Allah (shirk) från sig själva och att handla enligt de principer som följer av denna tro. Detta måste leda till att deras mänskliga själar höjs så att de älskar denna tro och denna religion och fördjupar sin förståelse av denna religion. Därefter kommer de att kunna uthärda alla prövningar och svårigheter för denna religions skull. Som ett resultat av detta, när människorna i jahiliyya ser dessa troendes beslutsamhet när de möter dessa prövningar och denna tortyr, kommer de att tveka om sin egen ståndpunkt. Som ett resultat av detta kommer innebörden och begreppen av tro och religion att fördjupas mer och mer. Detta tillfredsställande gensvar från de troende kommer att göra det möjligt för dem att få en djupare förståelse av denna religion och dess förpliktelser som kommer senare. När den islamiska staten etableras kommer följarna att vara tillräckligt starka för att tillämpa och styra enligt Allahs (swt) lagar.

Jahiliyya följde en liknande metod. Det vill säga, de presenterade en filosofi som representerar deras tro, som Marx gjorde, och sedan kallade de människor till denna ideologi och disciplinerade den första generationen i enlighet med den. De uthärdade för att etablera sin ideologi och tolererade alla former av tortyr, som i Ryssland. Den som läser Maxim Gorkijs roman “Modern,” som handlar om kejsarens tortyr mot alla kommunismens anhängare, vare sig unga eller gamla, män eller kvinnor, barn eller vuxna, och hur de var tålmodiga och hur de uppfann metoder för att sprida sina idéer och etablerade olika grupper och gjorde propaganda tills de lyckades förstöra kejsarsystemet, kommer att förstå detta. Efter allt detta kunde de etablera sin stat och tillämpa sina regler på dem som antog deras ideologi – kommunismen.

Kommunisterna tillämpade inte kommunismen i kejsarsamhället i Ryssland från början. De kunde inte etablera den i Storbritannien som faktiskt var Marx första kandidat. Varför? Därför att den industriella revolutionen redan var etablerad i Storbritannien och det fanns ett samhälle dominerat av arbetare som krävde sina rättigheter. Så Marx förväntade sig en proletär revolution som skulle ta över i detta samhälle, men kommunismen etablerades till slut i Ryssland som inte alls var industrialiserat – det var jordbruksbaserat, trots att Marx hade sagt att det inte fanns någon grund för att etablera kommunism där, eftersom den enligt honom skulle komma efter industrialisering och kapitalism, och efter en konflikt mellan arbetare och de rika. Men han och hans

anhängare kunde inte etablera kommunismen i ett land som inte var förberett för det och som inte hade den fasta grund som skulle bära kommunismen.

Detta är hur de första stegen för varje idé etableras. Detta är hur de första stegen för varje civilisation eller stat etableras från att vara en idé till att bli verklighet. Den måste gå igenom dessa stadier. Dessa stadier är nödvändiga, oavsett om det gäller islam eller jahiliyya. Stadierna för att kalla till en idé är flera: att kalla till idén, sprida den, hålla fast vid den, konfrontera fiender och sedan kämpa för denna idé tills den etableras i en stat med full auktoritet och tillämpning av dess regler och lagar.

Alla människor förstår detta utom vissa förkunnare av islam som har missat sanningen. De vill gå från idéstadiet till statsstadiet i ett enda steg. Därför, när vi säger att falskhetens människor är mer listiga, mer seriösa och har mer kunskap än vissa förkunnare av islam, överdriver vi inte.

Vi har att göra med fakta, och tyvärr är fakta ibland bittra. När jag träffade Sayyid Qutb år 1962 gav han mig en artikel och sade: läs vad författaren (Ihsan Abdulquddus) har sagt. Ihsan sade i sin artikel att för att vara kommunist måste man först tro, sedan kämpa och lida för kommunismens skull för att skilja ut vem som verkligen kommer att hålla fast vid denna tro, och därefter kommer framgången i att etablera den i verkligheten. Först då kan man anses vara en sann anhängare av denna ideologi, efter att ha betalat priset för den. Sedan sade Qutb till mig: denna man säger samma sak som vi säger. De betraktar det som en fråga om djup tro, och de ser att det kräver kamp och att det måste finnas en prövning för att skilja mellan den sanningsenlige och lögnaren. Detta kan endast tydligt förstås genom kampen. Därför ta hand om den eftersom de har offrat för dess skull och kan etablera sin stat. Ett annat exempel är när den egyptiska regimen hade en stadga som de beskrev som ett “trossystem.” Dessa människor vet att de har fel, och de vet vad de behöver göra för att etablera denna falskhet i sina liv. De enda undantagen är de som arbetar inom det islamiska området. De arbetar utan medvetenhet, i okunnighet och i förhastning, eftersom de vill nå sina mål så snabbt som möjligt, drivna av sina begär, och de misslyckas.

Varför är frågan om den grundläggande tron den första och enda frågan i kallelsen till islam (med uteslutning av frågor om lagstiftning, regler och organisation)?

Qutb säger:

“Den mekanska perioden av Koranen har denna ädla egenskap att den inpräntar ‘det finns ingen gud utom Allah’ i hjärtan och sinnen, och lär muslimer att anta denna metod och ingen annan – trots att den verkar svår – och att hålla fast vid denna metod.

Koranen koncentrerade all sin undervisning på frågan om tro ensam och nämnde inte detaljerna i det system som skulle byggas på den eller de lagar som skulle reglera dess angelägenheter. De människor som kallar andra till denna religion bör reflektera över detta.

Det är verkligen denna religions natur som kräver denna särskilda metod, eftersom denna religion helt och hållet bygger på tron på Allahs enhet (att ‘det finns ingen gud utom Allah’)...”

Vi vill gå djupare in i denna punkt: “denna religions natur kräver denna särskilda metod...” Varför? Varför gjorde denna religion frågan om grundläggande tro till den första frågan och fördröjde alla andra frågor om lagstiftning, regler och organisation till senare?

Det måste vara så att denna religions natur bygger på den grundläggande principen om lydnad till Allah, den ende och enda Herren (swt). Därför bör början vara att etablera regeln om Allahs enhet (swt) och regeln om suveräniteten hos den ende och enda Herren och Gud (swt). Att börja med något annat är en avvikelse från de grunder som denna religion är byggd på. Att börja med någon annan regel än trosregeln betraktas som en felaktig början och skulle inte innebära att man etablerar enheten och människornas lydnad till Allah (swt).

Den grundläggande principen i denna religion är att upphöja Allah (swt) och att alla människor lyder Allah (swt). Detta kräver att frågan om lagstiftning ingår i trons kärna. Om människor därför accepterar de grundläggande trosuppfattningarna, måste de också acceptera lagstiftningen, även utan att känna till detaljerna i denna lagstiftning eller organisation, eftersom den väsentliga innebörden av “Allahs enhet” är sanningen att det inte finns någon auktoritet utom Allahs (swt) auktoritet. När det fastställs att all auktoritet tillhör Allah, följer det naturligt att all lagstiftning och organisation också kommer från Allah (swt), så att en muslim aldrig skulle fråga varför det finns ett visst påbud eller förbud i religionen. Allah (swt) är sanningen, och Han är den ende Herren

och ägaren av fullständig och absolut auktoritet över hela denna existens som Han har skapat. Därför måste all auktoritet vara helt i Hans händer, och man tar endast emot från Honom och vänder sig enbart till Honom. Följaktligen är Han den enda lagstiftaren.

Denna religions natur kräver att de grundläggande trosuppfattningarna blir den enda och exklusiva frågan i början, så att den kan styra området för förkunnelse och kallelse till islam utan att gå in i detaljer om organisation eller lagstiftning. Detta är en aspekt. Utöver detta måste man också ta hänsyn till att islam är en enorm institution och dess utsträckningar är långtgående, och dess områden är vida förgrenade som ett stort träd eller en mäktig struktur. Dess områden är förgrenade och höga; den behöver djupa rötter för att kunna stå stadigt och vara stabil. För att islams struktur ska kunna stå, måste dess rötter vara mycket djupa i människors liv, hjärtan och verklighet. Dessa rötter är trons rötter. Fastheten i denna tro, dess djup och hur långt den sträcker sig i verkligheten, avgör hur högt denna struktur kan resa sig, så att inga stormar kan rubba den.

För att vara trogen denna religions natur måste trons rötter få möjlighet att fördjupas, och det krävs lång tid för att dessa rötter verkligen ska bli djupa. Det är nödvändigt att tron fortsätter att vara den enda fråga som tas upp, så att människor inte går vilse i organisatoriska detaljer. Det är därför som trosfrågan var den enda som människor fick ta emot i början.

Denna religion vilar helt på Allahs gudomlighet

För att fullborda det Qutb säger:

“Det är verkligen denna religions natur som kräver denna särskilda metod, eftersom denna religion helt och hållet vilar på essensen av Allahs gudomlighet, och alla dess institutioner och lagar härleds från denna stora princip.”

Det finns ingen legitimitet i någon organisation, regel, lag, tradition eller sedvänja om den inte är baserad på den grundläggande principen om tawhid, det vill säga Allahs enhet och överhöghet (swt). Detta är frågan om Allahs suveränitet (swt) – att Allah (swt) har herravälde över allt. Därför kan det inte finnas ens den minsta aspekt i livet som inte styrs av denna regel, vilket är regeln “det finns ingen gud utom Allah.” Detta är regeln om en enda auktoritet som dominerar denna existens.

Allah (swt) är den ende som förtjänar att vara unik i denna auktoritet. Ingenting annat förtjänar denna auktoritet eller att vara dominerande, eftersom allt annat är skapat av Allah och är ingenting i jämförelse med Honom. Därför finns det ingen auktoritet utom Allahs auktoritet och ingen verklig existens förutom Allahs existens eller den som Allah vill ska existera. Alla organisationer och all lagstiftning, stadgar, traditioner, sedvänjor,

känslor, värderingar och måttstockar ska härledas från denna regel – den sanna och enda regeln om Allahs suveränitet (swt).

I Qutbs egna ord:

“En liknelse för denna religion är ett starkt, högt träd vars skugga breder ut sig vida och vars grenar sträcker sig mot himlen. Ett sådant träd skulle naturligtvis slå sina rötter djupt ner i jorden och sprida dem över ett stort område, i proportion till dess storlek. Fallet med denna religion är liknande. Dess system sträcker sig in i alla aspekter av livet; det behandlar alla små och stora angelägenheter för människan; det ordnar människans liv – inte bara i denna värld utan också i det kommande livet; det ger information om det osynliga såväl som om den synliga världen; det behandlar inte bara materiella ting utan renar också avsikter och tankar. Det är alltså som ett högt, starkt, vidsträckt träd; uppenbarligen måste dess rötter gå djupt ner och stå i proportion till dess storlek.”

Sayyid Qutbs ord har en särskild smak, en särskild ton. De uttrycker den sanning som han vill att vi ska nå. Dessutom har de skönhet. Det råder ingen tvekan om att vi uppskattar dem, och viktigast av allt, de klargör frågorna.

Detta är en sida av denna religions essens och dess väg. Den har själv fastställt metoden för hur denna religion ska byggas upp och utvecklas. Essensen är denna regel – regeln att människor endast lyder Allah. Denna enorma grundprincip, denna huvudregel, är den som bestämmer metodologin för denna religion i hur den ska bygga sig själv och expandera. Den gjorde den omfattande etableringen av tron och dess stabilisering i själens djup som en mycket viktig förutsättning för religionens korrekta framväxt och också en garanti för samordning mellan trädets frukter och dess rötter.

Av detta framgår för oss vikten av det vi nu upprepar och fortsätter att upprepa tills vi dör, nämligen att känna Allah (swt) och att känna Hans suveränitet, och att reflektera över Hans suveräna ställning samt tänka djupt och uppmärksamt leva inom atmosfären av Allahs storhet och Hans unikhet, Hans stora namn och egenskaper. Varje gång vi lever med sanningen om Allahs suveränitet och lär känna Hans suveräna ställning, försvinner alla hinder och allt blir tydligt. Existensens anda blir mycket klar för oss, och mycket uppenbar, och därför känner vi inte behov av att ställa många frågor eller ha många funderingar. Det blir uppenbart för oss varför vi skapades, varför vi behöver lyda Allah och varför vi får lagstiftning uteslutande från Allah. Alla dessa sanningar blir mycket tydliga varje gång vi fördjupar oss i att lära känna Allah (swt).

Av detta blir det tydligt för oss hur viktigt det är att känna Hans suveräna ställning genom de verktyg vi nämnde tidigare, och det viktigaste verktyget är att leva med Koranen när man är ensam, att leva stilla med Hans ord, efter att vi har gjort alla nödvändiga förberedelser så att våra sinnen och hjärtan kan ta emot från Koranen. Dessa förberedelser är att hålla sig borta från olydnad mot Honom och från synder, att se till att vår mat och våra inkomster är tillåtna (halal), att vi inte begår orättvisor och att vi inte ägnar oss åt det onda. Om vi sedan går till Koranen, och den öppnar sig för oss, och vi lever i den, kommer vi genom den att förstå sanningen om Allahs suveränitet.

Oavsett hur mycket vi lever, reflekterar eller har kunskap, kommer vi ändå att fortsätta vara i behov av att veta mer, och detta kommer aldrig att ta slut, eftersom den begränsade människan alltid kommer att vara otillräcklig i att nå det absoluta. Som de lärda och kunniga säger: oförmågan att fullt ut förstå suveräniteten är i sig en insikt, eftersom den ständiga känslan av att inte kunna omfatta Hans fullständiga suveränitet och känna Hans ställning, egenskaper och storhet är en ovärderlig insikt i sig, eftersom detta är sanningen. Du kan inte undkomma detta oavsett hur stor din förmåga är eller hur mycket du har utvecklats i att känna Allah – du kommer alltid att känna att du befinner dig i utkanten av kunskap och att du egentligen inte har känt Honom fullt ut. Allah (swt) vill att sinnena ska känna Honom och att hjärtana ska nå Honom, åtminstone i den utsträckning som gör att vi lever i lydnad till Honom.

Qutb fortsätter:

“När tron på ‘det finns ingen gud utom Allah’ tränger in i hjärtats djupaste skikt, tränger den också igenom hela livssystemet…”

Och av denna anledning, oavsett hur lång tid det tar för denna tro att fördjupas och slå rot, är detta inte slöseri med tid. Denna fördjupning sker inte bara genom teoretisk förståelse, utan genom att vara en ständig näring för hjärtat, som planterar sanningen om Allahs enhet (swt) i människan, tills sanningen om “det finns ingen gud utom Allah” etableras i hjärtat, vilket leder till den oundvikliga känslan att livets organisation och lagstiftning också endast måste komma från Allah (swt).

För att fullborda Qutbs ord:

“När tron på ‘det finns ingen gud utom Allah’ tränger in i hjärtats djupaste skikt, tränger den också igenom hela livssystemet, vilket är en praktisk tolkning av denna tro. På detta sätt är de som tror redan nöjda med det system som denna tro unikt bestämmer och underkastar sig i princip alla lagar, föreskrifter och detaljer redan innan de tillkännages. Ja, andan av underkastelse är det första kravet i tron.”

De troende, som fullständigt underkastar sig Allah, lär sig de islamiska reglerna och lagarna med iver och glädje

När detta sker är människan i harmoni med den stora sanningen, sanningen att allt i universum lyder Allah (swt):

"De sju himlarna och jorden och allt som finns i dem upphöjer Honom. Och det finns ingenting som inte upphöjer Allah med Hans lov, men ni förstår inte hur de upphöjer. Sannerligen, Han är Mild och Förlåtande." (Surah Al-Isra 17:44)

Så hela universum upphöjer Allah (swt) och hela universum står i lydnad till Allah (swt). Endast människan avviker från denna regel när hon ger sig själv åt en annan väg än lydnaden till Allah (swt). När sanningen om "det finns ingen gud utom Allah" etableras i hennes hjärta, och tron att det inte finns någon organisering av livet förutom Allahs organisering etableras, och hennes själ är i harmoni med denna ordning och ovillig att acceptera någon annan ordning, lagstiftning, stadga eller regel än från Allah – då blir själen i fullständig harmoni med den stora sanningen, vilket är total och fullständig lydnad enbart till Allah.

Underkastelse är från början ett krav för en fast tro, men den består inte enbart i handling eller i att tillämpa lagar i det verkliga livet; det finns ett steg före det, och det är tron att Allah är den enda som äger auktoritet. Detta är alltså det första steget som etablerar den sanna tron i hjärtat, och därefter kommer lagstiftningen och sharia.

Att acceptera det Allah tillåter och att avstå från det Han förbjuder blir ett uttryck för denna sanning, men inte själva sanningen. Det finns människor som lyder Allah, Hans tillåtna och förbjudna handlingar, och underkastar sig Hans lagstiftning men som inte är troende – till exempel hycklarna (munafiqoon). De följer Allahs lagar, men tror inte på Hans suveränitet. Därför gagnar deras yttre underkastelse dem inte, eftersom underkastelse kräver tron att Allah är den enda med auktoritet.

När denna underkastelse etableras och förverkligas, omvandlas människan från jahiliyya till islam, från otro till islam, från mörker till ljus, från okunnighet till kunskap, från främlingskap till trygghet och från olycka till lycka. Detta är en enorm skillnad. Om människor inte inser att detta begrepp är fyllt av värme och uppriktighet, skulle de inte ha omvandlats till islam.

Islam är alltså inte bara att jag ber, fastar eller underkastar mig straffbestämmelser... dessa är uttryck för underkastelse. Den verkliga underkastelsen finns i hjärtat. Därifrån växer detta stora träd fram och blommar ut i tillämpningen av lagstiftning och organisation, och i att acceptera Allahs dom i varje aspekt av livet.

Detta är ett krav för tro, men inte tron i sig. Det fanns muslimer som dog innan lagstiftningarna uppenbarades, men de var ändå på den högsta nivån av underkastelse – till exempel Khadijah (Profetens första hustru, må Allah vara nöjd med henne) och andra

muslimer som dog tidigt i Mekka. De var inte ansvariga för någon praktisk tillämpning, men sanningen var att de var ansvariga för att omvandla sig själva från otro till islam, från att sätta partners vid Allah till att ägna sig enbart åt Allah – och de svarade på detta, och det var det som krävdes.

Det som krävs är att en människa omvandlas från att lyda någon annan än Allah till att endast lyda Allah (swt). Därför, när hon får en befallning eller ett förbud, är hennes inställning att detta är något som Allah befaller när Han vill och förbjuder när Han vill.

Denna person blir då följsam och respektfull inför Allahs (swt) suveränitet och blir fullständigt lydig mot Allah, utan att sätta någon vid Hans sida. Denna person känner som om han står helt för Allah: väntar på vad Allah än befaller honom att göra, det uppfyller han, och vad Han än förbjuder, avstår han från – och detta är huvudidén, sammanfattningen och kärnan i sann lydnad.

Lagstiftningen kommer därefter naturligt, som en normal följd av människors liv. När människor lever på jorden behöver de organisering, och därför behöver de lagstiftning och lagar för att ordna sina liv och aktiviteter. Då kommer lagstiftningen från Allah (swt), när tiden är mogen för den att komma. Innan dess befalldes muslimerna endast att leva med “det finns ingen gud utom Allah” i sina hjärtan, utan att sätta någon vid Allahs sida. De såg ingen annan än Allah som auktoritet, fruktade ingen annan än Allah, hoppades inte på någon annan och var inte lojala mot någon annan än Allah, och drevs endast av Honom (swt).

Detta är kärnan i den lydnad som Allah vill se hos människor: att när som helst förvandlas från sin jahiliyya, där de accepterar auktoritet och suveränitet hos andra än Allah, till ett tillstånd där deras stöd och hjälp endast kommer från Allah. Detta är islams essens, som människor behöver kallas till. Det handlar inte om organisation eller detaljerna i denna organisation.

Qutb säger:

“Genom denna anda av underkastelse lär sig de troende de islamiska reglerna och lagarna med iver och glädje. Så snart en befallning ges, böjs deras huvuden, och inget mer krävs för att genomföra den än att höra den. På detta sätt förbjöds alkohol, ränta förbjöds och hasardspel förbjöds, och alla vanor från jahiliyya avskaffades – avskaffades genom några få verser i Koranen eller några få ord från Sändebudets läppar – frid vare över honom. Jämför detta med de sekulära regeringarnas ansträngningar. I varje skede måste de förlita sig på lagstiftning, administrativa institutioner, polis- och militärmakt, propaganda och

pressen, och ändå kan de som mest kontrollera det som sker offentligt, medan samhället förblir fullt av olagliga och förbjudna saker."

När "***det finns ingen gudlighet utom Allah***" hade fördjupats i hjärtana, tog dessa hjärtan emot Allahs lagar utan tvekan och utan diskussion, och ibland till och med utan att känna till detaljerna i dessa befallningar. De tillämpade dem till och med innan de gick till Allahs Sändebud (sas) för att få veta detaljerna.

Vi vet vad många kvinnliga följeslagare gjorde när verserna om slöjan uppenbarades, som återberättats av Aisha (må Allah vara nöjd med henne): de gick till Sändebudet som om de gick "med kråkor på sina huvuden" (ett uttryck som beskriver ett rufsigt och ovanligt utseende). De hade rivit av en del av tyget de bar och lagt det över sina huvuden utan att ens fråga hur detta skulle göras korrekt. Sådana frågor uppstod inte hos de uppriktiga följeslagarna. De hade ren tro på Allah och Hans Sändebud.

De gick till Sändebudet som om "de hade kråkor på sina huvuden", och detta är en perfekt och fantastisk beskrivning. Av detta ser vi hur Aisha (må Allah vara nöjd med henne) kunde välja de rätta orden för att vackert beskriva situationen. Denna vackra beskrivning kom från hennes stora kunskap och fromhet. De gick på detta sätt, utan någon tvekan.

När vin förbjöds räckte det att en man tillkännagav "vin är förbjudet", så hällde människor ut vinet på gatorna och Medina luktade vin i flera dagar. De verkställde befallningen omedelbart, med bara ett enda ord.

Det råder ingen tvekan om att detta visar oss hur följeslagarna tog emot sina befallningar från Allah (swt) och Sändebudet på ett sätt som fyller ledarens hjärta med glädje när han ser sina följares lydnad – de följer utan någon tvekan eller frågor och tillämpar det de hörde direkt på plats. Detta är vad vi kallar tro (Iman), och detta är vad vi kallar djup övertygelse (aqeeda). Allt som är mindre än detta är en brist i denna religion. Så länge tvekan, ifrågasättande eller tvivel uppträder i följarnas själar, måste man veta att detta är ett resultat av brist på tillit och brist på respekt för deras Herre, Allah (swt).När underkastelse tillämpas, då etableras Allahs (swt) suveränitet. Detta sker på ett mycket vackert och tilltalande sätt. Lydnaden får en anda, en form, en innebörd och en smak som liknar en jämn väg, utan hinder. Man bör vara sådan inför sin Herre. Man bör inte tveka, ifrågasätta, tvivla eller känna att detta är för mycket – han är bara en hängiven tjänare, lydig mot sin Herre, som accepterar Hans befallningar lugnt och med glädje.

Så etableras lydnad och islam i alla aspekter av livet, vid alla tider, på bästa sätt. När lydnaden etableras på detta sätt, kommer allt naturligt i livet: social rättvisa förverkligas, samhället blir mänskligt, och livet blir rent och vackert, med trygghet, säkerhet och tillfredsställelse.

Det är därför muslimen blir förvånad över varför människor tror att de inte kan bära Allahs religion (swt) och varför de avvisar den. Han blir ännu mer bedrövad när det muslimska samhället inte kan höja sig till nivån av lydnad, där det inte finns något ifrågasättande, ingen tvekan och inga synder. Varför? Allah (swt) är den som ger trygghet till Sina tjänare, tillfredsställer dem och underlättar deras liv, upprättar rättvisa mellan dem, renar dem och upphöjer deras mänsklighet. Därför tas allt om hand för människan när hon är en sann tjänare till Allah (swt). Detta är den sanna verkligheten av tro.

Detta är vad vi kallar människor till. Vi kallar dem inte bara till ett politiskt styre eller en regering eller till att lyda ett styrande parti – snarare kallar vi dem till trygghet, lycka och lätthet – vi kallar dem till sann kärleksfull lydnad till Allah (swt). Genom denna lydnad uppnår människor sin sanna mänsklighet och lycka. Alla aspekter av samhället etableras också, med skönhet, renhet och klarhet.

Om vi skulle tala om dessa aspekter – renhet, lätthet, skönhet, trygghet och rättvisa – skulle vi behöva en mycket lång diskussion, men för nu nöjer vi oss med att förstå varför det är så viktigt att fokusera på trosfrågan utan att gå in i detaljerna i systemet och lagarna som organiserar livet.

Den koraniska metoden är realistisk och praktisk

Qutb säger:

“En annan aspekt av denna religion bör beaktas. Detta är en praktisk religion; den har kommit för att ordna livets praktiska angelägenheter. Därför möter den frågan om faktiska förhållanden och avgör om de ska behållas, modifieras eller helt förändras. Dess lagstiftning berör därför endast de förhållanden som faktiskt existerar i det specifika samhälle som redan har accepterat Allahs suveränitet.”

Detta är den tredje punkten i detta kapitel: “Detta är en praktisk religion; den har kommit för att ordna livets praktiska angelägenheter.” Vi kommer att förstå genom de kommande förklaringarna vad han menar med detta. Han har redan talat om nödvändigheten av att börja kallelsen till islam med tron och orsaken till denna nödvändighet. Under tretton år fokuserade Koranen på detta faktum som en praktisk metod för att etablera islam. Människor kan ha trott att tron är en slags filosofi eller teori, men det han vill säga är att denna religion har en praktisk och seriös metod.

Qutb fortsätter:

“Islam är inte en ‘teori’ baserad på ‘antaganden’; snarare är det ett levnadssätt som arbetar med ‘verkligheten’…”

Denna punkt är en särskiljande punkt i islam, eftersom denna religion insisterar på just denna utgångspunkt och denna speciella början. Islam är ett sätt att leva som hanterar verkligheten från det allra första ögonblicket då Koranen uppenbarades. Koranen fokuserar på ett praktiskt levnadssätt som bygger på tron. Koranen behandlar inte tron som en teori, utan som vägledning och tillämpning. Från första stund tar tron form i handling och gärningar och stannar inte i sinnet i väntan på att tillämpas. Vi kommer snart att förstå mer om detta samband – sambandet mellan tro och ett praktiskt liv.

Qutb fortsätter denna tanke:

“Det är därför först nödvändigt att ett muslimskt samhälle uppstår som tror att ‘det finns ingen gud utom Allah’, som förbinder sig att inte lyda någon annan än Allah, förnekar all annan auktoritet och ifrågasätter legitimiteten i varje lag som inte bygger på denna tro.”

Så från det allra första ögonblicket då tron uppenbarades av Allah (swt), formade den ett verkligt muslimskt samhälle. Detta samhälle hade en verklig och praktisk existens i livet. Tron var aldrig bara en teori i en bok eller en filosofi i sinnet som människor senare generationer skulle förstå och sedan börja tillämpa.

Det som hände med denna religion från första stund var att en muslimsk grupp bildades, bestående av Allahs Sändebud (sas), sedan Khadijah, Zaid, Ali och Abu Bakr (må Allah vara nöjd med dem alla). De var det första muslimska samhället och de tog emot tron samtidigt som Sändebudet tog emot den. De var med honom och rörde sig med denna uppenbarelse. Deras steg följde varandra, ögonblick för ögonblick, ord för ord. Detta var inte bara för att denna religion etablerades för första gången, utan denna egenskap finns i själva essensen av denna religion. Det är en religion av praktik och tillämpning som hanterar människans verklighet. Den rör sig genom denna verklighet med dess behov och krav.

Dess utveckling är kopplad till det den tar emot från tron. Den är inte en teori som bygger på antaganden, utan den hanterar verkligheten. Det muslimska samhället uppstod i samma ögonblick som Allahs Sändebud visste att han var en Sändebud – från ordet “Läs!” (se Surah Al-‘Alaq). Han kallade Khadijah, därefter Abu Bakr, sedan Ali och sedan Zaid (må Allah vara nöjd med dem alla). Alla nådde samma ståndpunkt. Sändebudet tog emot och de tog emot från honom samtidigt. Rörelsen utvecklades tillsammans. De representerade den första muslimska gruppen baserad på uppenbarelsen som styrde dem, befallde dem och organiserade dem. Deras existens byggde på denna nya religion och tro.

Eftersom de förstod sanningen i “det finns ingen gud utom Allah” från första stund, bröt de helt sin lojalitet med det jahili samhälle, dess idéer, sedvänjor och allt som fanns i det. De förstod detta från det ögonblick då ängeln Jibril (frid vare över honom) kom till

Allahs Sändebud med den gudomliga uppenbarelsen. De förstod att det inte finns något styre utom Allahs (swt), och att lagen endast kommer från Allah. De förvandlades med sina kroppar, själar, sinnen och hjärtan från att dyrka det skapade till att dyrka Allah (swt) ensam.

Qutb fortsätter: **"Först när ett sådant samhälle uppstår..."** – och för övrigt, oavsett den slutliga storleken på detta samhälle, uppstår det faktiskt redan med de första tre troende.

För att fortsätta säger Qutb:

"Först när ett sådant samhälle har uppstått, möter olika praktiska problem och behöver ett system av lagar, då börjar islam fastställa lagstiftning, föreskrifter, regler och regler och föreskrifter. Den riktar sig endast till de människor som i princip redan har underkastat sig dess auktoritet och har förkastat alla andra regler och system."När en person tar emot denna tro uppstår omedelbart en rörelse inom honom som direkt börjar hantera den jahiliska verkligheten – den verklighet som sätter medhjälpare vid Allah. Denna person, som så sent som igår dyrkade avgudar och lydde jahiliyyas befallningar, har nu gått över till den andra sidan. Han har nu en ny uppfattning och inställning och har förstått sanningen om sin existens och varför han skapades.

I samma ögonblick sker en känslomässig separation som leder honom till hans nya position – medan han igår var en jahili och en som satte medhjälpare vid Allah. Men nu, efter att ha accepterat islam, har han lämnat allt detta bakom sig och ser på det som något främmande och med misstänksamhet. Han har nu gett sitt sinne, sitt hjärta och sin själ till denna rena religion, till denna nya riktning och till den Herre som ensam förtjänar att dyrkas. Denna religion förtjänar att följas och vara den enda källan för hela hans liv.

Det nybildade samhället var litet, men det växte och delade samma känslor och upplevelser och fick egna problem och situationer som krävde organisation och beslutsamhet. Det råder ingen tvekan om att det muslimska samhället i Mekka hade problem som uppstod ur denna nya rörelse. Alla de mekanska Koranverser som uppenbarades vid den tiden handlade om hur muslimerna skulle förhålla sig till det jahiliska samhället. Det fanns ingen lagstiftning som om muslimerna levde i ett islamiskt samhälle.

Inom den islamiska rörelsen lever individen i en känslomässig separation från jahili-samhället och i sann lydnad till Allah, och de flesta av hans problem är med detta jahili-samhälle som hatar och torterar honom och försöker tvinga honom att överge sin tro. Alla befallningar och direktiv vid den tiden handlade om tron och om denna kamp

mellan den nyfödda gruppen och det jahiliska etablissemanget som stod framför dem som en jägare.

Så problemen i detta muslimska samhälle var begränsade till kampen mot jahiliyya, och detta händer alltid för varje ny grupp människor när de möter svårigheter – deras interna problem försvinner eftersom de står inför en yttre fiende. Man ser hur alla försöker rädda sin broder och sin egen själ, och de lever i sann kärlek och solidaritet.

Den första muslimska gruppen som konfronterade jahili-samhället hade inga interna problem, eftersom all dess energi var riktad mot att möta denna stora fara som ville utrota den. När denna svåra period var över och situationen lugnade sig, började problem uppstå från mindre saker. Dessa små saker började nu uppta själen eftersom den stora yttre faran hade försvunnit. Nu blev själarna upptagna av små och obetydliga saker.

Om vi återgår till gruppen i Mekka, stod denna grupp fast på sin tro medan fienden försökte släcka denna tro, så de var helt upptagna med denna kamp. Det var en kamp mellan dem och jahiliyya. De var inte upptagna med sig själva och de var få till antalet. Alla var upptagna med denna kamp och alla ville rädda sig själva och frågade sig hur de kunde hålla fast vid denna religion, islam.

Det fanns ingen intern friktion i detta muslimska samhälle i Mekka, och därför fanns det inget behov av lagar för att organisera deras liv. Deras liv saknade interna problem eftersom alla var upptagna av denna stora fara, och ingen ägnade uppmärksamhet åt små interna frågor. Detta är en av visdomarna bakom varför det inte var nödvändigt att införa många lagar för att organisera deras liv.

Auktoritet och makt är nödvändiga för att kunna genomdriva det islamiska systemet och dess regler

Den andra punkten är att detta nya sätt att leva är mycket praktiskt. För att lagar ska kunna införas i detta samhälle krävs det att de kan tillämpa det tillåtna och förbjuda det förbjudna (halal och haram). Med andra ord måste de ha verklig auktoritet över sina liv, annars dessa lagar blir en börda. Även om de vill tillämpa dem kanske de inte kan göra det. Om följarna beordras att följa, men någon inte kan tillämpa eller vägrar att tillämpa, då kan inget straff utdömas, och därför är det inte praktiskt att dessa lagar införs om de inte kan tas på allvar eller om de bara ska läggas fram för att sedan “läggas i kylskåp” tills samhället har auktoritet över sig självt. Därför var det praktiskt att uppenbarelsen av lagar fördröjdes tills samhället hade makt att organisera och styra sitt liv.Qutb säger:

“Det är nödvändigt att de troende i denna tro är självständiga och har makt i sitt eget samhälle, så att de kan tillämpa detta system och ge verkan åt alla dess lagar. Dessutom behövs makt också för att stifta lagar i enlighet med gruppens behov när dessa uppstår i dess dagliga liv.”

Så det måste finnas auktoritet, och detta samhälle måste ha kontroll över sig självt så att lagarna får tyngd. När befallningar ges om att tillämpa det tillåtna och förbjuda det förbjudna, måste människor ha förmågan att svara, och systemet får därigenom trovärdighet, där det kan belöna och bestraffa. Därför bör lagar fördröjas tills rätt tidpunkt kommer, när muslimer har auktoritet.

När problem uppstår, kommer lagar för att behandla specifika situationer i deras rätta sammanhang, så att människor kan känna lagarnas relevans, värde, visdom och välsignelse. På så sätt tillämpar de dem i sina liv på bästa sätt, eftersom de kom ur en verklig nödvändighet som de själva upplevde – precis som medicin ges till en sjuk patient som känner behov av den. En frisk person känner inte värdet av medicinen. Om han tar den känner han ingen nytta, eftersom han inte behövde den. På samma sätt är det av denna religions praktiska natur och allvar som lagarna inte uppenbarades förrän människor kunde ta till sig dem, förstå dem, tillämpa dem och känna deras välsignelse. Först då får lagarna sitt verkliga värde, sin praktiska tyngd och betydelse.

Qutb säger:

“I Mekka var muslimerna inte självständiga och hade ingen makt i samhället. Deras praktiska liv hade ännu inte fått en fast form så att de kunde organisera sig enligt den gudomliga lagen (sharia); därför uppenbarades inga regler eller lagar till dem av Allah. Däremot uppenbarade Allah för dem tron och den etik som följde av denna tro, efter att den hade slagit rot i deras hjärtan.”

Människan, medan hon lever och rör sig i ett jahili-samhälle, behöver tron för att knyta sig till Allah (swt). Hon behöver också vägledning och motivation från tron, inte bara för att hjälpa henne kämpa mot sig själv – mot sina känslor och begär – utan också för att kämpa den yttre kampen mot shirk och jahiliyya.

Därför gav Koranen i Mekka tron samt den etik och vägledning som formar det muslimska medvetandet och uppmuntrar muslimen att resa sig ur det träsk i vilket han levde. Koranen gav honom höga och ädla värderingar. I kontrast gjorde jahili-värderingar människan till ett djur som levde för sina instinkter och begär. Jahiliyya gjorde också deras hjärtan hårda som sten, utan barmhärtighet eller grundläggande mänskliga värden, och gjorde deras sinnen blinda och oförmögna att ta till sig sanningen.

Därför kom vägledning och etik för att upplysa människans sinne och rena hennes hjärta från jahiliyya's känslor och moral. Denna vägledning gjorde det möjligt för muslimerna att smaka islam och höja sig till en hög nivå. Detta fick dem att hålla fast vid denna nya religion och känna dess välsignelser. Så när de icke-troende attackerade dem för att beröva dem denna välsignelse, höll muslimerna fast vid den och fann sig själva villiga att ge sina liv för denna tro – av passion, inte bara av pliktkänsla.

Islam uppmuntrar muslimer att handla utifrån sin kärlek till Allah (swt), utifrån erkännandet av Hans storhet, unikhet och suveränitet, och utifrån deras stora glädje över att få vara Allahs (swt) tjänare. Islam vill inte att muslimer ska handla utifrån känslor av nederlag eller utifrån känslan av att utföra en tung plikt. Tron ska leda muslimen till att ha en stark och passionerad relation till Allah (swt). Muslimer ska älska Allah (swt), Hans religion och Hans Sändebud mer än de älskar sina egna liv, sina barn eller något annat i universum.

Denna betoning på tron och den etik som följer av tron syftade till att få muslimer att nå en mycket hög nivå av närhet i sin relation till Allah (swt), vilket skulle få dem att möta jahiliyya med självförtroende och styrka. Ett självförtroende som förvånade människor i jahiliyya och fick dem att undra: varför håller de fast vid denna tro? Varför uppträder de så föraktfullt mot jahiliyya? Och varför kan ingenting förändra dem? De påverkas varken av hot eller av frestelser. Hur kunde det komma sig att de som en gång var slavar under Qurayshs herrar förvandlades till att känna att de själva var herrar – att de var högre och bättre – och till och med hånade dessa jahili-"herrar" så att de framstod som obetydliga?

Allt detta var en följd av att de hade gjort tron till den enda källan för att bygga upp och berika sina hjärtan. De levde med tron dag och natt och fortsatte att stiga mot Allah (swt), och kände allt mer att de var sanna och fullständiga tjänare till Allah (swt). Detta förändrade deras känslor och deras sätt att leva, så att det var som om de levde ett nytt liv – som om de just hade fötts på nytt.

Det finns ingen likhet mellan Umar ibn al-Khattab i jahiliyya – där han var hård och obetänksam – och den nye Umar i islam, där han var barmhärtig och medkännande, som tjänade muslimerna och som kysste den svarta stenen i Kaba enbart för att han såg att Allahs Sändebud (sas) kysste den. Han förändrades eftersom han fick nytt liv och ny energi från den nya tron.

Det råder ingen tvekan om att islam kom med Koranen som under lång tid fokuserade på tron som sin metod för att därifrån utveckla etik och vägledning. Det råder ingen tvekan om att islam ville förändra och omvandla människor – att flytta dem från att vara slavar under sig själva, sina begär och sina liv, till att bli verkligt fria från allt detta. När de blev fria från varje själviskt begär – när denna stora förvandling skedde – förtjänade de Allahs (swt) stöd och seger.

Denna seger och detta stöd från Allah (swt) kommer inte att ges till någon generation om de inte renar sig från jahiliyya och från dess lockelser. Om det muslimska samhället fortsätter att dras till jahili-livet och dess värderingar, kommer de inte att förtjäna Allahs (swt) stöd. De måste nå den nivå av frihet som islam kräver – att bli fria från allt i universum utom underkastelse till Allah (swt).

Vad var visdomen bakom att fördröja uppenbarelsen av systemet och lagarna (islams lagstiftning) tills det fanns en självständig stat i Medina?

Qutb fortsätter:

“Senare, när en självständig stat uppstod i Medina, uppenbarades allmänna lagar och det system etablerades som tillgodoser behoven hos ett muslimskt samhälle, och statens makt stod bakom dess genomförande.”

Detta är de steg som det muslimska samhället måste ta: att ta emot tron, och sedan förändras genom tron och bli ett nytt folk. Detta följs därefter av att bli tålmodiga och uthålliga och ståndaktiga, och därefter att bli självsäkra och känna sig långt överlägsna jahiliyya. Först då kommer Allah (swt) att föra samhället till en ny nivå – makt och stat. Vid denna punkt kommer samhället att få sharia och islams system stegvis, i en gradvis ordning, baserad på behoven hos detta nyfödda samhälle.

Detta är vad som kallas en mänsklig rörelse – liv i handling. Det är den enda metoden på jorden för muslimer – en mänsklig rörelse, liv i handling. Varje annan metod som hanterar människor på ett annat sätt eller förändrar stegen eller sättet i denna rörelse är en fiende till mänskligheten och en fiende till Allah (swt), och leder till människans förvirring och fördärv, och leder till olycka, vilket Allah (swt) har lovat kommer att inträffa om avvikelse införs i denna metod.

För det första: Allah (swt) ville att det muslimska samhället skulle få lösningarna på de verkliga problem de mötte, gradvis, steg för steg.

Qutb säger:

“Allah den Högste ville inte att alla lagar och regler skulle uppenbaras under den mekanska perioden så att muslimerna skulle ha ett färdigt system att tillämpa så snart de nådde Medina; detta ligger inte i denna religions natur. Islam är mer praktisk än så och har större framsynthet; den söker inte lösningar på hypotetiska problem. Den ser först på de rådande förhållandena, och om den finner ett livskraftigt samhälle som, enligt sin form, sina förhållanden eller sitt temperament, är ett muslimskt samhälle, som har underkastat sig Allahs lag och är trött på lagar som kommer från andra källor, då ger denna religion en metod för lagstiftning av lagar i enlighet med behoven hos ett sådant samhälle.”

Vi bör inte tvivla på att Allah (swt) visste att det nya muslimska samhället i Mekka skulle möta vissa allvarliga problem, liksom varje nytt muslimskt samhälle som kan uppstå i framtiden. Det skulle ha varit möjligt för Allah (swt) att ge muslimerna i Mekka lösningar på varje enskilt problem som de skulle möta i framtiden. Men Allah (swt) ville något annat.

Allah (swt) ville att det muslimska samhället skulle få de unika lösningarna och metoderna som löser deras problem exakt när de faktiskt levde igenom dessa problem, steg för steg, ögonblick för ögonblick, ett problem i taget. Allt detta var på grund av följande visdomar:

När en människa befinner sig i spänning, förvirring och smärta inför ett problem, föreställ dig den lättnad hon känner när hon får en lösning medan hon är i just den situationen. Hon kommer att vara som torr, uttorkad mark som genast suger upp regnvatten och drar nytta av det. Precis så är människan när hon befinner sig i förvirring och stress och står inför ett problem eller en olycka, och i det tillståndet får en ny lag som löser hennes problem. Hon kommer att ta emot den med passion, ta till sig den snabbt och förstå den mycket väl. Hon kommer i det ögonblicket att känna och uppskatta den enorma nåd och generositet som kom från Allah (swt) för att lösa hennes problem.

Detta hände ofta i det muslimska samhället. Ta till exempel när Allah (swt) uppenbarade koranverser om “zihar” och “li’an.” Det var ett allvarligt problem som muslimska män stod inför och de visste inte vad de skulle göra. Vad skulle en man göra om han faktiskt bevittnade att hans hustru var otrogen med en annan man? Vad skulle han göra? Om han gick för att hämta de tre vittnen som enligt Allahs lag vid den tiden krävdes, skulle den otrogna hustrun och mannen vara färdiga långt innan han hann tillbaka. Hur skulle han då kunna leva med denna kvinna efteråt, med vetskap om vad hon hade gjort? Å andra sidan, om han berättade om det han såg, skulle det betraktas som en falsk anklagelse eftersom han inte hade frambringat det minsta antal vittnen, och han själv

skulle vara skyldig till ett brott och bli straffad. Således skulle han inte bara vara offret utan skulle också bli straffad. Detta var mycket förvirrande med tanke på mänsklig värdighet och känslor. När de frågade Allahs Sändebud (sas), redan innan någon faktisk händelse hade inträffat, kunde Sändebudet endast säga: “ta fram fyra vittnen,” eftersom detta var den enda lagstiftningen i frågan vid den tiden.

Till slut inträffade faktiskt en händelse, och en man kom rusande för att klaga till Allahs Sändebud, och svaret var återigen: “ta fram bevis, annars kommer du själv att straffas!” Det var en katastrof, inte bara för den mannen utan för hela samhället, eftersom detta kunde ha hänt vem som helst av dem. Medan de befann sig på höjden av ångest och förvirring sände Allah (swt) lösningen.

Vi kan inte föreställa oss hur dessa uppenbarelser togs emot av samhället – med glädje och lättnad. Och vi kan inte heller föreställa oss hur de tog till sig dem i samma ögonblick som de mottog dem. Det finns stor visdom i att uppenbarelsen kom på detta sätt. Om detta hade varit den enda visdomen bakom att fördröja sharia, skulle det ha varit tillräckligt. Men som sagt, detta är inte den enda visdomen.

Människan är beordrad att tillämpa sharia. För att göra det måste hon förstå och ha en praktisk insikt i alla dess aspekter, så mycket som möjligt. Det råder ingen tvekan om att när de första muslimerna fick sharia stegvis, baserat på verkliga situationer, blev de medvetna om alla omständigheter kring varje händelse – dess ursprung, konsekvenser och följder, och hur den påverkade människor.

Den person som senare skulle tillämpa sharia hade alltså levt igenom lagen och förstått dess visdom. Därför var han bättre rustad att tillämpa sharia i framtida situationer. Det är därför följeslagarna till Allahs Sändebud hade en förståelse för sharia och dess visdom som senare generationer inte hade. Eftersom de själva levde igenom och kände ångesten i de händelser som ledde till uppenbarelsen av lagar, kände de också välsignelsen i lösningarna. Detta gav dem en särskild insikt, erfarenhet och en djup förståelse för sharia.

När de senare mötte nya situationer var det de som var mest kapabla att fatta rätt beslut. Därför visste deras efterföljare att de måste försöka leva sig in i och förstå de situationer som omgav uppenbarelsen av lagarna så mycket som möjligt. Att känna till orsakerna och omständigheterna bakom uppenbarelsen av koranverserna och vara medveten om de problem som ledde till att Allah (swt) sände dessa verser hjälper den lärde att ge ett utlåtande som ligger närmare islams anda.

Den som fattar ett beslut eller ger en religiös dom utan att ta hänsyn till den ursprungliga situationen, omständigheterna och känslorna som var kopplade till uppenbarelsen av lagen i den fråga han behandlar, kommer att sakna verklig förståelse för rättslära och kan inte anses vara en “faqih”. Detta beror på att han då ger ett utlåtande som är avskilt från de känslor som är kopplade till problemet och från de faktiska omständigheterna kring

det. Mycket av visdomen i sharias lagar kan förstås genom orsakerna till att Allah (swt) uppenbarade specifika verser och genom de omständigheter som var kopplade till dessa händelser.

Som jag nämnde tidigare tillämpade Allahs Sändebud (sas) ibland inte de fasta straffen (hudud) på någon som till synes förtjänade det, för att lära oss att vissa omständigheter kan kräva att dessa straff tillfälligt upphävs.

Till exempel: en dag lämnade en kvinna moskén i gryningens mörker efter Fajr-bönen. Medan hon gick blev hon attackerad och våldtagen av en man. En annan man hörde hennes skrik och kom för att undersöka vad som hände. En grupp följeslagare skyndade också dit och såg den andre mannen stå nära henne medan hon skrek. Den andre mannen började springa när han såg dem komma, men de fångade honom och förde honom till Allahs Sändebud (sas), eftersom de trodde att han var den skyldige.

Kvinnan kom också, och Allahs Sändebud frågade henne: "Är det den mannen som våldtog dig?" och hon svarade "ja", eftersom hon inte kunde skilja deras ansikten åt i mörkret. Så Allahs Sändebud (sas) beordrade följeslagarna att stena mannen, trots att han i verkligheten var oskyldig, eftersom de yttre fakta som fanns inför Sändebudet talade emot honom: en kvinna skrek och hävdade att hon hade blivit våldtagen, mannen stod bredvid henne, och han sprang när han såg följeslagarna komma innan han blev tillfångatagen. De faktiska omständigheterna tydde alltså på att han var den skyldige.

Men efter att Allahs Sändebud (sas) hade fattat detta beslut och följeslagarna började föra bort mannen för att stenas, trädde den verklige gärningsmannen fram och erkände: "O Allahs Sändebud! Det är jag som begick detta brott, den mannen är oskyldig, så stena mig istället." Då benådade Allahs Sändebud (sas) honom, trots att han hade erkänt sitt brott. Umar (må Allah vara nöjd med honom) frågade då: "Hur kommer det sig att du benådade en man som begick äktenskapsbrott och inte lät stena honom?" Sändebudet svarade: "Han blev renad från den synden när han erkände och offrade sitt liv för sin broder."

Därför kan vi inte tillämpa domar blint utan att ta hänsyn till alla omständigheter som var kopplade till uppenbarelsen av den ursprungliga lagen. Den verklige gärningsmannen kunde inte bära den tunga bördan i sitt samvete – att någon annan skulle stenas istället för honom – på grund av sin fruktan för Allah (swt) och sin känsla av att detta var orättvisa och bedrägeri mot muslimerna. Allt detta samlades i hans hjärta och fick honom att erkänna. Det var detta som fick Allahs Sändebud (sas) att göra denna självständiga bedömning (ijtihad) och benåda honom, och Allah (swt) godkände detta.

Slutsatsen är att en av visdomarna bakom att Allah (swt) uppenbarade sharia baserat på människors behov och händelser var att låta människor leva igenom dessa situationer och förstå visdomen bakom de lagar som uppenbarades, så att de kan använda denna erfarenhet som vägledning fram till Domedagen.

För det andra: Vad bör vara människans motiv för att acceptera reglerna från Allah (swt)?

Nästa anledning till att reglerna fördröjdes tills det islamiska samhället hade makt och auktoritet är kopplad till själva tron och relationen mellan människan och Allah (swt). Ska människan acceptera Allahs regler därför att de är till nytta för henne, och därför lyda – eller ska hon lyda eftersom dessa regler kommer från Allah (swt), som en följd av hennes kärlek till och tro på Honom?

Vi skulle kunna tala till människor på följande sätt och försöka övertyga dem att gå in i islam:
"Se, de lagar som kommer från Allah är bättre än alla andra system och de gynnar mänskligheten. Du bör gå in i islam eftersom islam är mest fördelaktigt för dig, och denna lag är mest barmhärtig, och detta system förstår dina problem bäst och löser dem, och allt detta beror på att Allah (swt) har större kunskap och djupare insikt. Varför skulle du då lämna denna lag som ger dig alla dessa fördelar och följa en människas lag, som har begränsad förståelse och inte kan lösa dina problem och vars beslut färgas av egna begär?"

Efter sådana jämförelser kan en person mycket väl acceptera islam och gå med i religionen eftersom den gynnar honom. Men detta ensamt för honom inte in i Allahs religion – utan snarare in i sin egen religion. Detta beror på att han då accepterar Allahs lagar för sin egen nytta och sina egna begär. Om han senare känner att dessa lagar blir tunga eller hindrar honom från något han vill ha, kommer han att avvisa sharia. Detta beror på att han aldrig egentligen accepterade den som en tjänare till Allah – utan han förblev herre över sig själv, som accepterar det han vill och avvisar det han vill.

Slutsatsen är att även om människor känner till rättvisan i sharia och dess barmhärtighet, och de tillämpar den eftersom deras förnuft accepterar den som den bästa och rätta vägen, så kan detta inte betraktas som sann tro (iman) och verklig underkastelse till Allah. En av visdomarna bakom att lagstiftningen i islam fördröjdes var därför att först djupt etablera ödmjuk hängivenhet, tjänarskap och kärlek i muslimernas hjärtan till Allah (swt), innan det ens blir möjligt att utveckla en intellektuell uppskattning för islams system och lagstiftning.

För det tredje: Det är omöjligt att tala till vanliga människor om detaljerna i sharia och göra det till grunden för att kalla dem till islam

En annan anledning till att sharia fördröjdes är att dess detaljer inte kan förstås korrekt av vanliga människor, och inte heller av utbildade personer som inte är specialiserade i

religiösa studier. Detta ämne bör endast ges till dem som är specialiserade inom lag och religiösa studier i allmänhet.

De flesta människor kan förstå de övergripande principerna i sharia, men de kan inte gå in på djupet i dess detaljer och nyanser, vare sig det gäller ekonomiska, juridiska eller etiska frågor. Det är nästan omöjligt att tala med människor om dessa detaljer när de inte har den nivå som krävs för att förstå sharia eller dess visdom.

Detta liknar en patient som får medicin och sedan kräver att få veta alla detaljer om medicinen – hur den fungerar i kroppen, dess verkningsmekanismer och möjliga komplikationer – precis som en läkare. Det skulle innebära att patienten redan måste vara läkare och farmaceut för att kunna ta någon medicin, annars borde han avvisa den. Detta skulle omöjliggöra all medicin och behandling.

Om vi tänker på detta sätt måste vi anta att alla människor måste vara lärda för att förstå lagens detaljer och dess tillämpning – vilket naturligtvis är omöjligt.

Människor måste istället förhålla sig direkt till källan för sharia. Om de får förtroende för källan – det vill säga Allah (swt) – då bör de acceptera från Honom direkt utan att ens ifrågasätta, precis som patienten accepterar behandlingen från sin läkare som han själv valt.

Han accepterar behandlingen och är nöjd med den, och han tackar till och med läkaren. Än mer gäller detta Allah (swt), som vet allt om människan, hennes behov och vad som är bäst för henne.

Om vi underkastar oss Allah (swt) och djupt tror att endast Han har rätt att lagstifta, att Han vet och att Han är barmhärtig och belönar, då behöver vi inte känna till alla detaljer i dessa regler. Det enda vi behöver veta är om Allah – som vi är kallade att dyrka – verkligen förtjänar att vara den ende Guden.

Om vi tror på Honom som den ende Guden, då behöver vi inte fråga Honom om någon motivering.

Här förstår vi innebörden av Koranversen:

“Han blir inte ifrågasatt om vad Han gör, men de kommer att bli ifrågasatta.” (21:23)

Detta är inte för att Allah (swt) vill tvinga sig på oss, utan för att människan bör ha stor vördnad och förtroende inför Allah, och vara övertygad om att Han är den mest vetande och mest barmhärtige – och därför ifrågasätts Han inte.

För det fjärde: Alla försök att kalla människor till islam genom att bevisa att de islamiska reglerna är överlägsna är förgäves och dömda att misslyckas

Nästa visdom är att kalla människor till islam på grundval av att reglerna är överlägsna är ett slöseri med ansträngning. Du kan lägga ner stor möda på att visa någon visdomen i dessa regler, och han kanske accepterar den första, den andra, den tredje... och den tusende. Men om han inte accepterar den tusenförsta och säger att "detta är inte rätt" eller "detta är inte rättvist", och dessutom säger: "även om jag går in i islam och tillämpar de första tusen, så kommer jag själv att avgöra denna sista" – då betyder det att denna själ aldrig från början var en tjänare till Allah (swt).

I själva verket har han aldrig accepterat någon av reglerna genom underkastelse till att de kommer från Allah (swt). Snarare beter han sig som en gud inför Allah (swt), och hävdar att han har rätt att avgöra vad som är rätt och fel i Allahs lagar. Han placerar sig själv över Allah (swt)!

Om vi ens ger någon rätten att acceptera eller förkasta det som Allah (swt) redan har fastställt, då har vi själva blivit otrogna redan innan den som förkastar lagen från Allah (swt). Detta beror på att om vi tillåter människor att döma över Allahs sharia, så ger vi dem gudomlig auktoritet – auktoritet över Allah!

Den som ges rätten att acceptera eller förkasta Allahs sharia placeras i en position som är högre än Allah. Därför är detta ett stort slöseri med tid och ansträngning. Om vi spenderar lång tid på att övertyga någon om vissa regler, och han sedan avvisar en enda, då är det som om han inte accepterat något alls från början.

Vi vet att Allah säger i en hadith qudsi (en återgivning av Allahs ord genom Profeten):

Berättad av Abu Hurayrah (må Allah vara nöjd med honom), som sade att Allahs Sändebud (sas) sade att Allah (swt) säger:

"Jag är fullständigt oberoende och har inget behov av någon partner, Jag inte har något behov av att ha någon vid Min sida. Den som utför en handling för någon annans skull tillsammans med Mig, kommer Jag att lämna den handlingen till den som han satte vid Min sida." (Återgiven av Muslim och även av Ibn Majah)

Så Allah är inte i behov av människorna, och därför bör vi underkasta oss Honom med hela vårt väsen.

Att kalla människor till detaljerna i systemet är därför slöseri med tid och ansträngning. Det motsäger från början frågan om Allahs absoluta auktoritet, överhöghet och suveränitet, eftersom vi inte ska låta människor döma Allahs sharia, inte fråga dem om

deras åsikt, och inte glädjas när de "godkänner" sharia – såsom vissa som påstår sig arbeta för islam gör.

Till exempel: när en lag om att förbjuda vin tas upp i ett parlament och den röstas igenom, jublar vissa islamister och blir glada. Detta är en katastrof. Att ge människor möjlighet att ha en åsikt, att godkänna eller avvisa Allahs regler, motsäger helt budskapet från alla Allahs sändebud (fred vare över dem), som kallade sina folk till att dyrka Allah ensam:

"Han sade: O mitt folk! Dyrka Allah – ni har ingen gud utom Honom." (11:50)

Denna inbjudan – "det finns ingen gud utom Allah" – måste alltså komma före att den islamiske förkunnaren talar med människor om lagar eller regler.

Islam är mer allvarlig än att lämna människor åt sig själva att göra som de vill. Allah (swt) är inte i behov av människorna. Han kallar dem genom Sina sändebud och Sina böcker att de ska ägna sig åt Sanningen. Om människor accepterar den ursprungliga frågan – att det inte finns någon gud utom Allah, att Han är den enda Guden med sina Gudomliga egenskaper – då kan allt annat följa. Alla människor har förmågan att förstå detta budskap, och detta är en kallelse som alla kan acceptera, eftersom de redan lever under Allahs suveränitet, Han som skapade dem, försörjer dem och kontrollerar dem. De bör i sitt djup känna hur mycket Allah (swt) har välsignat dem.

Så om de erkänner att de är skapade varelser som har underkastat sig Allah (swt), som skapade dem, då blir denna kallelse lättare, och dess fråga blir mer fokuserad. Detta ligger inom människors förmåga att förstå, eftersom alla människor – även om de inte har mycket utbildning – kan kallas att svara på kravet från deras egen medfödda natur, eller fitrah.

Vi behöver bara påminna: "Tror du att du är skapad? Tror du att Allah (swt) har skapat himlarna och jorden och människorna och växterna och djuren?" Svaret kommer utan tvekan att vara: "ja, jag vet." Då kan vi säga att denna Skapare har beordrat dig att underkasta dig Honom.

Så frågan kommer att koncentreras till en enda sak: antingen underkastar han sig Allah, som han redan erkänner, eller så gör han uppror mot sin Skapare. Så frågan avgörs i ett enda steg – ja eller nej? Frågan avgörs omedelbart. Alla människor kan ställas inför denna fråga. Den kräver ingen särskild utbildning eller särskild position i samhället.

På detta sätt är islam mycket realistisk, eftersom den behandlar människors verkliga situation. Islam är alltför allvarlig för att slösa tid, och den är mycket tydlig: människor är inte i en position att bedöma sharia och inbilla sig att de når upp till Allahs (swt) nivå.

Det ligger inte i islams natur att formulera teorier för tillämpning i ett icke-islamiskt samhälle, eftersom detta aldrig kommer att uppnå islams mål

Qutb säger:

“De som vill att islam ska formulera teorier och utforma system och regler vid en tid då det inte finns något samhälle som har beslutat att styras enbart av sharia, och som har förkastat alla andra regler samt har den makt som kan genomdriva detta – dessa människor förstår inte denna religions natur och hur den fungerar i detta liv, så som Allah vill att den ska fungera.”

Sayyid Qutb förklarar detta problem på ett mycket tydligt och rakt sätt, som ingen kan förkasta utom den okunnige eller den som har fördärvat sitt förnuft. Det är mycket klart. Denna religion har endast ett mål, och det är att dyrka Allah (swt) ensam.

Hur ska vi tala med människor om regler när de inte ens erkänner att de ska vara uppriktiga och ödmjuka tjänare till källan för dessa regler? Hur ska vi formulera teorier, system och en livsordning när ingen grupp människor på jorden vill ha detta system? Detta är slöseri med tid. Detta är okunnighet om denna religions natur, som strävar efter att vara realistisk, seriös och sanningsenlig.

Islam talar inte till människor medan de skämtar, avvisar eller är upptagna med sin egen livsstil och sina begär. De som vill att islam ska göra detta försöker förändra själva naturen i denna religion och vägen för Sändebuden som kom från Allah – och det är Allah (swt) som lärde dem hur de ska kalla människor:

“He said: O my people! Worship Allah, you have no deity (ilah) but Him”
(Surah Hud 11:50)

Därefter skriver Qutb:

“Det som dessa människor vill är att islam ska förändra sin natur, sin metod och sin historia”.

Det ligger inte i denna religions natur att vara lättsinnig och vårdslös, eller att avvika från sitt slutliga mål. Den ska aldrig förändra sin metod, av den enkla anledningen att denna religion direkt kommer från Allah (swt). Det ligger inte i denna religions natur att avvika från eller gå utöver Allahs lagar. De vill också förändra denna religions historia, som inte började enbart med Allahs sista Sändebud (sas), utan långt tidigare – ända sedan tiden då Adam (frid vare med honom) kom med uppdraget att förkunna Allahs religion och etablera den.

De som vill att islam ska formas som hypotetiska teorier, färdigkonstruerade system eller färdiga konstitutioner vill att denna religion ska ändra sin natur, sin historia och sin metod så att den liknar mänskliga teorier och metoder. De har tagit detta från jahiliyya, som utformar sina system i form av idéer och modeller som ges till människor färdiga att tillämpas. De vill följa jahiliyyas metod.

Qutb fortsätter:

“De vill ha en genvägslösning för att tillfredsställa sina omedelbara begär, som helt enkelt är en produkt av en nederlagsmentalitet i deras själar inför värdelösa, människoskapade lagar.”

Vissa som kallar till islam kan ha entusiasm för denna religion och ett känslomässigt band till den, och de kan vara uppriktiga i sin önskan att islam ska tillämpas och att dess lagar ska genomföras. Men de känner inte till islams sanning. De känner inte heller till essensen i islams metod. De förstår inte denna religions allvar och realistiska natur.

På grund av sin nederlagsmentalitet inför det jahili systemet tror de att om de inte följer jahiliyyas väg, kommer jahiliyya att se ner på dem. Under detta tryck tror de att de bör låna från jahiliyya dess metod för hur man kallar människor till islam och hur man tillämpar islam på samma jahili sätt.

På så sätt har de blandat islams verklighet med metoder skapade av människor, och därmed har de producerat fullständig oreda – som ett missbildat embryo som aldrig kan överleva. Som ett resultat vill de att islam ska formas utifrån en hypotetisk verklighet.

Qutb säger:

“De vill att islam ska bli en samling abstrakta idéer och teorier, vars tillämpning gäller för förhållanden som inte existerar. Men den väg som Allah har fastställt för denna religion är densamma som tidigare: först måste tron präglas i hjärtana och härska över samvetena – den tro som kräver att människor inte böjer sig för någon annan än Allah och inte tar lagar från någon annan källa. Därefter, när en sådan grupp människor är redo och även får praktisk kontroll över samhället, kommer olika lagar att stiftas enligt de praktiska behoven hos detta samhälle.”

De som vill att islam ska etableras i form av teorier förstår inte denna religions natur och hur den fungerar i livet så som Allah (swt) vill. De vill att islam ska ändra sin metod och sin historia så att den liknar mänskliga teorier och metoder. De försöker hitta genvägar för att snabbt uppfylla sina tillfälliga begär.

De vill skynda fram segern, skynda fram anhängare och förespråkare, och snabbt få en framträdande röst i samhället. Därför har de inte tålamod att vänta på en mogen

respons. De kan inte uthärda att bli betraktade som “främlingar” med sin “märkliga” metod och sina “märkliga” idéer i det jahili samhället – ett samhälle som ser ner på deras “avvikande” traditioner som motsäger den rådande ordningen.

Dessutom saknar de tålamod inför jahiliyyas arrogans, och de föreställer sig att jahiliyya alltid har övertaget. Jahiliyya hånar dem, anklagar dem för okunskap och brist på realism, brist på vetenskaplig metod och brist på kunskap och kultur om det moderna livet, såsom det framställs av exempelvis Voltaire och liknande. Därför känner de sig tvingade att hämta sina idéer och metoder från modern kultur för att, enligt deras tänkande, leva upp till nivån hos jahili-människor, eftersom de tyvärr inte är stolta över sin koraniska kultur.

Därför vill de tillfredsställa sina inre känslor av underlägsenhet genom att följa jahili-människornas ordningar, använda deras lagar och metoder, med avsikt att vara systematiska och vetenskapliga, precis som jahiliyya påstår sig vara.

Således vill de ta genvägar i islams metoder för att tillfredsställa sina tillfälliga begär inom sig själva, som har etablerats genom ett inre nederlag i deras liv inför de låga jahili-systemen.

Denna inre svaghet återspeglas i ansiktena hos alla dem som accepterar jahili-parlament, som likställer systemet från vår Store Herre Allah (swt) med mänskliga system.

Du ser på deras ansikten tecknet på förnedring och nederlag som de har accepterat för sig själva när de har sjunkit från nivån av Allahs metod till människans nivå, där de ägnar sig åt debatt och kritik av Allahs lagar (swt).

Denna förnedring kan kännas i deras dialog med jahiliyya-människor när de argumenterar med dem.

Den som hör dialogen mellan Al Hudaybi och Al Gazali (ledare för Muslimska brödraskapet) med Farag Fouda (jahili journalist) känner denna förnedring hos dem; han känner att Farag Fouda är mer stolt och överlägsen, mer självsäker och starkare, medan de var mer besegrade och mer tveksamma, som om de behövde be.

Det råder ingen tvekan om att de var besegrade inombords.

Det är inte islams roll att finna lösningar på de interna problem som finns i ett icke-islamiskt samhälle

Qutub säger:

”De vill att islam ska bli enbart en samling abstraktioner och teorier, vars tillämpning gäller icke-existerande förhållanden…”

De är som galna människor.

De vill forma och designa en kostym för en man som ännu inte existerar, vars mått inte är kända.

Islamisterna gör detta. De säger att de vill ha lösningar på samhällets interna problem, vilket de betraktar som ett muslimskt samhälle.

De faller i motsägelse – de säger att detta är ett islamiskt samhälle, och ändå, när de försöker hitta islamiska lagar för att behandla problemen i detta jahili-samhälle, kan de inte tillämpa dem.

Därför tvingas de föreslå islamiska lösningar i ett samhälle som i verkligheten inte är islamiskt.
De faller i denna motsägelse och luras att acceptera denna lögn.

Så de börjar föreslå lagstiftning för ett icke-islamiskt samhälle och försöker lösa dess problem med islamiska lagar som endast kan bära frukt i ett islamiskt samhälle.

I detta samhälle, som inte är ett muslimskt samhälle utan endast felaktigt ges status som ett islamiskt samhälle, har problem uppstått från jahiliyyas egen filosofi.

Därför bör muslimer aldrig försöka behandla dessa interna problem som uppstår från det jahili-systemet självt.

De som försöker göra detta är dåraktiga, och de tänker inte, och de är inte verkliga kallare till islam.

De är dåraktiga eftersom de har antagit att människorna framför dem representerar ett muslimskt samhälle, medan de i själva verket lever i ett samhälle som ännu inte har accepterat att tillämpa islam.

Det är i själva verket ett samhälle som lagstiftar för sig självt och förbjuder det som Allah har tillåtit och tillåter det som Allah har förbjudit, och sedan ber de oss att ge dem botemedel för alla dessa problem.

Som Qutub påpekade, är de som begär islamiska domar för jahili-problem löjeväckande, och de som svarar och ger dessa domar är ännu mer löjeväckande.

Dessa ord borde skrivas med gyllene bokstäver och framhävas.
De kunde inte ha skrivits av en människa om han inte var inspirerad, kände islams sanning och värdesatte islams sanning och ära.

I själva verket är jahiliyya klokare än de felaktiga förespråkarna för islam, eftersom jahiliyya åtminstone lägger fram en filosofi och troget etablerar sig utifrån denna filosofi. Dess lagar är förenliga med denna filosofi och genom detta uppfyller den sina krav, begär, ambitioner och instinkter.

Så jahili-människor tänker och har starka övertygelser och de har vissa mål, och de formulerar ett system och lagar som logiskt passar dessa idéer.
Således är de i verkligheten klokare, smartare, mer seriösa och mer logiska än de islamiska förespråkare som försöker skräddarsy en kostym för en okänd man, genom att lägga fram lagar för ett samhälle som från början vägrar deras källa.

Eftersom jahili-ledare förklarar sig själva som gudar, formulerar de sin lagstiftning själva och ger sig själva rätten att förändra och rätten att byta när de vill – en helt naturlig rätt för en gud att ha.

Således har lagstiftande råd uppgiften att granska dessa lagar vid varje period och regeringen ber det lagstiftande rådet att formulera nya lagar eller ändra gamla lagar som är mer förenliga med nya problem och situationer.
Så lagstiftarna har uppgiften att lagstifta.

Medlemmarna agerar som gudar, sittande på en så kallad gudomlig stol och lagstiftar vad de vill.
Således är de logiska och konsekventa med sig själva.
De betraktar sig själva som den högsta makten, och ingen lagstiftare står över dem.

Således ser de verkligen sig själva som gudar som har auktoritet att ändra lagarna.
Allah (swt) betonar att denna auktoritet verkligen är en egenskap hos en gudom:

“Och när Vi ersätter en vers (i Koranen) med en annan – och Allah vet bäst vad Han sänder ner – säger de (de otrogna): ‘Du (O Muhammad) är bara en uppdiktare (lögnare)!’ Nej, men de flesta av dem vet inte. (101)

Säg (O Muhammad): Den Helige Ande [Jibril (Gabriel)] har fört ner den (Koranen) från din Herre med sanningen, för att befästa och stärka (tron hos) dem som tror, och som vägledning och glada budskap till dem som har underkastat sig (Allah som muslimer). (102)”

(Surah An-Nahl 16:101–102)

Så Allah är Den som lagstiftar och Han är Den som kan ändra och Han är Den som ersätter, eftersom Han är Den som vet bäst vad Han har sänt ner:

“Vilken vers (uppenbarelse) Vi än upphäver eller låter bli bortglömd, frambringar Vi en bättre eller liknande. Vet du inte att Allah är mäktig över allting? (106)

Vet du inte att det är Allah som tillhör herraväldet över himlarna och jorden? Och förutom Allah har ni varken någon beskyddare eller hjälpare. (107)”

(Surah Al-Baqara 2:106–107)

Dessutom, eftersom Allah (swt) är ägaren av himlarna och jorden och Han är den ende och sanna Guden över allt detta, så om Han ersätter eller förändrar, så är detta Hans rätt.

Och det lagstiftande rådet beskriver sig självt på detta sätt också, genom att tillägna sig denna auktoritet, och således är de åtminstone trogna sin uppfattning om sig själva.

Tyvärr är de som anser sig vara förespråkare för islam utan att känna den rätta vägen inte på detta sätt.
De påstår att de är muslimer och ändå kallar de på dessa falska gudar att komma och lagstifta för islam och godkänna den islamiska sharia.

Detta är dårskap och ett enormt brott, och i verkligheten är det i själva verket ett förnekande av Allah (swt). När de gör detta, gör de inte endast beter sig som otrogna (de som förnekar Allah, eller någon del av Hans egenskaper, auktoritet, lagar osv.), de är dårar som använder medel som aldrig kan nå deras uttalade mål.

Ovanstående ståndpunkt är en generell regel. När vi tillämpar den på verkliga livet finner vi att inte varje person som uttalar otrohetens ord, eller utför otrohetens handlingar, eller beter sig som de otrogna automatiskt är en otrogen, om han inte är avsiktlig, medveten, och inte felaktig i sin tolkning.

Det finns rättsliga principer som bedömer denna fråga, och det är därför vi inte automatiskt dömer Muslimska brödraskapet eller andra grupper som antar denna metodologi och säger att de är otrogna även om de deltar i jahili lagstiftande råd, eftersom vi inte tror att de deltar för att komma under dessa råds paraply.

Vi tror inte att de anser att dessa råd har rätt att förändra Allahs regler (swt).
Snarare tror de, av misstag, och utan kunskap, och på grund av felaktig tolkning, att dessa är giltiga medel för att etablera Allahs sharia (swt).

Således är de felaktiga i sin tolkning och det är därför vi inte dömer dem som otrogna, utan vi lämnar dem till Allah (swt).
Vi går inte in i en cirkel av debatt om dem, eftersom vi ser dem som muslimer när de höjer bannern av “la ilaha illa Allah” – “det finns ingen gud utom Allah,” och bannern av att kalla till att döma med Allahs lagstiftning (swt) och jihad i Hans sak, över allt annat.

Vi kommer inte att döma dem som otrogna om vi inte ser ren och avsiktlig otrohet.

Detta är en av pelarna i den islamiska metodologin: det måste först finnas ett islamiskt samhälle, därefter kan sharia tillämpas.
De första muslimerna mottog sharia steg för steg, baserat på verkliga situationer som behövde lösningar, efter att de hade flyttat till Medina där det islamiska samhället och staten hade etablerats.

Qutub säger sedan:

“Detta är vad Allah har avsett för denna religion. Den kan inte vara annat än vad Allah avser, oavsett vad människor önskar.”

Vi skulle vilja stanna upp vid detta magnifika uttryck att inget kommer att ske annat än vad Allah avser.
Människor kan föreställa sig att de kan förändra Allahs beslut och skynda på Hans befallning, eller tro att de kan ändra det de önskar i Allahs religion och dess väg och uppnå vad de vill.

Detta kommer aldrig att ske eftersom Allah har full kontroll över Sin befallning:

”Och Allah har full makt och kontroll över Sina angelägenheter, men de flesta människor vet inte." (Surah Yusuf 12:21)

Och ingenting kan beröva Allah Hans makt i himlarna och på jorden. Allah (swt) säger:

"Han – Allah – är Den som utför allt Han avser (eller vill)." (Surah Al-Buruj 85:16)

När Allah (swt) vill att denna religion ska gå igenom dessa stadier och uppleva dessa händelser och situationer och vandra denna väg, då måste detta verkligen vara den väg som driver den islamiska gruppen.

Denna grupp kommer aldrig att nå sitt mål om den inte är bunden till denna väg, och således som Qutub säger:

“Detta är vad Allah har avsett för denna religion. Den kan inte vara annat än vad Allah avser, oavsett vad människor önskar.”

Ingen kan påtvinga Allah någonting – inte en enda sak.
Hans beslut är överlägset och människorna är svaga, och Allah (swt) kan inte tvingas att avvika från Sin vilja.
Han uppenbarade denna metod så att människor ska tillämpa den, inte förvränga eller undergräva den.

Allah vill denna religion på det sätt Han vill, och detta är eftersom Han är den Allvetande:

“… Säg: ‘Vet ni bättre, eller Allah?’…” (Surah Al-Baqara 2:140)

Även om en persons avsikter har blivit renade, ligger saken inte enbart i avsikten.
Man måste ha kunskap och måste vara fri från påverkan av begär och lustar.

Således måste människan som vill etablera islam etablera det på det sätt som Den som har utformat denna islam vill.

Människor praktiserar redan detta i sitt dagliga liv.
När de vill bygga en viss struktur med vissa egenskaper, går de tillbaka till dess designer för att förstå dess essens och principer så att de kan återuppbygga den på vilken plats som helst.

De betraktar dem de anlitar för att bygga detta som “experter”.
De är i själva verket experter i denna struktur just eftersom de strikt följer specifikationerna, riktlinjerna och varningarna från den ursprungliga designern.

Tyvärr, när det gäller Allahs religion (swt), verkar alla vilja designa själva, utan någon verklig kunskap.

Någon har utformat och definierat det islamiska projektet, och dessutom fastställt en väg för dess etablering.
Den som vill etablera denna islam måste känna till detta från A till Ö och måste ta allt detta från den Ursprunglige Designern – om han är eftertänksam, ren och uppriktig i sin strävan att etablera detta projekt.

Men om han inte är ren och uppriktig, kommer han att göra vad han vill enligt sina egna tomma uppfattningar och åsikter.

Allah (swt), Han är Den som befaller oss att hålla fast vid denna religion och Han är Den som fastställde stegen och stadierna för dess etablering.
Han har befallt oss att förhålla oss uppriktigt till detta och vara hängivna Honom.

Således finns inget bortom Allah (swt) och ingenting kan undkomma Honom, och detta är hur vi förstår Qutubs uttryck:
“Detta är vad Allah har avsett för denna religion. Den kan inte vara annat än vad Allah avser, oavsett vad människor önskar.”

Denna punkt är mycket viktig att förstå, så vi bör inte förtvivla över den tid det kan ta att etablera denna religion.
Vi bör inte bli frustrerade så att det leder oss till att avvika från den korrekta metodologin och underkasta oss tryck från alla håll.

Vi måste förstå att vi är fullständigt hängivna Allah (swt).
Vi är Hans uppriktiga arbetare och därför måste vi lyda och tillämpa vägen med integritet så att vår uppriktiga hängivenhet och lojalitet först etableras till Allah (swt), och därefter till framgången för detta projekt.

Utan denna inställning kan vi inte betraktas som sanna hängivna till Allah (swt), och vi skulle inte vara sanningsenliga i vår avsikt att etablera detta projekt.
Snarare skulle vi vara vilse irrande på vägen av den islamiska kallelsen – vi skulle förråda det förtroende som getts till oss.

Hur ska denna metodologi tillämpas idag, då Koranens uppenbarelse avslutades för länge sedan?

Vi kan ställa oss själva en fråga här: “om denna metodologi etablerades i enlighet med den första generationens behov och deras omständigheter, vad gäller då för senare

generationer som ” oss, när uppenbarelsen sedan länge har upphört och denna religion har fullbordats. Vi har hela Koranen, lagstiftningen och hela historien av rättslära samt allt arbete från de lärda – vad ska vi göra? Hur ska vi gå tillväga i denna samtid?”

Svaret är att det måste finnas en särskild förståelse och metod (fiqh) som bör formas för dessa nya generationer som tar hänsyn till alla dessa faktorer.

Vi måste ta i beaktande att Koranen och lagstiftningen redan har fullbordats och att allt finns tillgängligt för oss.
Vi måste också ta i beaktande att människor nu lever i ett samhälle som förkastar islam och dess lagar.
Vidare måste vi också ta i beaktande att vi är ett nybildat samhälle som kallar till islam och står mitt i detta större jahili-samhälle.

Således måste vi inse att vi befinner oss i en svaghetsperiod där vårt nybildade samhälle saknar auktoritet och makt.

Så följande är svaret på hur vi ska gå tillväga i den samtida perioden, där vi befinner oss i samma situation som Allahs Sändebud i början av uppenbarelsen, men samtidigt har hela islam i vår besittning som vi känner oss förpliktade att följa:

Islam har redan fastställt för oss en stabil grund från vilken varje generation som vill etablera islam kan börja.
Den viktigaste principen att förstå här är att det finns fasta grundprinciper som inte förändras med tiden.
Dessa grundprinciper kommer i sig själva att forma den islamiska metoden och lösningen.

Vi betonar beständigheten och stabiliteten i dessa grundprinciper.
Vi kan inte tillåta inre begär, drivna av otålighet att uppnå resultat i ett tillstånd av svaghet, eller vår okunskap, partiskhet och föreställningar, att förvränga eller kompromissa med dessa grundprinciper.

Vi måste hålla fast vid dessa grundprinciper som har kommit från Koranen och Sunnah, vilka behandlar hur denna religion ska etableras och förstås.

Som vi sade, dessa grundprinciper förändras inte med tiden, men det finns också ett etablerat utrymme för flexibilitet i tillämpningen som gör det möjligt för oss att bedöma den samtida situationen och tillämpa dessa principer.

Om vi korrekt förstår de fasta grundprinciperna och var det finns lämplig flexibilitet i lagarna baserat på den samtida situationens detaljer, kan vi framgångsrikt forma en förståelse eller rättslära som passar vår samtid.

På detta sätt kan vi förbli trogna de ursprungliga källorna, både i de fasta grundprinciperna och i de områden där det finns utrymme för bedömning och

anpassning till den samtida situationen samt flexibilitet i lagstiftningen för att passa denna situation korrekt.

Denna omfattande och dynamiska förståelse kommer att leda till en exakt förståelse av de olika utvecklingsstadierna och övergången mellan dem.

Kraven i utvecklingsstadierna kan skilja sig, men grundprinciperna och målen förblir fasta.
Således, medan det finns fasta regler som förblir som de är oavsett omständigheter, finns det också flexibla regler som kan ändras beroende på förändringar i tid och situation.

Allt detta ingår i sharias läror.
Vi är inte rädda för att hantera källorna korrekt, och vi kommer inte att vara som de okunniga som vill tillämpa alla islamiska lagar på en gång, vid en olämplig tid eller fas.

Vi går på jämn mark och tar stabila steg, upplysta av trons ljus (Iman) och den djupa förståelsen av både de föränderliga lagarna och de fasta grundprinciperna.

Genom detta förstår vi att vi kan gå framåt, baserat på exakt kunskap och med tillit till Allah som inte kommer att överge oss om vi är uppriktiga och sanningsenliga.
Allah kommer säkert inte att lämna oss utan att ge oss sanningen vid rätt tidpunkt.

Vi har prövat detta många gånger och funnit att det har varit framgångsrikt.

Vi säger att jahiliyya är mer informerad om den samtida situationen i det mänskliga samhället, jämfört med de islamiska rörelser som inte vet.
Så vad är skillnaden mellan jahiliyyas idéer och islams idéer?

Denna skillnad är enorm: islam tar sina trosuppfattningar från Allah (swt), så den som gör detta är säker på att han är på sanningen, medan jahiliyya tar sin filosofi från människor som påverkas av sina tomma begär, och därför är de aldrig säkra på dess riktighet.

Skillnaden mellan islams grundprinciper och jahiliyya är i grunden alla skillnader mellan sanning och falskhet.
Även om det skulle finnas vissa likheter i det som både islam och jahiliyya erkänner som människans naturliga disposition, som ursprungligen fastställdes av Allah i det mänskliga samhället, skulle det utan tvekan finnas en skillnad i hur muslimer hanterar denna disposition, eftersom de återför allt till Allah och utgår från denna sanna utgångspunkt, medan jahiliyya leder den på ett falskt sätt.
Således kommer resultaten att förändras därefter.

Här kommer det löfte som Allah gav till jahiliyya att gälla:

“Men den som vänder sig bort från Min påminnelse, för honom blir livet sannerligen trångt och svårt” (Surah Ta-Ha 20:124)

Så de som följer och tillämpar islam och hanterar dessa naturliga dispositioner på rätt sätt, de kommer att bli framgångsrika såsom Allah (swt) har lovat:

"... och det var en plikt för Oss att hjälpa de troende" (Surah Ar-Rum 30:47)

"Sådan är Vår plikt: att rädda de troende" (Surah Yunus 10:103)

Vikten av att förstå grunden för att kalla människor till islam

Qutub säger därefter:

"De som kallar till islam bör förstå att när de inbjuder människor till att återuppliva religionen, bör de inbjuda dem att acceptera islams grundläggande tro – även om dessa människor kallar sig själva muslimer eller deras födelsebevis registrerar dem som muslimer.

Människor bör veta att islam innebär att acceptera trosbekännelsen 'La ilaha illa Allah – det finns ingen gud utom Allah' i dess djupaste betydelse, vilket är detta: att varje aspekt av livet ska stå under Allahs suveränitet, och att de som gör uppror mot Allahs suveränitet och tillskansar sig den för sig själva ska motsättas; att denna tro ska accepteras i deras hjärtan och sinnen och ska tillämpas i deras sätt att leva och i deras handlingar."

Detta är mycket tydligt.
Vi har inte rätt att bedöma det samtida samhällets tillstånd baserat på våra begär, fördomar, önsketänkande eller för att vara "trevliga" så att människor ska känna sig bra – nej – vi måste tillämpa islamiska definitioner, kriterier och måttstockar såsom de är.

Endast när vi dömer enligt de islamiska kriterierna kommer vi att stå på fast grund.

När vi konfronterar det samtida samhället som helhet, inklusive de så kallade "muslimska" samhällena, kommer vi att finna att de alla är djupt genomsyrade av jahiliyya.

De är alla kallade att komma till islam, men kanske med olika sätt att kalla och tala.

De islamiska förespråkarna och kallarna bör förbereda sig ordentligt för att tilltala samhällen som utger sig för att vara muslimska med ett lämpligt tillvägagångssätt, eftersom de har lämnat islams sanning och tror att de fortfarande är muslimer.

I verkligheten komplicerar detta frågan och gör uppgiften svårare för de som kallar till islam.

Således kräver detta att de som kallar till islam har bättre förståelse, kunskap och tålamod.

Qutub fortsätter:

“När återupplivandet av denna religion börjar bland ett folk, måste denna aspekt av den (dvs. att kalla dem att acceptera islams grundläggande tro) ha första prioritet.
Den första islamiska kallelsen byggde på detta; tretton hela år av den mekanska perioden av Koranen ägnades åt detta budskap.

När en grupp människor träder in i denna religion i dess sanna mening, först då kan den betraktas som en ‘muslimsk grupp’.
Endast en sådan grupp har förmågan att ge konkret form åt det islamiska systemet i sitt sociala liv, eftersom en sådan grupp har gått med på att basera hela sitt liv på islam och att lyda Allah i alla aspekter av livet.”

Detta är återigen tydligt, eftersom när vi har att göra med jahiliyya och kallar dem till islam, behandlar vi dem inte enligt de regler som vi tillämpar på oss själva, eftersom vi redan har trätt in i islams krets – vi är redan en etablerad muslimsk grupp eller ett samhälle.

Det är därför vi är ålagda att tillämpa islam i enlighet med den muslimska gruppens utvecklingsstadium.
Denna grupp börjar så snart tre personer accepterar denna religion och de blir lämpliga att tillämpa islam i enlighet med gruppens stadium, med den korrekta förståelsen (fiqh) som hör till just det stadiet.

Qutub säger:

“Således, när ett sådant samhälle faktiskt kommer till existens och islams grundläggande läror är dess vägledning, kommer det att gå vidare med att formulera lagar och regler för de existerande praktiska behoven i enlighet med islams allmänna läror.
Detta är den korrekta ordningen för att åstadkomma ett praktiskt, realistiskt och vist islamiskt system.”

Detta är utvecklingen från början till slut, som vi nämnde.
En Allahs Sändebud kommer med religionen och kallar människorna, och från de första tre personerna som omfamnar denna religion formas det islamiska samhället.

De måste sedan börja konfrontationen med jahili-samhället.
De måste hålla fast vid sin tros läror, både i fråga om ren tro och i fråga om uppförande.

Sedan måste de kämpa mot detta samhälle och gradvis kommer de att växa och den verkliga utvecklingen av det muslimska samhället kommer att ske.

De måste vara tålmodiga och uthålliga i denna kamp och därefter kommer framgången att komma från Allah, när Allah beslutar – efter en period då Allah (swt) vet att människorna verkligen har befriat sig från sina egna begär och uppriktigt har hängivit sig åt Honom, och därmed övervunnit jahiliyyas påtryckningar.

Först då blir de verkligen trogna denna religions tro.
Först då kommer Allah att ge dem makt, om detta är Hans beslut.

Det följer att genom denna makt kommer de att kunna etablera sin stat, som kommer att stödjas av ett system med auktoritet och makt.

Därefter fortsätter de som tidigare, med en lämplig förståelse (fiqh) genom vilken de härleder de fasta grundprinciperna och de flexibla lagarna.
På detta sätt kan de etablera samhället på islamisk grund.

Detta är det enda rätta sättet att gå framåt – detta är stegen i den samtida och seriösa islamiska metoden.

En varning för önsketänkande som uppstår från otålighet
och den omedvetna önskan att vägleda människor

Qutub säger:

“Några uppriktiga människor som inte förstår den verkliga naturen av vår religion har bråttom.
De har inte förstått att detta är den väg som har föreskrivits av den Allvetande och Allvise Allah.

De säger att om människor lärs islams grundprinciper och de islamiska lagarna, då kommer vägen att kalla dem till islam att bli lätt och människor kommer automatiskt att bli sympatiska till islam.”

Som en notering, grunderna för lagarna är inte samma sak som lagarna själva.
Grunderna är rättvisa, säkerhet, tillit, samarbete osv., men lagarna är detaljerna för att etablera dessa grundprinciper i det verkliga livet.

Qutub fortsätter:

“Detta är deras önsketänkande, på grund av deras otålighet.
Detta liknar den idé som kunde ha presenterats för Sändebudet själv –

frid vare med honom – och som vi har beskrivit på tidigare sidor; nämligen att om Sändebudet – frid vare med honom – hade börjat sin kallelse med nationalism, eller ekonomisk revolution, eller en reformrörelse, skulle hans väg ha blivit lättare.

Det är nödvändigt att hjärtan uteslutande ägnas åt Allah ensam, accepterar Hans lag med full underkastelse och förkastar alla andra lagar – från allra första början, redan innan detaljerna visas för att attrahera dem."

Deras önsketänkande kommer från otålighet och önskan att få snabba resultat och framgång under sina egna liv.
De är verkligen hängivna detta.

Detta önsketänkande drivs av deras starka önskan att människor ska bli vägledda.
Så de vill skynda på människors steg och tar felaktigt genvägar på vägen.

Detta felaktiga tänkande och tillvägagångssätt placerar den svaga, nybildade islamiska gruppen i en mycket svår position, som om den startar med kraften av en väl etablerad rörelse.

Detta är en mycket svår uppgift – att plötsligt hoppa med detta nedgångna samhälle till islams topp.
De kommer inte att svara och de kommer inte att kunna, så resultatet blir misslyckande.

Detta är vad som händer med de nuvarande rörelserna.
De känner alla att vägen är mycket lång och att frukterna inte visar sig tillräckligt snabbt och att människor helt enkelt inte förändras.

Varför?
Detta beror på att de ständigt kretsar i en ond cirkel och efter ett tag finner de sig själva tillbaka på ruta ett igen.

Således blir de missnöjda och fortsätter att upprepa cykeln.
Frustrerade hittar de på nya sätt och etablerar nya metoder och börjar förändra sig i hopp om att denna förändring kan hjälpa, men de upptäcker återigen att de hamnade i samma eländiga misslyckande.

De kommer aldrig att nå det önskade resultatet utom genom Allahs (swt) rätta metod.
Så länge de fortsätter att avvika från Allahs (swt) metod kommer de att fortsätta att cirkla som åsnan som går runt i kvarnen – utan att veta varför de cirklar och utan att veta varför de inte lyckas.

De kommer att fortsätta vara fast, den ena efter den andra, och de kommer inte att vakna upp.

De kommer att fortsätta få råd med olika metoder, men de kommer att förbli desamma och inte dra nytta av undervisningen.

Oavsett om du betraktar dem som skyndar till jihad och hoppar över stadierna, försöker hitta genvägar i Allahs (swt) korrekta metod, eller de som kallar till islam genom jahili-parlament, regeringar och råd, eller de som börjar med systemets detaljer eller de som kallar till isolering och personlig dyrkan – alla dessa människor tar fel väg och kommer aldrig att nå det rätta resultatet.

Således blir det ett faktum som påtvingas och krävs av denna religion och vår dyrkan av Allah att börja med tron.
Detta är för den sanna nyttan för de människor som kallas till islam.

Detta är metoden för att etablera denna religion.
Detta är vad den kräver och påtvingar: för att vara fast etablerad och framgångsrik måste kallelsen till denna religion börja med den grundläggande tron och inget annat.

Således, är detta Allahs (swt) sanna metod, och att ta den korrekta utgångspunkten visar den sanna viljan och hängivenheten till Allah.
De islamiska förespråkarna, som verkligen älskar och är hängivna Allah, önskar i själva verket att få allt, smått som stort, från Allah och inte från sina egna inre begär – de drivs inte av inre känslor av nederlag.

Qutub säger:

“Det är nödvändigt att hjärtan uteslutande ägnas åt Allah ensam, accepterar Hans lag med full underkastelse och förkastar alla andra lagar – från allra första början, redan innan detaljerna visas för att attrahera dem.”

Hela frågan är att man inte ska söka framgång i detta världsliga liv, utan snarare tillämpa det som Allah vill från sin skapelse av mänskligheten.
Detta är inget annat än att dyrka Allah uteslutande, och etableringen av sharia är endast en aspekt av ren dyrkan av Allah som människor bör vara ivriga att etablera.

Utan denna början kommer framgång i den islamiska missionen aldrig att ske.

Qutub fortsätter:

“Kärleken till den gudomliga lagen, al-Shariah, bör vara en konsekvens av ren underkastelse till Allah och av frihet från tjänande till någon annan, och inte för att den är överlägsen andra system i vissa detaljer.

Utan tvekan är sharia bäst eftersom den kommer från Allah; Hans skapelsers lagar kan knappast jämföras med lagarna som ges av

Skaparen.
Men denna punkt är inte grunden för den islamiska kallelsen.

Grunden för budskapet är att man ska acceptera sharia utan någon fråga och förkasta alla andra lagar i vilken form som helst.
Detta är islam. Det finns ingen annan betydelse av islam.

Den som dras till denna grundläggande betydelse av islam har redan löst detta problem; han kommer inte att behöva någon övertalning genom att visa dess skönhet och överlägsenhet.
Detta är en av Trons verkligheter."

Hur behandlade den mekanska Koranen frågan om tro och övertygelse?

I det föregående kapitlet talade vi om fenomenet med den mekanska Koranen och hur den inledningsvis etablerade de grundläggande trosuppfattningarna under tretton år. Under denna period fanns det en betoning på de grundläggande trosuppfattningarna utan att gå vidare till något annat.

Sedan talade vi om hur Koranen lyckades behandla de grundläggande trosuppfattningarna utan att gå in i detaljerna i det system som den är baserad på, och den gick inte in i detaljerna i några lagar.

Det råder ingen tvekan om att det finns många frågor som vi inte har behandlat, och vi hoppas att vi kommer att ta upp dessa i de kommande kapitlen på ett mer detaljerat och direkt sätt.
Även om Qutub har pekat på dessa frågor, var jag tvungen att gå snabbt förbi dem, men endast för att fokusera på dem i de kommande kapitlen, insha'Allah.

Texten talar nu om ett ämne som har mycket att göra med metoden att kalla till Allah (swt).
Den fokuserar på sättet och vikten av utbildning och att realistiskt hantera Koranens verser och fakta, samt många andra detaljer i den islamiska kallelsen, såsom vikten av att kunna koppla allt tillbaka till islams grundprinciper, och hur man förmedlar budskapet och vilka element vi kallar till, och hur vi kan omsätta teorin i handling.

De frågor som behandlas är: vad som menas med teori och definitionen av att omsätta teori i handling, samt relationen mellan utbildning och utveckling med de grundläggande trosuppfattningarna och utvecklingen av rörelsen och organisationen under en pågående verklig kamp.

Alla dessa ämnen introducerades i den sista delen av detta kapitel, Den unika koraniska metoden.
Vi ber Allah (swt) att ge oss framgång i att tydligt förklara de flesta av dessa punkter.

Koranen presenterade inte frågan om tro och övertygelse i form av en teori eller en teologi

Qutub säger:

**“Därefter bör vi diskutera hur Koranen löste problemet med tro och övertygelse under de tretton åren av det mekanska livet.
Koranen presenterade inte detta i form av en teori eller en teologi, och den presenterade det inte heller i den stil som är vanlig i våra skolastiska skrifter om ämnet Allahs enhet.”**

Det råder ingen tvekan om att Qutubs bok “Det islamiska konceptet och dess egenskaper” kommer att hjälpa oss att förstå dessa ämnen när vi direkt behandlar Koranens verser och dess relation till verkligheten och strävar såsom den första muslimska gruppen strävade, utrustade med dessa verser.

Qutub säger här att den mekanska Koranen behandlade frågan om tro, och den presenterade den inte som en teori och inte heller som en teologi.

Vi känner till definitionen av ordet teori – det handlar om principerna och fakta om tro isolerade från verkligheten.

Ordet teologi här påminner oss om kristen teologi som kännetecknas av att cirkulera kring ämnen som inte har någon verklig grund i verkligheten och att tala om frågor som är svåra att bli övertygad om.

Detta är varför teologins logik i grunden bygger på fullständig blind acceptans även om den motsäger förnuftets och verklighetens grundläggande principer.

Således är den kristna kyrkans teologi baserad på en falsk grund och den är omöjlig att tillämpa och förstå och omöjlig att finna samband mellan dess delar, såsom att betrakta Jesus (‘Isa) (frid vare med honom) som Allahs son – och Allah är långt upphöjd över detta.

Även Jesu natur – de själva har argumenterat kraftigt om dessa frågor.
Allt detta är falskhet.
Till och med de själva kan inte tydligt förklara dessa frågor.

Den koraniska framställningen är definitivt inte en teologisk framställning i kristen mening, och den kan aldrig vara det.

Koranen presenterade frågan om tro varken på ett skolastiskt eller akademiskt sätt, och inte heller i den form som vissa muslimska lärda har blivit vilseledda in i – stilen hos de grekiska logikerna.

Vissa muslimska lärda har försökt bemöta falska filosofier, av rädsla för dessa filosofiers påverkan på den islamiska livskulturen.
Tyvärr använde de i processen samma metoder och tankemönster som dessa falska filosofier för att utveckla det som har kallats "vetenskapen om Allahs enhet och uttryckets vetenskap" – och det finns inte mycket skillnad mellan detta och de falska filosofierna.

Det råder ingen tvekan om att detta var ett stort misstag.
De föll i denna fälla på grund av den starka önskan att bemöta de grekiska filosofierna.

De avvek in på en väg som har fört dem bort från smaken och andan i Koranen, som har sitt eget sätt att presentera denna religion.

Det råder ingen tvekan om att denna religion endast kan presenteras i den koraniska formen, den form som Allah har valt.
Det råder ingen tvekan om att när muslimer har följt de grekiska logikernas väg har de blivit avskilda från att verkligen uppleva Koranens natur.

Qutub säger:

"Koranen vänder sig alltid till den mänskliga naturen och riktar vår uppmärksamhet mot Allahs tecken som finns inom människans själ själv och som finns överallt omkring honom."

Koranens logik är mycket tydlig. Den som läser och lever med Koranen finner att den behandlar den enkla och existerande verkligheten och att den talar om verkliga mänskliga egenskaper. Den talar om förekomsten av tydliga naturliga fenomen som hela mänskligheten kan uppleva – från den mest lärda till den outbildade; både unga och gamla.

Koranen använder bevis från en klar och uppenbar verklighet som både överensstämmer med och berör den medfödda mänskliga naturen. Dessa bevis leder till sanningen om Allahs gudomlighet (Allahs (swt) överhöghet, herravälde, auktoritet, suveränitet och enhet) – dess ställning, dess effekter och dess framstående roll i existensen samt konsekvenserna för livet hos Allahs skapelse.

Den koraniska logiken talar direkt till den medfödda mänskliga naturen och behandlar den och dess omgivning utan några komplikationer och utan att använda förvirrande uttryck som ingen kan hantera utom några få.

Koranen är denna religions bok. Eftersom denna religion har uppenbarats till hela mänskligheten och är det sista budskapet, måste den vara en enkel och tydlig bok, och

därför är Koranens metod och dess logik baserade på enkelhet och klarhet, grundade på att hantera den existerande verkligheten.

Utöver allt detta har Allahs ord en särskild ande och ett särskilt ljus, som påverkar den mänskliga själen på ett mycket speciellt sätt, vilket leder till att hjärtan och sinnen vaknar och ger dem djup visshet och trygghet.

I kontrast till detta, när vi behandlar teologi, filosofi och "vetenskapen om Allahs enhet och uttryckets vetenskap", finner vi oss själva levande i isolering från verkligheten. Vi finner oss själva i virvlar av komplicerade tankar och idéer som oftast aldrig är logiska.

Vi finner också att vi försöker hantera detta enbart med våra sinnen, hoppar från ett komplicerat fall till ännu mer komplicerade och farligare fall. När man är färdig med att läsa dessa verk upptäcker man att man har fastnat i falska och motsägelsefulla definitioner och begrepp som inte leder någonstans och som inte ger något övertygande eller någon trygghet.

Man ger upp eftersom man inte har förstått dessa frågor och man är trött. Ibland fångar ett logiskt argument ens uppmärksamhet och fördjupas i ens sinne, men det slutar med att det förvirrar en och får en att kapitulera.

Denna metod har aldrig använts av Koranen, förutom i mycket korta och snabba uttryck för att behandla saker på ett enkelt sätt. Ta till exempel:

"Blev de skapade av ingenting? Eller är de själva skaparna?" (Surah At-Tur 52:35)

Detta är ett begrepp som filosofin har behandlat på komplexa och invecklade sätt – men Koranen pekar på det snabbt. Med denna raka fråga leder den till det korrekta svaret och kräver inte mycket tankearbete, vilket leder till den uppenbara slutsatsen att man inte har skapat sig själv.

Så vi är i själva verket skapade varelser, och detta är naturligtvis logiskt, och det presenteras på ett enkelt och tydligt sätt som tilltalar den medfödda mänskliga naturen.

Qutub säger sedan:

"Koranen vänder sig alltid till den mänskliga naturen och riktar vår uppmärksamhet mot Allahs tecken som finns inom människans själ själv och som finns överallt omkring honom. Den befriar den mänskliga naturen från vidskepelser, renar människans medfödda intelligens till högsta grad, och öppnar upp fönster mot världen och får människan att uppskatta de invecklade processerna i Allahs skapelse."

Kort sagt, detta är Koranens metod: att vända sig till den medfödda mänskliga naturen, avlägsna all förvrängning som kan läggas ovanpå den mänskliga naturen och tankarna, och som hindrar den från att ta emot de enkla och klara sanningarna.

Sidan 54

Koranen utkämpade en verklig levande kamp, beväpnad med tron, för att förändra den mänskliga verkligheten

Qutub fortsätter:

“Detta är en allmän aspekt. En särskild aspekt är att Koranen, på grundval av denna tro, inledde en kamp i det verkliga livet mot falska idéer och traditioner under vilka den mänskliga naturen hade blivit maktlös. För att möta dessa särskilda omständigheter skulle det inte ha varit lämpligt att presentera islam i form av en teori. Den tog formen av en direkt konfrontation, med en beslutsamhet att riva sönder de slöjor som hade fallit över människors hjärtan och sinnen och att krossa alla de murar som stod mellan människan och sanningen.

På samma sätt var intellektuell argumentation, baserad på verbal logik som var kännetecknande för den senare tidens skolastiska teologi, inte en lämplig stil för den. Koranen kämpade mot hela den mänskliga miljön såsom den existerade. Den vände sig till hela mänskligheten som höll på att drunkna i ett stort hav av fördärv. Den teologiska stilen skulle ha varit värdelös för den, eftersom även om den islamiska tron är en ideologi, så ligger dess huvudsakliga program i livets praktiska sfär; den förblir inte begränsad till teoretiska diskussioner och teologiska spekulationer.”

Denna fråga betraktar jag som en av de viktigaste frågorna som vi måste ta i beaktande, och se hur Qutub utmärkte sig i att uttrycka detta och förde det till vår uppmärksamhet på ett underbart sätt.

Islam kom med en tro, en kärnfull och fast tro, för att förändra den mänskliga verkligheten. Den kom med ett uppdrag att förändra grunderna och att förändra utgångspunkten utifrån vilken det mänskliga livet börjar på denna jord.

Denna grundläggande bas är att människan är en tjänare till Allah (swt) och att Allah (swt) är den Suveräne som råder över hela denna existens, och att det finns ett förhållande av beroende och tjänarskap som åligger hela universum.

Denna tro är enkel. Trots dess enkelhet och uppenbara natur har den dock alltid stått i konflikt med en konstruerad verklighet som byggts på ett helt annat koncept. Detta andra och förvrängda koncept var tron på en suverän annan än Allah (swt) och att det

fanns andra gudar som var värdiga att ha auktoritet och att bli lydda tillsammans med Allah.

Som en direkt följd av denna förvrängning och avvikelse från sanningen uppstod system, etik, värderingar, vanor, kulturer och lagar. Alla dessa var baserade på dessa förvrängda idéer, och detta var människornas verklighet vid den tiden.

Huvudfrågan var inte bara att de i sina sinnen och hjärtan associerade andra gudar med Allah (swt), utan frågan var mycket större än så – nämligen att denna association och dessa idéer etablerade beteenden, system, etik och lagar i deras liv, baserade på dessa förvrängda trosuppfattningar och idéer.

För att förändra denna mänskliga verklighet och detta mänskliga samhälle till det rätta och föra det tillbaka till den raka vägen, räcker det därför inte att endast tilltala intellektet och nöja sig med en intellektuell diskussion – snarare måste man hantera hela den mänskliga existensen och verkligheten för att förändra allt så att det överensstämmer med denna nya grund.

Detta är varför Koranen utkämpade en verklig levande kamp, beväpnad med tron. Denna levande kamp representeras i den mänskliga själen, där den rör den, formar dess känslor och ger den värderingar, lagstiftning och ett system för dess liv.

Koranen behandlade inte teoretiska bestämningar, utan behandlade levande själar som endast kunde förstå denna tro när de trädde in i en verklig och levande kamp.

Tron, eller de grundläggande fasta trosuppfattningarna, har sina konsekvenser i det muslimska samhället – i själarna hos de människor som träder in i denna religion. Muslimer är inte en del av en filosofisk skola och de är inte en del av någon av de institutioner som behandlar samhällsvetenskap; snarare går de in i det verkliga livets kamp utrustade med denna tro.

Vid varje steg måste muslimen göra val och avgöra det lämpliga beteendet, och han måste basera detta på tron. Därför var denna fråga aldrig vid någon tidpunkt bara en teoretisk tro som var skild från livet. Många människoskapade teorier talar om begrepp, men dessa förändrar inte livets verklighet på något betydelsefullt sätt.

Qutub säger:

“Koranen bygger å ena sidan upp tron i hjärtana hos det muslimska samhället och å andra sidan angriper den den omgivande jahiliyya genom detta samhälle, samtidigt som den kämpar för att avlägsna alla jahiliska influenser som finns i det muslimska samhällets idéer, handlingar och moral. Uppbyggnaden av den islamiska tron skedde under dessa stormiga förhållanden, och inte i form av en teologi eller teori eller skolastisk argumentation.”

Tron representerades i en aktiv, organisk och levande rörelse, vars tillväxt gick hand i hand med dess tro

Så hur representerades Koranen och denna tro? – Den representerades inte genom filosofi, teologi, teori, skolastiska argument eller "uttryckets vetenskaper" – utan den representerades i det som Qutub säger härnäst:

"Den var snarare en aktiv, organisk och levande rörelse, vars konkreta representation var det muslimska samhället. Det muslimska samhällets tillväxt, inklusive dess idéer, moral, utbildning och fostran, var en följd av dess tro. Utvecklingen av denna rörelse var helt och hållet den praktiska manifestationen av utvecklingen av dess trosuppfattningar, och detta är islams sanna metod som återspeglar dess natur och dess ande."

Vi har känt och uppfattat denna fråga när vi har levt med detta koncept under många år. Vi har förstått genom att arbeta med denna tro att den inte är en teoretisk tro, och att den inte bara är en samling idéer i våra sinnen som inte påverkar vår personliga verklighet eller våra relationer med jahiliyya.

Verkligheten är att från det ögonblick då människan accepterar denna tro och vittnar: "la ilaha illa Allah – det finns ingen gudom utom Allah", och skiljer sig från detta samhälle baserat på tron, finner han sig tvungen att förändras och att anpassa sig till sin tro.

Han finner sig därmed som en främling i detta samhälle. Han befinner sig ständigt i ett tillstånd av val, separation och åtskillnad. Vid varje steg behöver han förståelse (fiqh), insikt och medvetenhet för att vägleda honom i hur han ska hantera denna jahiliyya – en jahiliyya som han själv var en del av så sent som igår, där han levde och handlade enligt dess värderingar och begrepp.

Men plötsligt, efter att han har insett denna religion och trott på den, måste han förändras på ett enormt sätt för att vara i linje med denna nya tro. Han måste dra sig ur denna jahiliska verklighet och existens.

Även om vi initialt lär oss trons teori, kommer vi snabbt att märka att vi återvänder till den i varje situation, söker vägledning från denna tro. Vi formar våra liv i enlighet med denna tro när vi hanterar oss själva, när vi hanterar andra, i arbete, och när vi bildar organisationer med de värderingar som vägleder oss.

Den islamiska tron böjer sig aldrig, och bör inte göra det, och den accepterar aldrig att stanna endast i sinnet utan att forma hela människan – i hennes tankar, känslor, rörelser, tal, idéer och hennes sätt att hantera människor.

Det råder ingen tvekan om att detaljerna i denna enorma kamp är många, och den mest betydelsefulla delen rör den mänskliga själen. Det kan vara så att den minst betydelsefulla aspekten är det som finns omkring oss och som vi hanterar relativt lätt. Den största och mest betydelsefulla kampen är den som sker inom oss, när vi hanterar

avlagringarna från det förflutna, avlagringarna från jahiliyya som finns djupt inom oss: värderingar, känslor, begär, lustar, instinkter, begrepp, relationer, kärlek och hat.

Alla dessa frågor representerar den stora kamp som pågår inom oss. Dessa element är många, och människan är skyldig att rena sig själv och förändra alla dessa element så att hon är i linje med den grundläggande principen "det finns ingen gudom utom Allah."

Vi kan lyckas i våra yttre handlingar gentemot det jahiliska samhället, och vi kan till och med överträffa det mycket snabbt. Vi kan medvetet ta avstånd från dem på ett enkelt och lätt sätt, men det som återstår och som vi fortsätter att lida av är kampen inom oss själva.

Våra själar är fortfarande hårda, eller åtminstone lider vi mycket när vi försöker rena oss enligt den islamiska standarden och den islamiska modell som denna tro kräver. Vi lider fortfarande inom oss själva, och varje dag upptäcker vi att det finns ett nytt lager av orenhet inom oss som tidigare varit dolt. Plötsligt, genom händelser, upptäcker vi orenheter i våra själar, och vi upptäcker att jahiliyya fortfarande sitter kvar och lurar inom oss, på ett eller annat sätt.

Sannerligen är den verkliga kampen en inre kamp – en kamp med den mänskliga själens olika delar, och vi kan komma att tala om några exempel på detta när vi går in på detaljer.

Qutub fortsätter:

"Bärarna av det islamiska budskapet bör ha denna dynamiska metod i islam i åtanke som vi har beskrivit ovan. De bör veta att stadiet av att bygga upp tron, som sträckte sig över den långa perioden av det mekanska livet på detta sätt, inte var skilt från stadiet av praktisk organisering, under vilket ett islamiskt samhälle uppstod. Det var inte ett stadium av undervisning och lärande av 'teorin!' Det var ett enda stadium där, samtidigt, trons frö planterades och ett samhälle organiserades, vilket gav en praktisk struktur åt de islamiska lärorna. Därför bör denna omfattande metod antas i framtiden närhelst det görs försök att återuppliva islam."

Detta är en viktig fråga. Vissa av oss säger ibland att vi talar mycket om teori och att vi har fått nog av att tala om teori. Om detta säger något, så visar det att vi har behandlat denna fråga på fel sätt, eftersom – som Qutub sade här – stadiet av att bygga upp tron som varade länge i Mecka inte var skilt från stadiet av praktisk uppbyggnad.

Detta innebär att från det ögonblick då muslimerna tog emot uppenbarelsen – från den allra första stunden då Allahs Sändebud (sas) informerades och hans kallelse började – så uppstod den muslimska gruppen. Den växte med varje ord som uppenbarades.

Den växte genom den kamp som den genomgick, vare sig under den hemliga perioden, då den dolde sin tro, dolde sina böner, dolde sig från Qurayshs ledare och deras tyranner, eller under perioden då kallelsen blev offentlig och muslimerna började utsättas för tortyr och förföljelse.

Så kampen var aldrig en teoretisk kamp, och att hantera den var inte teoretiskt. Snarare var det så att teorin formades i det mänskliga medvetandet och formade det mänskliga beteendet.

När vi ser tillbaka på oss själva finner vi utan tvekan att vår förståelse av teorin inte var en förståelse skild från verkligheten. Vi studerade den inte i en öken, avskilda från verkligheten.

Snarare tog vi till oss denna sanning medan vi själva var en del av detta samhälle. Vi mötte många hinder – inom familjen, på arbetet, på gatorna, från myndigheter, under alla förhållanden och till och med inom oss själva – och vi var tvungna att forma oss på nytt för att vara i överensstämmelse med denna tro.

Frågan är alltså att detta inte endast är en teori, utan det är en teori som vägleder beteendet och formar våra personligheter. Därför finns det en parallell och en koppling mellan stadiet att ta till sig teorin och att faktiskt hantera och tillämpa den i den praktiska verkligheten, vare sig det gäller våra själar eller inom den rörliga strukturen och systemet i det muslimska samhället.

Därför bör vi inte tro eller föreställa oss att stadiet att ta till sig teorin bara är ett teoretiskt stadium, eller ett stadium av prat eller tänkande, utan det är i själva verket ett praktiskt stadium som formar verkligheten.

Men om motsatsen sker – om vi tar det som enbart en teori och inte ordnar oss enligt dess krav, vare sig i att forma oss själva, vår organisation och rörelse, våra relationer till det allmänna samhället eller i vårt sätt att kommunicera – då är denna situation det som Qutub beskrev som: “vilket misstag, vilket misstag! Vilken fara, vilken fara!”

Det är mycket viktigt att förstå att det inte finns något som kallas ett “teoristadium” i den muslimska gruppens liv. Sanningen är att från det ögonblick då en person känner till sanningen och blir övertygad, eller när han beslutar att ansluta sig till sanningen, börjar han på den praktiska vägen.

Han arbetar med teorin och arbetar samtidigt med den pågående rörelsen. Så i den islamiska rörelsen har det aldrig funnits ett teoristadium eller ett intellektuellt stadium av idéer, utan som Qutub säger:

“...stadiet av att bygga upp tron... var inte skilt från stadiet av praktisk organisering, under vilket ett islamiskt samhälle uppstod.”

Om vi verkligen förstår denna punkt, bör det hjälpa oss med två saker: för det första hjälper det oss att kontinuerligt omvandla och tillämpa teorin i våra angelägenheter och känslor, och för det andra förhindrar det oss från att föreställa oss, även om stadiet förlängs, att detta stadium blir ett teoretiskt stadium, eftersom det alltid är ett stadium av praktisk tillämpning som kontinuerligt utvecklar människan och vägleder henne.

Det som vissa människor föreställer sig är att det finns en fas där man endast tar emot teorin. Detta sätt att tänka är felaktigt. Detta har aldrig förekommit i den islamiska trons natur, som kräver förändring både i känslor och i självet.

Den kräver också en kontinuerlig ansträngning att reagera och arbeta med nya fakta från första ögonblicket. Därför finns det inget avbrott i det islamiska tänkandet och ingen paus mellan att ta emot sanningen och att arbeta med sanningen.

Detta beror på att att arbeta, reagera, engagera sig i och känna samhörighet med sanningen är en inneboende del av tron.

När man har att göra med Allah (swt) är detta helt annorlunda än att ha att göra med mänskligt tänkande. I jahiliyya kan en person som lever med människoskapade metoder och trosuppfattningar leva med en helt separerad inre och yttre verklighet, där hans övertygelser kanske inte ens överensstämmer med hans handlingar.

Men situationen är helt annorlunda med Allah (swt). Om en person verkligen känner Allah (swt) och reagerar och påverkas av detta faktum som han tror på, kommer han att finna sig själv skyldig att förändras i enlighet med denna sanning.

Å andra sidan, när man har att göra med människoskapade metoder, kan det finnas en fullständig separation mellan en persons teoretiska övertygelse och den faktiska verkligheten i hans beteende. Dessutom kräver de flesta människoskapade system inte någon radikal förändring i beteende eller liv, och även om viss förändring och anpassning krävs, är det aldrig på det sätt som människan relaterar till Allah (swt).

Koranen uppfostrar och fostrar den islamiska gruppen med tro och övertygelse gradvis och med fasthet

Qutub fortsätter:

“Så stadiet att bygga upp tron bör vara långt, och det bör ske gradvis. Varje steg bör tas med fasthet.”

Detta är en viktig fråga, eftersom många människor känner rastlöshet på grund av denna långa period. De känner att vi lever i ett stadium av enbart prat, och att detta är för långt, och till slut lämnar de denna väg.

I själva verket är denna känsla en indikation på att dessa människor aldrig verkligen har interagerat med den sanning som de har tagit emot. För om de hade interagerat med

denna sanning och internaliserat den, då skulle de ha varit fullt upptagna med att förändra sig själva och livet omkring dem.

Om de hade varit upptagna med denna kamp, skulle de aldrig ha haft denna otåliga känsla av att de lever i ett stadium av enbart prat eller ett stadium av enbart teoretiska funderingar.

I själva verket finner den sanna troende, när han tar emot trons sanning och interagerar med den och förstår den, att han inte har någon ledig tid, ingen tid utan aktivitet. Han är ständigt upptagen, antingen med uppdraget att förmedla budskapet, eller med kampen han för mot jahiliyya, samt med kampen där han strider mot sig själv – och denna sista tar i själva verket den största delen av hans liv.

Den som verkligen lever med dessa verkligheter på ett seriöst sätt kommer inte att finna någon ledig tid, inte känna någon tomhet, och inte känna sig uttråkad eller ens frustrerad. Tvärtom hoppas han att perioden av kamp med sitt inre liv och den inre striden förlängs, tills han känner att han har fullgjort sin plikt, verkligen ägnat sig åt Allah, funnit sig själv mer stabil och mer mogen, redo när konfrontationen med jahiliyya kommer.

Därför skyndar han inte detta stadium, eftersom han vill möta jahiliyya i den materiella kampen först när han har fått mer kunskap och finner sig helt i linje med den sanning han tror på. Den som känner denna brådska, eller uttråkning eller trötthet, är ett tecken på att han inte verkligen har levt med huvudfrågan.

Snarare vill han ha en väg eller metod som skiljer sig från den korrekta metod som uppenbarades för Allahs Sändebud (sas).

Qutub säger:

“Detta stadium bör inte användas till att undervisa i trons teori utan till att omsätta tron i en levande verklighet.”

Detta är vad vi menar med uppfostran, fostran och disciplin (tarbiyah). Det råder ingen tvekan om att för att omvandla en idé och tro till beteende, och för att översätta teori till ett stadium av praktisk tillämpning, krävs mycket arbete och stora ansträngningar från den islamiska gruppen, både från ledarskapet och från medlemmarna.

Alla kommer att finna sig mycket upptagna, sysselsatta med att disciplinera sig själva och övervaka denna disciplin. De kommer att upptäcka att ju djupare de går i denna disciplin, desto fler nya områden upptäcker de som de måste arbeta med, och de måste omforma sig själva på nytt i enlighet med detta.

Människans själ kan betraktas som lager, och just när man tror att man har fulländat sin hängivenhet till Allah, finner man att det fortfarande finns ett nytt lager som ännu inte

har utforskats eller fostrats och disciplinerats, och det kräver en ny hängiven ansträngning.

Sådan är människan; ju högre hon stiger i sin uppstigning mot fullständig hängivenhet till Allah (swt), desto mer kommer hon alltid att upptäcka att det finns högre grader, och att hon fortfarande känner att hon inte har blivit den rena tjänare som ger Allah (swt) den rätt Han förtjänar.

Därför behöver hon ytterligare bearbetning inom sig själv för att stiga till högre nivåer, och därmed finns det en oändlig trappa av uppstigning till Allah (swt).

Dessutom tar själens viskningar aldrig slut, och upptäckten av nya områden inom självet som behöver ny behandling och disciplin tar heller aldrig slut.

Därför finner den muslimen inte att han vid något tillfälle skulle vara sysslolös. Sedan han har insett sanningen fram till dess att han möter Allah (swt) finner han sig aldrig overksam – han är antingen upptagen med att disciplinera sig själv eller med att disciplinera och uppfostra människorna omkring honom, såsom sina barn, sin hustru eller andra som har kallats till islam.

Därför måste denna sanning representeras i det verkliga livet för att vara ett sant vittnesbörd inför människor. Den muslimske finner alltid att han är ålagd mycket stora uppgifter som kräver tid och ansträngning, och han kan aldrig upphöra förrän han dör.

Därför krävs det, som Qutub säger:

“Detta stadium bör inte användas till att undervisa i trons teori utan till att omsätta tron i en levande verklighet. Först bör den planteras i människors hjärtan; den bör materialiseras i ett dynamiskt socialt system vars inre och yttre utveckling återspeglar trons utveckling. Den bör vara en dynamisk rörelse som utmanar jahiliyya både i teori och i praktik, så att den blir en levande tro som växer medan den kämpar mot de omgivande krafterna.”

Det är tydligt att Qutub lade stor vikt vid denna fråga, eftersom det är ett av de problem man tydligt märker när man har att göra med andra islamiska grupper.

Det råder ingen tvekan om att Qutub var smärtsamt medveten om detta problem inom Muslimska brödraskapet. När man lever med verkligheten inom Muslimska brödraskapet känner man att det inte finns någon överensstämmelse mellan slagorden och den praktiska verkligheten.

Det finns ingen allvarlighet i att höja verkligheten till teorins nivå. Därför blir idén och tron till stor del isolerade och långt bort från praktisk tillämpning.

Det som kan ha bidragit till detta är att de har gått igenom metodens stadier för snabbt, så att de nådde slutstadierna innan de hade haft möjlighet att fullt ut disciplinera och förbereda sig under de inledande stadierna.

Därför är denna splittring och motsägelse mycket tydlig mellan de stora slagorden och det dagliga livet hos Muslimska brödraskapets medlemmar.

Därför finner man att Qutub var mycket noggrann med att klargöra denna punkt: hur man omsätter trosuppfattningar till verklighet och hur man bygger långsamt och fullständigt på grunder som har djup och fasthet.

Fasthet här innebär att vara medveten om varje steg man tar, så att rörelsen inte fortskrider tanklöst eller slumpmässigt. Den bör inte röra sig i en riktning som inte är baserad på förståelsen (fiqh) av tron, förståelsen av verkligheten och förståelsen av rörelsen som motsvarar trons behov i det specifika stadiet av dess uppbyggnad.

Därför är fasthet mycket viktig, eftersom slumpmässiga rörelser kan föra gruppen från ett stadium till ett annat innan gruppen är förberedd, eller till och med innan den är redo att acceptera det.

Fasthet innebär här att den grundläggande frågan först måste etableras och att vi måste vara mycket fasta i varje liten steg, vare sig det är litet eller stort.

Vi måste vara fasta även om rörelsen verkar gå bra, eftersom övergången måste vara synkroniserad med den inre tillväxten av tron.

Om det inte finns någon tillväxt som är synkroniserad med inledningen av det nya stadiet, är det troligt att Allahs (swt) befallningar inte kommer att praktiseras eller inte kommer att synas i verkligheten.

Man kan till och med finna sig själv tvungen att förändra och förvränga sin tro för att anpassa sig till ett nytt stadium som man har hamnat i på grund av förhastning eller okunskap om verkligheten.

Därför måste uppbyggnaden av tron sammanfalla med handlingar, och tron måste fördjupa sina rötter i hjärtat under det inledande stadiet.

De som går från det inledande stadiet av inre (känslomässig) separation från jahiliyya till öppen och praktisk separation innan tron har fått spela sin långa roll i att fostra, uppfostra och disciplinera själen, misslyckas ofta i konfrontationsprocessen.

Därför måste vi vara fasta och djupa i vår hantering av tron, fördjupa dess rötter och omsätta den i verkligheten, och säkerställa denna omsättning i hela gruppens praktik.

Detta är varför Qutub säger här:

“Detta stadium bör inte användas till att undervisa i trons teori utan till att omsätta tron i en levande verklighet. Först bör den planteras i hjärtana hos de människor som har antagit denna tro.”

“Antagande” här måste vara ett antagande i alla områden – det får inte bara vara utåt, såsom i våra relationer med samhället, och det får inte heller vara ett antagande enbart i våra inre relationer.

Därför är det ett antagande i hanteringen av alla trons krav. Detta antagande måste omvandla människan inifrån och ut till att bli en hängiven och gudfruktig människa – en person som håller sig själv ansvarig för varje ord, känsla och handling.

Han får inte vara tvåansiktig, där hans inre och yttre liv är olika och motsäger varandra, och han får inte heller vara oärlig, där han utför handlingar som om han inombords är i linje med trons krav, medan verkligheten inte överensstämmer med detta.

Detta är mycket viktigt, eftersom en person som inte är sådan i verkligheten kännetecknas av en av hyckleriets egenskaper, vilket inte bör finnas hos någon muslim.

Var och en av oss måste undvika att medvetet utföra någon handling som strider mot någon av denna religions krav, vare sig i sin relation till sig själv, i sin bön, i sitt ihågkommande av Allah (swt), i sitt fastande, i sin medvetenhet om Allah (swt), i sin blick, sitt hörande (som att avlyssna).

Han måste undvika att uppträda med några av jahiliyyas onda värderingar (till exempel att förakta de fattiga, ignorera de fattiga eller vanliga människor, och tvärtom visa respekt för arroganta och rika människor).

Att göra något av detta betraktas som ett brott mot det sunda mänskliga samvetet, eftersom det inte överensstämmer med islam.

Jag skulle säga att vi alla faller i fel genom att ha ett stort avstånd mellan vårt beteende och våra känslor och trons konsekvenser, vare sig i vårt privata eller offentliga liv.

Därför är processen av fullständigt antagande den viktigaste frågan i människans existens, eftersom det är en kontinuerlig strävan i varje ögonblick att reformera människan i enlighet med den fråga hon tror på.

En man som inte korrigerar sig själv i hemmet, som inte behandlar sina barn rättvist, som överreagerar mot sin hustru, behandlar henne illa, berövar henne hennes rättigheter, föraktar hennes familj – han är i sanning bristfällig i sin tro, eftersom allt detta hör till trons kärna.

Den person som inte tar i beaktande (att hans beteende ska överensstämma med hans tro för att behaga Allah) när han hanterar sin arbetsplats och människorna där – den som inte vet hur man sätter exakta gränser i relationer med kvinnor i miljöer där det finns

blandning på arbetsplatsen – allt detta innebär att han ännu inte har förstått, inte bekräftat och därför inte har antagit tron som bör forma detaljerna i hans beteende.

Till exempel, om jag är chef i en organisation och jag har en sekreterare, hur ska jag hantera henne? Om jag inte är fullt medveten kan jag falla in i det som andra chefer i organisationer faller i.

Om jag är läkare och har kvinnliga kollegor på arbetet, eller sjuksköterskor, hur sätter jag gränser mellan mig själv och dem, så att hon känner att jag är en annorlunda person jämfört med alla andra hon möter i jahiliyya: jag är inte som någon annan läkare, inte som någon affärsman eller ingenjör – jag är en person som representerar en ny modell – en modell som hon aldrig tidigare har mött.

Då kommer hon aldrig att falla i frestelser, och du kommer aldrig att falla i det som andra faller i.

Jag måste väga mina ord, mitt leende, min blick, till och med tonläget i min röst, som i sig kan förföra en kvinna och leda henne till att känna begär för en man.

Den som inte kan förstå detta – det betyder att han ännu inte har förstått islam, och han har inte förstått frågan om "det finns ingen gudom utom Allah."

Frågan om "det finns ingen gudom utom Allah" innebär att jag formar hela mitt liv utifrån detta vittnesbörd.

För att återge det koraniska uttrycket bör man "ta på sig Allahs färg, och vems färg är bättre än Allahs?"

Således är den dräkt som inte har impregnerats med dessa färger och dessa färgerna inte fäster vid tyget, då kan detta inte betraktas som en korrekt färgning.

Således måste man leva denna betydelse noggrant och leva med denna medvetenhet i varje ögonblick, i varje andetag han tar, varje rörelse, varje blick, varje vändning och varje ord han yttrar.

Nu, vem av oss lever verkligen denna betydelse på ett exakt sätt? Detta är en mycket viktig fråga, och vi måste förstå att detta inte är en enkel fråga – det är en fråga som avgör om vi träder in i Jannah, för evigt, och blir grannar till Allah (swt). Därför måste den naturligtvis ha ett högt pris och innebära en viss prövning.

Frågan handlar inte bara om att erkänna tron eller att delta i några möten, eller bara avlägga en trohetsed och därmed är allt uppfyllt – eller att bara utföra vissa obligatoriska dyrkan och därmed är allt uppfyllt – frågan är mycket större än så.

Allah (swt) vill att du ska vara en ren dyrkare för Honom:

“Och de blev inte befallda annat än att dyrka Allah, uppriktigt ägna religionen åt Honom, att upprätta bönen och ge zakat – och det är den rätta religionen.”
(Surah Al-Bayyinah 98:5)

Vi bör noggrant förstå denna fråga, så att vi kan leva efter denna tro på rätt sätt. Om vi verkligen förstår detta, bör vi inte känna oss fria vid något ögonblick, inte känna oss uttråkade vid någon tidpunkt, och inte ha någon stund där vår uppmärksamhet brister. Vi måste vara i fullständig medvetenhet och uppmärksamhet i varje ögonblick.

När Qutub säger här “...planteras i hjärtana”, förstår vi att denna fråga är en hjärtats fråga och inte en fråga om yttre framträdanden. Det handlar inte om att framstå inför mig som om du är en utmärkt person – nej – det är en fråga om hjärtat som endast Allah kan se.

Så du har i själva verket att göra direkt med Allah – i varje liten och stor fråga. Detta är den del som jag anser att vi verkligen måste förstå, och vi bör ständigt granska oss själva – inte bara varje kväll, utan varje timme.

Jag bör inte vänta i tjugofyra timmar tills mina synder och misstag har samlats. Jag måste granska mig själv i varje ögonblick för att se vad jag just gjorde i det föregående ögonblicket – om jag verkligen vill Allah och verkligen vördar Allah – Allah (swt), som är den enda Sanningen, den Store, den Ärade.

Detta kräver av oss att vi har den yttersta fruktan, den yttersta uppmärksamheten, kärleken, intresset, omsorgen och den yttersta vördnaden för Allah (swt) (en sammanfattning av betydelsen av taqwa).

Jag måste vara säker på att mitt föregående ögonblick var i fullständig dyrkan till Allah (swt), därför behöver jag granska mig själv varje stund jag kan – och om inte varje stund, så varje halvtimme eller varje timme.

Men om det händer att jag lever i ouppmärksamhet och inte granskar mig själv under långa perioder, betyder det att Shaytan har dragit mig bort från säkerheten och fört mig in i misstag.

Ta hadithen som exempel: “den som rör sig kring en fälla är nära att falla i den...”

Så frågan är mycket stor – den handlar om hjärtat, och det är inte en fråga om yttre framträdanden eller tal, eller bara vissa handlingar, utan som Qutub säger:

“den bör planteras i människors hjärtan; den bör materialiseras i ett dynamiskt socialt system ...”

Så det måste vara denna typ av detaljerad struktur som organiserar alla, deras sociala ansvar, placerar varje soldat på sin plats, varje ledare på sin plats och varje uppgift på sin plats.

Allt fungerar exakt och hålls ansvarigt, eftersom det handlar om att dyrka Allah (swt). Precis som Allah inte accepterar att du går ner i sujud i bönen innan ruku (bugningen måste komma före nedfallet), accepterar Allah inte att du fördröjer ditt kollektiva arbete och sätter det bakom ditt personliga arbete, eller att du sätter gruppens plikter bakom dina personliga plikter.

Precis som Allah (swt) inte accepterar att du skjuter upp bönen tills den har fullbordats, och på samma sätt tillåter Han dig inte att lämna din plikt gentemot gruppen förrän den har fullbordats – båda är dyrkan av Allah (swt).

Således måste rörelsen vara exakt, organiserad och baserad på de senaste organisatoriska metoderna, så att den ger en fullständig mänsklig modell i aspekter som arbete, organisation, rörelse, relationer, förkunnelse, struktur, kultur och kunskap – alla dessa aspekter måste vara baserade på den bästa möjliga formen.

Detta är varför den muslimska gruppen i sitt liv måste vara på den högsta nivån av mental skärpa, organisation och vetenskaplig metod.

Den muslimska gruppen får inte ligga efter eller vara försenad i någon aspekt av den omgivande mänskliga situationen. Den måste vara i framkant så mycket som möjligt – genom detta förstår vi betydelsen av att omvandla teori till verkligt beteende och till en rörelse i rätt riktning.

Qutub fortsätter:

“... den bör materialiseras i ett dynamiskt socialt system vars inre och yttre tillväxt återspeglar tillväxten i tron. Den bör vara en dynamisk rörelse som utmanar jahiliyya.”

Så den fasta tron är inte bara en kombination av några ord och känslor. Tron bör manifesteras och tillämpas i många saker: hur ser vi på Allah och hur känner vi inför Allah? Hur fruktar vi Allah, hedrar Allah och hur förhåller vi oss till Allah (swt)?

Om rörelsen inte representerar din tro och din relation till Allah, då har du inte fullgjort dina plikter, och du ligger efter i den utsträckning du inte korrekt har uppfyllt denna tillämpning.

Qutub fortsätter:

“Det är ett misstag, och vilket misstag! – att tro att islam kan utvecklas i form av en abstrakt teori begränsad till intellektuell inlärning och kulturell kunskap. Akta er för denna fara, akta er!”

Idag var jag på fredagsbönen och talaren var en professor och doktor vid universitetet, och han förstår frågan, men det han predikar för människorna är i själva verket motsatsen till vad han vet.

Från första stund tilltalar han dem med “O ni som följer Allahs Sändebud!” och han säger till dem att vår nation går igenom kriser och att den kommer att vakna igen, så länge vi är följare av Allahs Sändebud (sas).

Enligt honom är detta alltså en tillfällig kris och saken är mycket enkel.

Sedan talar mannen om hur vi förlorar vår islamiska identitet och säger att det finns två saker som måste tillämpas: att hålla fast vid islam och vid sharia (lagarna) – och hans ord slutar där, som om islam och sharia är två separata saker och vi kan vara muslimer utan att hålla fast vid sharia.

Sharia blir då något kompletterande, och därmed får vi intrycket att islam inte är sharia och att sharia inte är islam.

Så jag kände att denna man, trots sin förståelse, inte har gått in genom rätt ingång och inte har börjat korrekt. Han har inte bedömt verkligheten på rätt sätt, och därför har allt blivit förvrängt.

Varför? För att teorin finns på ett ställe, och verkligheten och tillämpningen finns på ett annat.

Vad är verkligheten hos dessa människor som du tilltalar? Du tilltalar dessa människor som följare av Allahs Sändebud, och sedan säger du till dem att vakna – och sedan säger du att vi bör lära världen en läxa och att världen ska se från oss sådant och sådant.

Så vilka är dessa människor som står framför dig?

I själva verket behöver de först lära känna islam och uppfostras av islam, och de bör veta att de står utanför islam och behöver träda in i det – detta behövs innan man säger till dem “representera islam och var en modell!” och innan man säger till dem “var ambassadörer” – hur kan de vara ambassadörer?

Som standard kommer den som lyssnar på detta tal att tro att han är muslim och att han kan vara en ambassadör för islam, och att krisen bara är tillfällig.

Lyssnaren kommer att tro att han – all lovprisning till Allah – faktiskt är bland följarna till Allahs Sändebud och tillhör gemenskapen som har besvarat kallelsen, precis som han tilltalades. Dessa människor tillhör inte den svarande gemenskapen, och i själva verket är det de som bör kallas till islam.

Så talaren ger dem uppfattningar och föreställningar som i själva verket hindrar det han vill uppnå, och orsaken är separationen mellan teori och verklighet.

Det farligaste är att islam blir en teori och därmed avskild från verkligheten.

Varför uppenbarades Koranen under en lång tidsperiod? Var detta något unikt för den tiden?

Qutub säger:

“Koranen kom inte ner på en gång utan tog tretton år att bygga upp och stärka trons struktur. Om Allah hade velat, skulle Han ha uppenbarat hela Koranen på en gång och sedan lämnat följeslagarna att studera den under en period av ungefär tretton år, så att de troende skulle bemästra den ‘islamiska teorin’.”

Alltså var detta inte något slumpmässigt, utan det var en metod som rörde sig med visdom och syfte.

Koranen uppenbarades i etapper, och den långa tid det tog att bygga upp tron var inte för att den uppenbarades för första gången – eftersom det inte handlar om att bygga en teoretisk tro – utan det handlar om att bygga själar genom tron och en rörelse genom denna tro.

Människans själar är desamma i alla tider och på alla platser – så när kallelsen gäller tro och riktas till människor utanför islams gränser, måste metoden vara densamma som den var första gången.

Anledningen till den gradvisa uppenbarelsen av Koranen var inte att tron uppenbarades för första gången, utan att den mötte ett folk som inte var grundat på någon sann sanning.

Därför, varje gång tron eller islam möter människor eller en nation som inte är grundad på sanningen, måste kallelsen börja från samma utgångspunkt.

Att presentera och etablera tron måste ta denna långa tid för att bygga själar på denna tro, och därefter kommer sharia, eller den detaljerade tillämpningen av de islamiska lagarna.

Detta var inte för att islam, tron eller Koranen uppenbarades för första gången, för om det hade varit orsaken, kunde den ha uppenbarats på en gång och sedan kunde muslimerna ha fått i uppdrag att studera den under så lång tid de ville.

Qutub säger:

“Men Allah, den Upphöjde, valde inte denna metod; Han ville något annat. Han ville lägga grunden till ett samhälle, en rörelse och en tro samtidigt.”

Detta är en mycket viktig och betydelsefull fråga. I den utsträckning som en grupp lyckas tillämpa denna princip, är det en indikation på hur mycket de följer den rätta vägen.

Om det finns någon separation mellan tron och uppbyggnaden av rörelsen, eller om etablerandet av tron fördröjs, blir denna rörelse inte rätt för att bära uppdraget.

Frågan är att alla dessa måste röra sig parallellt, tillsammans och i samverkan, så att de i slutändan leder till uppbyggnaden av tron, rörelsen och gruppen – alla samtidigt.

Qutub nämner:

“[Allah (swt)] ville att samhället och rörelsen skulle grundas på tron, samtidigt som tron växte med den dynamiska utvecklingen av samhället.”

Tro och rörelse måste utvecklas parallellt: i den mån förståelsen av tron höjs, i samma mån kommer rörelsen att höjas.

Så en framåtskridande rörelse förstår tron bättre och bättre än tidigare, och när den når denna nya nivå av tron, då stiger också till den nivån i rörelsen. På detta sätt fortsätter uppbyggnaden ständigt att höjas.

Således finns det en parallell utveckling i båda riktningarna: mellan tron å ena sidan och rörelsen och gruppen å den andra. När tron närs växer den, och när gruppen förstår och inser mer av denna tro, växer gruppen... detta leder till en större förståelse av tron, och i sin tur materialiseras tron, ger nya dimensioner och återspeglar en ny verklighet... och så vidare, tills slutpunkten nås, där tron blir fullständig och rörelsen blir fullständig – allt samtidigt.

De katastrofala konsekvenserna om en motsägelse uppstår mellan tankarna och trosuppfattningarna hos en islamisk grupp och deras faktiska praktiska verklighet.

Qutub säger:

“[Allah (swt)] ville att tron skulle växa med samhällets utveckling, samtidigt som samhällets praktiska liv var en spegel av tron.”

Så om gruppens verkliga praktiska liv släpade efter tron, skulle denna grupp vara oärlig och oseriös.

Detta är vad vi ständigt påminner om och betonar – att vårt beteende och våra handlingar inte får släpa efter det vi säger, för då skulle det bara vara skådespel, och det skulle vara en katastrof om vi separerar vår praktiska verklighet från sanningen.

På detta sätt kan vi förtjäna att avvisas när som helst. Detta är en extremt viktig fråga som vi har varnat för ända sedan gruppen började.

Vi säger att alla omedelbart måste reformera sig i enlighet med trons krav, växa med den och låta tron växa inom sig.

Då blir gruppen en representation av tron, så att vem som än ser oss kommer att kännas igen genom den tro han bär inom sig, och den som ser hans beteende och attityd kommer att förstå att han bär en särskild tro.

På samma sätt kommer den som läser om tron och förstår gruppens tro att tydligt kunna föreställa sig karaktären och beteendet hos gruppens medlemmar, redan innan han möter dem.

Han kan göra detta eftersom han förväntar sig att om denna tro tillämpas, kommer den att visa sig på ett visst sätt.

Därför, om han faktiskt möter gruppens medlemmar och finner en skillnad mellan tron han läst om och gruppens faktiska situation, kommer han omedelbart att inse att dessa människor inte är sanningsenliga eller att de är okunniga om denna tro.

Han kommer då att dra slutsatsen att antingen känner de inte till tron och därför har de inte antagit den, eller om de känner till den väl, kommer han att förstå att de inte är uppriktiga i sitt anspråk gentemot Allah (swt).

Det är därför det mest fruktade bör vara motsägelsen mellan vår praktiska verklighet och vårt sätt att tänka och förstå – och tyvärr finns detta hos vissa medlemmar i gruppen.

Vi har varnat för detta sedan länge – att det finns en skillnad mellan verkligheten och teorin, vare sig man ser till gruppens handlingar eller individens handlingar.

Det finns många fallgropar och motsägelser mellan vad människor vet och hur de behandlar sig själva.

Vi finner dessa motsägelser i individens beteende, vare sig i relation till sig själv och sitt liv, eller i hans uppförande, eller i hans relationer med andra människor, eller i hans ekonomiska handlingar.

Vi finner motsägelser mellan vad han vet och hur han agerar.

Om avståndet mellan det faktiska handlandet och teorin ökar, kommer det definitivt att fastställas att denna grupp har avvikit från den rätta vägen – och låt oss betrakta vad Allah (swt) säger:

“Om ni vänder er bort [från vägen], kommer Han att ersätta er med ett annat folk; och de kommer inte att vara som ni!” (Surah Muhammad 47:38)

“*De kommer inte att vara som ni!*” De kommer inte att vara som ni i lättja, oärlighet, brist på allvar i ert arbete och i hur ni representerar tron. Det är farligt att islam förvandlas till en vacker idé eller en glänsande filosofi som människor låtsas omfamna, och att det

därefter uppstår en skillnad mellan tron och beteendet och den faktiska verkligheten, vare sig det gäller individen eller hela gruppen.

Qutub säger:

“Allah, den Upphöjde, visste att människor och samhällen inte byggs över en natt, utan att det tar lika lång tid att bygga och utveckla en tro som det tar att organisera ett samhälle, så att när tron fullbordas, uppstår samtidigt ett starkt samhälle som är den sanna representationen och praktiska tolkningen av tron.”

Trons mognad sker inte enbart genom teoretisk förståelse, utan också genom känslor och en verklig föreställning av trons innebörd i dess praktiska och psykologiska manifestation.

Den teoretiska förståelsen av tron är en sak, och handling och reaktion utifrån den – psykologiskt och praktiskt – är en annan. Ännu mer är att stiga till en högre nivå av tron något ytterligare.

Man bör inte säga “jag är fast i tron” enbart för att man har memorerat vissa uttryck om tron eller teoretiska begrepp. Detta är inte den sanna etableringen av tron; det är bara en teoretisk förståelse.

Den verkliga etableringen av tron är att förändra sina smaker, känslor, begär och upptagenheter, samt sina mål i livet.

Att tron blir centrum i ens liv, fullständigt och med full förståelse, uppskattning och hängivenhet – detta kräver verkligen lång tid och ett långt liv med Koranen – mycket åkallan, att be Allah; det kräver ett liv med Allah (swt) under natten.

Det kräver att man håller sig själv till svars och granskar sig själv i varje ögonblick, tills man når nivån där man är helt uppslukad av tron.

Då kommer tron i ens inre att vara förenlig med ens faktiska tillstånd som blir synligt för omgivningen.

Detta är en fråga som kräver att varje individ lever djupt inom sig själv. Vad förstår han av tron? Problemet är inte en filosofisk fråga – det är större än så.

Det handlar om känslor och beteende – det är en upphöjelse till nya nivåer i kunskapen om Allah (swt), att känna igen Hans egenskaper och attribut, att förstå innebörden av den inre tron, och att förstå innebörden av upphöjt och fulländat beteende (ihsān), och uppriktighet, och kärleken till Allah (swt) och längtan efter Honom.

Alla dessa betydelser måste individen omfamna så att hans nivå i tron och i rörelsen höjs.

Qutub säger:

“Detta är vår religions natur, och den mekanska perioden av Koranen vittnar om denna verklighet. Vi bör vara medvetna om denna natur och inte försöka förändra den genom otålighet eller genom att falla under inflytandet av en nederlagsmentalitet inför värdelösa, människoskapade teorier.

Genom denna särskilda egenskap hos islam uppstod det första muslimska samhället, och i framtiden, när ett muslimskt samhälle ska upprättas i världen, kan det endast uppstå genom denna metod och i enlighet med denna natur.

Vi bör vara medvetna om att varje försök att förändra islams levande tro, som är avsedd att tränga in i venerna och artärerna hos ett levande samhälle och vara en konkret organiserad rörelse, till rent teoretiska läror och akademiska diskussioner, är ett försök att visa överlägsenheten hos den “islamiska teorin” över de värdelösa och meningslösa teorier som människan har formulerat, och detta är inte bara felaktigt utan också farligt.”

Detta är varför vår fiende inte bekymrar sig över förekomsten av islamiska institutioner som Al-Azhar, fyllda med lärare specialiserade inom religion, den islamiska kallelsen och islamisk forskning. Detta beror på att vår fiende vet att allt detta endast representerar teori, kultur och information, utan verklig tillämpning.

Se på lärarkåren och studenterna i dessa institutioner – vilken relation har de till islam, till praktiserandet av islam? Ingen alls! Vår fiende vet detta med säkerhet!! De vet att enbart teori inte är något som kan skada dem, såvida den inte visar sig i praktisk tillämpning.

Varje år finns det många doktorsavhandlingar och magisteruppsatser som behandlar många islamiska frågor och täcker mycket goda ämnen!! Lyssna på Koran-kanalen på radion och du kommer att finna program om många aspekter av islam och Allahs (swt) bok, Koranen. Innehållet i dessa program är mycket nyttigt och kan vara mycket fördelaktigt, men vad är relationen mellan allt detta och programledarna och deras faktiska praktiserande av islam?

Så vår fiende bekymrar sig inte över alla dessa islamiska program, böcker och forskning, eftersom de vet att all denna aktivitet befinner sig på teorins nivå och ger människorna en falsk känsla av att islam faktiskt är närvarande och att allt går bra.

Detta är alltså vad Qutub sade – att det är ett misstag och farligt att tron förvandlas till kunskap enbart för studier.

Utöver denna fara dras vi in i en andra fälla: för att möta fiendens teorier och filosofiska utmaningar uppmuntras vi att använda samma teoretiska termer, metoder och debatter, precis som det skedde med muslimerna i det förflutna som använde intellektuella och filosofiska termer för att utmana de grekiska filosoferna och tänkarna genom det som senare kallades "islamisk filosofi."

Så vi skulle hamna i samma situation om vi använder samma termer för att utmana tänkarna bland islams fiender, som vill att tron ska vara en fråga om filosofi och intellektuella frågor som enbart rör sinnet och inte hjärtat och praktiken. Vår fiende är mycket angelägen om att mata oss med detta angreppssätt.

Om de islamiska grupperna faller i denna fälla, kommer de att förlora den raka vägen från allra första steget.

Från historien ser vi att omvandlingen av det islamiska samhället till ett icke-islamiskt inte genomfördes enbart genom teori, utan vår fiende omsatte sina teorier och idéer i praktiken i form av institutioner, beteenden och system, och de producerade böcker och tidskrifter.

Genom filmer på biografer pressade de muslimska kvinnor att ta av sig sina yttre kläder och överge blygsamheten (hijab) helt, och de byggde även salar, offentliga barer och dansplatser.

På detta sätt gick invasionen av idéer hand i hand med den praktiska kulturella invasionen för att förändra människor effektivt och fullständigt genom praktik.

Om de endast hade använt ord, skulle det islamiska samhället kanske inte ha förändrats på det sätt som vår fiende ville, och idéerna kunde till och med ha avvisats eftersom de skulle ha motsagt islamiska principer.

Det som faktiskt hände var att praktiska verktyg var det mest effektiva sättet som förändrade och omvandlade muslimerna.

Under den franska invasionen av Egypten tog Napoleon med sig, tillsammans med sin armé, fem tusen prostituerade och oanständiga kvinnor för att tränga in i samhället.

Han tog också med sig vetenskapsmän för att imponera på det muslimska samhället med avancerad teknologi, så att muslimerna skulle känna underlägsenhet inför den västerländska civilisationen.

Denna kombination mellan teori och praktik uppnådde målet att förändra det muslimska samhället till ett icke-muslimskt samhälle.

På samma sätt kan ett icke-muslimskt samhälle inte omvandlas till ett muslimskt samhälle enbart genom teori. Snarare måste samhällets praktiska liv förändras fullständigt. Om den islamiske förkunnaren presenterar islam både i praktik och beteende, kommer detta att hjälpa till att förmedla islam till människorna som en fullständig livsstil, och inte bara som en teori.

I själva verket är detta en allmän regel och inte begränsad till islam. Inget mänskligt samhälle förändras enbart genom ord, utan genom en praktisk process. Varje teori måste ha sin representant, sin levande representation, som visar denna teori i verkliga livet för att vara effektiv – då kan människor verkligen se.

Om idén eller principen förblir en teori utan praktik, kommer den inte att vara effektiv. Detta är en allmän regel, men det är ännu mer sant i den islamiska tron, eftersom den islamiska tron, till skillnad från människoskapade idéer, kräver dramatiska förändringar hos människor och ber dem att korsa en stor klyfta.

Att omvända människor från en människoskapad ideologi till en annan, som att gå från kommunism till kapitalism, kräver egentligen inte mycket – personen behöver inte förändra sitt liv dramatiskt, och det kräver inte mycket tid, eftersom förändringen består av ytliga justeringar.

Islam är inte så. Den som blir muslim måste förändra allt i sitt liv – allt: känslor, värderingar, beteende, relationer och varje aspekt av livet.

Detta är varför den islamiska tron kräver lång tid – dubbelt så lång tid, eller ännu mer, för att en mänsklig grupp ska förändras från ett levnadsmönster till ett annat. Detta beror på att det islamiska mönstret kräver genomgripande förändringar i människans liv, och ber honom att helt gå över till motsatt sida, medan det icke-islamiska mönstret inte kräver en sådan förändring, även om en person går från en människoskapad teori till en motsatt!

Således kräver det islamiska förändringsprogrammet verkligen lång tid.

Qutub säger:

“Den islamiska trons krav är att den tar form i levande själar, i en aktiv organisation och i ett livskraftigt samhälle. Den bör ta formen av en rörelse som kämpar mot den jahili miljön och samtidigt försöker avlägsna påverkan från jahili-samhället hos sina anhängare, eftersom de var människor av jahiliyya innan tron trädde in i deras själar, och påverkan från jahiliyya kan ha förblivit i deras hjärtan och sinnen såväl som i deras liv. Den islamiska tron har ett mycket bredare verkningsområde än enbart akademiska diskussioner, eftersom den

inte bara riktar sig till hjärtan och sinnen utan också omfattar handlingar och moral.”

Den islamiska tron skiljer sig från varje idé eller uppfattning; den kräver att de troende omformar sina liv helt och hållet, och detta kräver lång tid och en lång kamp.

Vi fortsätter att läsa vad Qutub skrev i sin bok; han valde sina ord noggrant för att uttrycka exakt vad han ville säga:

“De gudomliga egenskaperna, universum, livet och människan ingår alla i det islamiska begreppet, som inte bara är mycket omfattande och fullkomligt utan också realistiskt och uppbyggande. Islam, på grund av sin natur, avskyr att reduceras till enbart tanke – detta strider mot dess natur och även mot dess yttersta mål...”

Han säger att den islamiska synen är en fullständig och total verklighet som verkar på ett positivt sätt, så att den inte bara är mental kunskap, eftersom detta motsäger dess natur och dess mål:

“...Islam, på grund av sin natur, avskyr att reduceras till enbart tanke – detta strider mot dess natur och även mot dess yttersta mål...”

På grund av alla egenskaper hos den islamiska tron och synsättet är islam praktisk och verklig och inte bara teoretisk kunskap. Det är därför den måste representeras i form av en organiserad mänsklig grupp och en verklig rörelse. När den utvecklas och växer genom den mänskliga gruppen och den organiserade rörelsen, integreras den med människorna, och därmed blir både teori och praktik förenliga.

Så Qutub fortsätter:

“Islam, på grund av sin natur, avskyr att reduceras till enbart tanke – detta strider mot dess natur och även mot dess yttersta mål – och den älskar att framträda förkroppsligad i människor, i en levande organisation och i en praktisk rörelse. Dess metod är att växa genom levande människor och genom en dynamisk rörelse och en aktiv organisation på ett sådant sätt att dess teori bär frukt samtidigt som dess praktiska tillämpningar. Den förblir aldrig en abstrakt teori utan utvecklas sida vid sida med praktiken.”

När uppenbarelsen fullbordades, som följande vers i Koranen säger, fullbordades också tron och lagarna som tillämpas i verkliga livet samt organiseringen av alla andra aspekter av livet:

“Denna dag har Jag fullbordat er religion för er, fullkomnat Min nåd över er och har valt islam som er religion.” (Surah Al-Ma’idah 5:3)

Vid den tiden öppnades Arabiska halvön för islam och uppenbarelsen av sharia fullbordades också. Vid denna tidpunkt accepterade och valde Allah (swt) denna religion för Sina tjänare.

Allt detta skedde i samma riktning, samtidigt och parallellt. När situationen fullbordades var alltså både sharia och tron fullständiga vid samma tidpunkt, och den praktiska verkligheten släpade inte efter den teoretiska verkligheten.

Teorin uppenbarades alltså inte tidigt som ett komplett paket från början så att människor kunde studera den tillsammans med sin verkliga livsrörelse. Koranen uppenbarades gradvis efter behov, steg för steg, i Mekka och Medina, tills den fullständiga bilden uppnåddes.

Detta är varför det bästa sättet att studera Koranen är att följa dess gradvisa uppenbarelse – att se den sociala, beteendemässiga och mentala utvecklingen samtidigt. Detta är den metod som herr Izat Drozah använde i sin bok om sīrah (den historiska berättelsen om Allahs Sändebud och hans följeslagare) genom Koranen. Han följde Koranen enligt uppenbarelsens ordning och talade om sīrah genom dessa koranverser, så det skulle vara bra för oss att försöka hitta denna bok, och Qutub nämnde denna bok bland sina referenser.

Qutub säger vidare:

“Vad gäller idén att vi först bör fullända islam som en teori och sedan förverkliga den i handlingens värld, så är detta ett misstag och farligt, eftersom det strider mot islams natur, dess syfte och dess struktur.

Allah den Upphöjde säger:

“Vi har uppenbarat denna Koran steg för steg, så att du kan recitera den för människorna i omgångar, och Vi har uppenbarat den gradvis.” (Surah Al-Isra 17:106)

Gradvis uppenbarelse och undervisning i etapper är avsedd, så att ett ‘levande samhälle’ baserat på dess tro kan uppstå, och inte bara en ‘teori.”

Så som koranversen ovan visar, uppenbarade Allah (swt) Koranen gradvis, bit för bit. Varje del måste ges sin rätta vikt och plats så att den integreras med muslimerna och vägleder dem genom att lösa verkliga problem i livet. Denna plan är från Allah (swt) och fastställdes med fullständig visdom, som vi tidigare nämnt, till fördel för den muslimska gruppen så att den kan hantera verkliga livssituationer.

Om vi vill återetablera islam måste vi därför följa samma steg gradvis och tillåta en tillräcklig utvecklingsperiod för muslimerna att nå detta mål. Vi måste låta denna period vara tillräckligt lång för att resultatet ska bli framgångsrikt. Vi bör inte tröttna på att vänta länge, eftersom många saker i våra liv inte utvecklas samtidigt. Vi måste ständigt följa upp, och därför måste denna period ta tid.

Eftersom denna religion är en gudomlig religion är dess metod för tillämpning och tänkande också baserad på gudomlig vägledning.

Qutub fortsätter:

“De som bär fram islams budskap bör fullt ut förstå att detta är en gudomlig religion och att dess metod, som är i harmoni med dess natur, också är baserad på gudomlig vägledning. Det är inte möjligt att etablera denna religion utan att följa dess särskilda metod.

Man bör också förstå att denna religion har kommit för att förändra inte bara människors trosuppfattningar och handlingar utan också metoden för att åstadkomma dessa förändringar i trosuppfattningar och handlingar. Denna religion bygger upp tron samtidigt som den formar ett samhälle; den utvecklar också sitt tankesystem samtidigt som den använder sin kraft för att genomföra dess praktiska aspekter. Således kräver etableringen av dess särskilda tankesystem, dess särskilda trosuppfattningar och dess särskilda livsstil inte olika metoder utan uppfylls samtidigt.”

Denna uppdelning (att skilja mellan handlingar baserade på tron och metoderna som används för att etablera dessa handlingar) är ett fel som många islamiska rörelser faller i.

Denna typ av fel uppstår när de tar den islamiska förståelsen å ena sidan och väljer en metod för tillämpning från en annan källa eller från sin egen logik, eller när de inte följer de steg genom vilka denna förståelse utvecklades tills den fullbordades från början, och därför börjar de från det sista steget.

Detta är en tydlig avvikelse från metoden och ett stort misstag, eftersom det fördröjer rörelsen och till och med vänder den upp och ned, eftersom att börja från slutet istället för början innebär att vända det islamiska systemet helt upp och ned.

Det är därför vi finner många avvikelser på grund av försummelse av de naturliga steg som den islamiska rörelsen måste gå igenom tills den når den punkt där man försöker börja.

Ta till exempel idén om väpnad kamp (jihad), eller att tillämpa de slutliga koncepten från rörelsens allra första steg. Allt detta motsäger principen om gradvis tillämpning och utveckling samt Allahs vägledning som tar hänsyn till den islamiska gruppens behov och förmågor, och även till kallelsen som riktas till de icke-troende (jahiliyya) genom den islamiska gruppen.

Om den islamiska gruppen från början talar till jahiliyya med det som egentligen hör till de sista stadierna, genom att tillämpa slutliga koncept, blir det mycket svårt för dem att förstå.

Men när de ser den islamiska gruppen utvecklas gradvis, med en samtidig utveckling av tron och rörelsen, förstorar detta bilden för dem och hjälper dem att förstå islam, även om de inte accepterar den från början.

De observerar denna utveckling och dess gradvisa natur, och när de bestämmer sig för att träda in i islam har de redan förstått de första stegen.

Detta är vad som hände med dem som trädde in i islam i olika successiva stadier under tiden för Allahs Sändebud (sas): när de till slut trädde in i islam mötte de faktiskt muslimerna på samma nivå som det islamiska samhället hade nått.

Detta berodde på att de inte hade varit isolerade från det islamiska samhället, utan de hade observerat den islamiska gruppen hela tiden och levt genom händelserna, även om de ännu inte var en del av denna religion.

Så när de till slut trädde in i islam, kände de redan till alla de stadier som det islamiska samhället hade gått igenom, och de kunde ansluta sig till muslimerna på samma punkt.

Detta gör det lättare för människor att förstå denna religion. Att börja med strid, eller slutstadiet, eller de slutliga koncepten gör det svårt för människor att förstå och omfamna denna religion.

Det gör det också svårt för den islamiska gruppen att fortsätta – eftersom den då skulle bära en börda som inte kan tillämpas i det inledande stadiet. På detta sätt avviker de från Allahs metod och gör det svårt både för sig själva och för dem de kallar till islam. Detta är varför det är ett misstag och en fara.

Här är ytterligare en verklighet kopplad till den föregående: eftersom denna religion helt och hållet kommer från Allah (swt), kommer dess metod för tillämpning också från samma källa, på samma sätt som tron.

Människan är inte fri att ta tron och lämna metoden. Denna religion kom för att förändra hur vi lever genom en särskild metod, och detta är att bygga förståelsen av tron samtidigt som den praktiska organisationen, rörelsen och situationen för den islamiska nationen.

Metoderna för tänkande och skyddet av det mänskliga förnuftet i islam

Den tredje frågan, som Qutub säger:

“Denna religion bygger upp trosuppfattningar samtidigt som den formar ett samhälle; den utvecklar också sitt resonemangssystem samtidigt som den använder sin energi för att genomföra dess praktiska aspekter. Således kräver etableringen av dess särskilda sätt att tänka, dess särskilda trosuppfattningar och dess särskilda livsstil inte olika metoder utan uppfylls samtidigt.”

Vi har talat om den begreppsmässiga förståelsen av tron och metoden för dess tillämpning, och nu vill vi stanna upp och fokusera på tänkandets metod och frågan om hur islam kom för att förändra inte bara tankarna utan också själva sättet att tänka.

Islam kopplar det mänskliga tänkandet till flera centrala utgångspunkter för att säkerställa dess säkerhet och rätthet, så att det inte avviker vid något tillfälle.

Å andra sidan släpper den jahiliska metoden sinnet fritt utan någon vägledning och ger det full frihet att avvika, så att det blir förvirrat och vandrar hit och dit.

Detta sker när sinnet tillåts koppla loss sig från de fasta utgångspunkterna, eller de grundläggande sanningarna. När sinnet arbetar utan vägledning, tar det en slumpmässig väg, beroende på sig självt, med alla sina naturliga brister.

På detta sätt utsätter det sig för förvirring, förstörelse och förlust.

Å andra sidan vet Allah (swt), som skapade människan och hennes förstånd, dess stora potential och energi, men också dess förmåga att avvika, förlora insikt och bli förvirrad när som helst. Allah (swt) känner också till de stora skillnaderna mellan människors förstånd, liksom mellan generationer.

Allah (swt), trots att Han skapade och upphöjde förnuftet och gjorde det till människans utmärkande egenskap samt till det huvudsakliga verktyget för att uppfylla hennes plikter och ansvar, lämnade inte förnuftet som den slutliga och avgörande referensen för mänskligheten.

Allah (swt) lade inte denna outhärdliga börda på människan.

Förnuftets uppgift är unik och definierad: dess uppgift är att ta emot kunskap och att söka det rätta sättet att ta emot denna kunskap, förstå den, tillämpa den och praktisera den. Det ligger inte i förnuftets natur, och inte heller i dess ansvar, att fastställa sanningar (särskilt sådana som endast Allah känner till) och tillämpa dem självständigt.

Det första skyddet för det mänskliga förnuftet, som skyddar det från avvikelse:

Insikten att den gudomliga uppenbarelsen är den absolut auktoritativa referensen.

Som den första källan till denna religion anger, är den absolut auktoritativa referensen för det mänskliga förnuftet uppenbarelsen. Uppenbarelsen är Allahs ord som är absolut sant och aldrig innehåller någon brist. Detta ord kommer från Allah (swt), som är den mest vise och den mest lovprisade.

Genom uppenbarelsen garanteras därför förnuftet och mänskligheten, i alla dess stadier, en källa som med säkerhet är kunnig, korrekt, barmhärtig, allomfattande och oändlig.

Denna källa kan därför aldrig vara tillfällig, partisk eller okunnig, utan kännetecknas av fullständighet utan någon brist och sträcker sig genom hela livets väg.

Således är vi garanterade att det inte sker någon förändring, eftersom Allah (swt) känner det förflutna, nuet och framtiden – allt är detsamma för Honom. När Han (swt) beslutar något vet vi att Han ser allt, Han är rättvis och inte partisk – därför är detta absolut rättvisa.

Denna referens är mycket viktig för det mänskliga tänkandet – att det mänskliga förnuftet är kopplat till Allah (swt) och till uppenbarelsen.

Denna källa fastställer för förnuftet det lämpliga område inom vilket det kan verka och tänka självständigt, och definierar vad som är tillåtet och inte tillåtet.

Detta skyddar därmed detta verktyg, förnuftet, från att spridas i sådant det inte känner väl, inte är kapabelt att hantera, eller som kan dra det tillbaka till förnedring.

Detta är varför förnuftet förhindrades från att ge sig in i det osynliga (al-ghayb), eftersom det ligger bortom dess förmåga – istället ges förnuftet kunskap om det osynliga från den absolut säkra källan – uppenbarelsen.

När förnuftet försöker tänka kring de absoluta fakta som rör den osynliga, metafysiska världen, träder det in i ett område där det saknar erfarenhet och verktyg för att utforska.

En liknelse är någon som försöker simma över stora, stormiga hav utan en båt, och som till slut återvänder i fullständig frustration och förvirring.

Detta är vad vi ser i filosofins böcker där förnuftet på egen hand söker efter absoluta sanningar om den osynliga världen.

Allah (swt) har förhindrat förnuftet från att splittras eller bryta samman, och dessa skyddsåtgärder är inte till för att begränsa det, utan för att ge det värdighet, skydd och vila.

Allah (swt) har därefter gett förnuftet många områden där det fritt kan röra sig, såsom att reflektera över Allahs välsignelser och Hans skapelse, att fastställa den gudomliga lagen (sharia), att observera samhället, att reflektera över historien, att resa och utforska jorden, samt större uppgifter såsom att upptäcka de naturlagar som Allah (swt) har skapat och att bygga civilisation.

Dessa är i själva verket mycket vidsträckta områden, där människan aldrig helt kan förstå och bemästra allt, och därför kommer hon alltid att känna sin begränsning.

Islam kräver att förnuftet inte möter de fakta som Allah ger med några förutfattade meningar eller partiskhet. Det måste frigöra sig från allt sådant.

Om det söker efter en ny sanning, bör det inte möta den med partiskhet som kommer från vanor, gamla idéer, miljöpåverkan eller arv.

För att känna den verkliga sanningen måste man lämna allt detta och möta de fakta som Allah uppenbarar utan partiskhet.

Man bör basera sitt sökande på experiment och observation i den fysiska världen och acceptera den absoluta kunskapen om den metafysiska världen från uppenbarelsen.

Islam kräver alltid sund och säker kunskap i allt, såsom det framgår i Koranen:

“Och följ inte det som du inte har någon kunskap om. Sannerligen! Hörseln, synen och hjärtat – alla dessa kommer att frågas (av Allah).” (Surah Al-Isra 17:36)

Förnuftet bör först kasta bort sina förutfattade meningar och fördomar och åter bekanta sig med allt baserat på sund och sann kunskap.

Detta kräver att människan avstår från att ta information från felaktiga källor och tar uppenbarelsen från Allah (swt) som sin slutliga referens.

När mänskligheten tänkande blir islamiskt och kopplas till uppenbarelsen, säkerställs det att om saker blir förvirrande, så kommer en återgång till uppenbarelsen att ge ljus:

”Så har Vi också låtit dig [Muhammad, efter de tidigare profeterna] få del av helig ingivelse. [Förr] visste du inte vad uppenbarelse betydde och inte heller vad [sann] tro innebar. Men Vi har gett dig [detta budskap] som ett ljus med vilket du skall leda dem Vi vill av Våra tjänare, leda [dem] till den raka vägen, (52) Allahs väg, till Honom tillhör allt

som finns i himlarna och allt som finns på jorden. Sannerligen, till Allah återvänder alla ting (för avgörande). (53)” (Surah Ash-Shura 42:52–53)

Således känner människan i islam trygghet och känner att hon har en referens som är rätt, god och barmhärtig i alla avseenden.

Det andra skyddet för det mänskliga förnuftet som skyddar det från avvikelse:

Det islamiska sättet att tänka kräver bildandet av en grupp

En annan punkt är att det islamiska sättet att tänka är kopplat till gruppen. Individen kan förlora den rätta vägen om han är ensam, även om han tar från uppenbarelsen, eftersom han kan missförstå eller tillämpa fel.

Därför är den bästa säkerheten mot avvikelse att följa gruppen. Om gruppen gemensamt beslutar något, bör individen lämna sin egen åsikt, och detta blir en trygghet för honom, eftersom gruppen går på rätt väg och inte kommer att gå vilse.

Individen som tar en annan väg och tänker självständigt från gruppen kommer att bli förloraren, om gruppen baserar sin uppfattning på tydliga uttalanden från Koranen och Sunnah.

Detta beror på att dessa frågor tillhör rättsläran (fiqh), eller härledda omdömen (ijtihād), vilket innebär att anstränga sig för att nå rätt uppfattning baserat på Koranen och Sunnah – och detta omdöme bör göras av gruppen, och individen bör lämna sin egen åsikt och anta gruppens åsikt med uppriktighet.

Detta eftersom han bör veta att tryggheten för honom finns i gruppens enhet och att han inte kommer att gå vilse om han håller fast vid gruppen.

Allahs Sändebud (sas) sade: “Allahs hand är med gruppen, och den som avskiljer sig går mot elden.”

Och Allah (swt) säger också i surah Al-‘Asr:

“Vid tiden! (1) Sannerligen, människan är i förlust (2) Förutom de som tror (tillsammans), gör rättfärdiga handlingar (tillsammans), och uppmanar varandra till sanningen och uppmanar varandra till tålamod och uthållighet. (3)” (Surah Al-‘Asr 103:1–3)

Lägg märke till hur Allah (swt) talar om de troende i plural i verserna ovan och inte i singular.

Sättet att tänka är mycket viktigt, och jag anser att störningar i denna punkt var en orsak till de problem som uppstod under följeslagarnas tid efter Allahs Sändebuds (sas) död, under tiden för ʿUthmān, ʿAlī och Muʿāwiyah (må Allah vara nöjd med dem alla).

Om ʿAlī, Muʿāwiyah, Zubayr, Talha, ʿĀʾishah och andra inte hade agerat individuellt, skulle problemet inte ha uppstått. Om de alla hade samlats och diskuterat frågorna, och sedan om det beslut de fattade hade följts av alla, kunde dessa problem ha undvikits.

Men vad hände? När en grupp insisterade på att ʿUthmāns mördare skulle utlämnas, och en annan grupp insisterade på att tiden inte var lämplig och att saker först måste lugna sig innan någon diskussion, och en tredje grupp ville sätta båda i en svår situation och själva fånga mördarna – då uppstod oenighet, och detta ledde till problemet.

Om de bara hade kunnat enas om en åsikt, skulle problemet inte ha uppstått.

Det som hände var att när de delade upp sig i grupper blossade splittringen upp, och på en enda dag dödades sjuttio tusen muslimer i slaget vid Ṣiffīn. Det som hände var fruktansvärt.

Varför hände detta? Det var eftersom varje grupp höll fast vid sin egen åsikt.

Det råder ingen tvekan om att ʿAlīs (må Allah vara nöjd med honom) uppfattning var den korrekta ur ett rättsligt perspektiv, eftersom han var den valda och utsedda kalifen. Därför borde alla andra ha varit under hans ledarskap.

De kunde ha diskuterat situationen med honom och nått ett beslut tillsammans med honom, och då skulle ansvaret ha legat hos ʿAlī (må Allah vara nöjd med honom).

De borde ha gått denna väg även om de inte var övertygade om det slutliga beslutet. Men när de insisterade på att ha en annan åsikt mot kalifen ʿAlī (må Allah vara nöjd med honom), då bröt splittringen ut.

Principen är att även om ʿAlī (må Allah vara nöjd med honom) hade haft fel, är enighet kring ett felaktigt beslut bättre än splittring kring ett så kallat korrekt beslut.

De som startade problemet genom att döda ʿUthmān (må Allah vara nöjd med honom) var i själva verket svaga, och det hade varit möjligt att övervinna dem, straffa dem och avsluta hela saken. Men dessa människor utnyttjade splittringen bland muslimerna.

Så om det första skyddet mot avvikelse är att förnuftet ska styras av uppenbarelsen, så är det andra skyddet att individen underkastar sig och följer gruppens åsikt i frågor där det inte finns någon tydlig vägledande text från Koranen eller Sunnah, även om han inte är övertygad.

Detta eftersom gruppen inte enas om avvikelse eller ett felaktigt beslut, som det anges i hadithen och i Koranen:

“Och den som motsätter sig och går emot Sändebudet (Muhammad) efter att den rätta vägen tydligt har visats för honom, och följer en annan väg än de troendes, honom ska Vi låta följa den väg han valt och bränna honom i Helvetet – vilken dålig slutdestination!” (Surah An-Nisa 4:115)

Detta är en mycket viktig grundpelare i uppbyggnaden av vilken grupp som helst. När gruppen fattar ett beslut genom ömsesidig rådgivning och ijtihād, kommer det med stor sannolikhet att vara det korrekta.

Detta eftersom om tio personer med god kunskap och god karaktär diskuterar en fråga, kommer deras åsikt att vara bättre än en eller två individers.

I själva verket bör de som har avvikande åsikter tvivla på sin egen uppfattning och anse att den sannolikt är fel, och därför bör de följa gruppen, acceptera och omfamna dess åsikt och överge sin egen.

Detta är en mycket viktig fråga i den korrekta uppbyggnaden av varje grupp, både bland troende och icke-troende.

I jahiliyya gör de detta för att ena sin nation, eftersom styrka i enhet kommer från den mänskliga naturen (fitrah). Annars, om var och en höll fast vid sin egen åsikt, skulle människor splittras och strida. Om de troende är flexibla och varje medlem accepterar och lyder gruppens åsikt, då blir detta en välsignelse, eftersom Allahs (swt) hand är med gruppen. Detta är det andra skyddet som säkerställer riktigheten i den första frågan och dess korrekta tillämpning.

Splittring och olika åsikter är det som olika islamiska grupper faller i. Varje grupp anser att den har rätt och att alla andra har fel, utan någon referens. På Allahs Sändebuds (sas) tid fanns det en referens. På de fyra rätt vägledda kalifernas tid fanns det också en referens. När staten delades upp i en umayyadisk och en abbasidisk stat var detta ett direkt resultat av folkets splittring. Om ʿAbd al-Rahman al-Umawi inte hade gått till Andalusien och grundat den umayyadiska staten, skulle det ha funnits endast en kalif, även om det var genom makt, och folket skulle ha förblivit enat. Därefter delades den islamiska staten ytterligare upp i många stater, och alla ville vara härskare eller kung. Sedan började staterna falla tills allt föll samman.

Den verkliga tryggheten finns i att stå med gruppen, inte bara för dess enhets skull, utan också för att säkerställa att vi antar det rätta tänkandet och går på den rätta vägen. Gruppens idéer är de välsignade, och individens idéer saknar verkligt värde om de motsäger gruppens idéer, även om man tror att ens egna idéer är mer korrekta. Om gruppen är en sanningsenlig grupp, och ledarskapet är rättvist och söker Allahs välbehag, och ägnar sig åt forskning och lärande, då blir det obligatoriskt för alla gruppens medlemmar att ingen antar en motsatt idé, och dessutom att ingen försöker hitta anhängare som stöder honom i att avvisa gruppens idéer.

Det tredje skyddet för det mänskliga förnuftet, som skyddar det från avvikelse:

Att ha taqwa – kärlek, respekt och medvetenhet om Allah

Den sista garantin mot avvikelse är att ha taqwa – eller fruktan, medvetenhet, respekt och omsorg om att behaga och lyda Allah (swt) – eftersom det är detta som gör att vi förenas och samarbetar för att nå sanningen. Om vi inte har taqwa, kommer var och en att bära på någon form av arrogans inom sig och vara förtjust i sin egen åsikt, och därmed försöka hitta alla referenser, bevis, handlingar och berättelser som stöder hans åsikt, samtidigt som han avvisar alla andra fakta, oavsett hur starka de är.

Det väsentliga här är taqwa. Om jag har taqwa, kommer jag att söka sanningen för sanningens skull, vare sig den är med mig eller emot mig – det spelar ingen roll, eftersom det som verkligen betyder något är att behaga Allah och att ständigt vara medveten om Honom (swt).

Dessa är de tre viktiga garantierna för att den islamiska karavanen ska fortsätta att färdas tryggt framåt.

Det jahiliska sättet att tänka frigör människor från alla principer och kopplar loss dem från den gudomliga uppenbarelsen.

Frågan om taqwa, eller att vara medveten om Allah, och känslan av att ständigt vilja behaga Honom, är helt frånvarande i jahiliyya. Även om människor tycks vara enade i jahiliyya, eftersom de inte styrs av taqwa, väntar alla i bakhåll och letar efter de andras misstag. Så snart ett tillfälle ges, eller när makten övergår från en person till en annan, görs upp räkningar. Så det som i verkligheten förenar jahiliyya är auktoritet, makt och rädsla. Om maktens centrum förändras, vänder de sig mot varandra, och uppgörelserna börjar.

I det islamiska samhället bör detta däremot inte ske på detta sätt, eftersom alla fruktar Allah (swt), och de samarbetar i att säga sanningen genom att återvända till och söka i Allahs Bok och i Allahs Sändebuds (sas) Sunnah. Sökandet och undersökningen är inte selektiv – vi väljer inte ut det som råkar stämma överens med vår partiska synpunkt – utan vårt sökande bör vara omfattande och fullständigt så att vi kan nå sanningen efter

att vi har använt alla forskningsverktyg och samlat alla texter kring en viss fråga. Framför allt ber vi Allah (swt) om hjälp, så att vi gemensamt kan söka och nå sanningen.

Detta är det sätt att tänka som Qutub talade om: islam kom för att förändra vårt tänkande, och innan det kom det faktiskt för att förändra själva sättet vi tänker på. Detta är en av de viktigaste punkterna som Qutub betonade, och detta måste vi inse.

Detta gäller inte bara på gruppnivå, utan också på den personliga nivån. Om jag därför har ett personligt beteende, och gruppen anser att jag har fel och har en annan uppfattning, måste jag följa gruppens uppfattning.

Så om jag väljer ett arbete, och gruppen inte gillar det, måste jag lämna detta arbete. Om jag väljer en arbetsplats och gruppen anser att den är farlig för mig, min familj eller gruppen, måste jag förändra detta, oavsett min personliga uppfattning och oavsett de fördelar jag trodde mig få.

Så gruppens uppfattning är den mest eftersträvansvärda i islam, och den är mer välsignad och mer korrekt, även i frågor som rör mitt mest privata liv.

Om jag behöver gifta mig kan det komma råd från gruppen: de kan säga att denna kvinna inte hjälper dig, eller att denna kvinna är farlig för dig eller gruppen. Även i ditt arbete – om gruppen säger att något är svårt – i allt detta bör du följa gruppens uppfattning. Om de säger att du har fel i en aspekt av ditt arbete, bör du lyssna på gruppen.

Förhoppningsvis kommer vi på detta sätt verkligen att förstå islam.

Vi bör inte ta saker ytligt och i allmänna termer och säga att det som menas med “sätt att tänka” bara är den stora sanningen om Allahs gudomlighet och aspekter av lydnad till Honom och vikten av gruppen. Det är inte bara detta, utan det är sättet att tänka i allt, i alla våra angelägenheter, stora som små, och detta är hur vi kan bli ett rätt vägledt samhälle.

När jag är oense med min hustru bör jag inte påtvinga henne min personliga åsikt, utan jag bör föra henne tillbaka till Allahs (swt) väg och komma överens med henne om att vi ska följa Allahs väg och undersöka frågan i den islamiska lagen.

Med detta förhållningssätt, när hon fruktar Allah och jag fruktar Allah (swt), kan jag välja den slutliga uppfattningen eftersom jag har den auktoritet som hon erkänner, och därigenom kommer vi inte att vara oense.

Detta beror på att det inte är jag som bestämmer vad min hustru gör och vad mina barn gör. Jag är inte en tyrann som är oberoende från Allah (swt), utan jag är en tjänare, samtidigt som jag är en far, en make, en chef. Jag är en tjänare oavsett om jag är en soldat eller en ledare. Jag gör allt detta och återvänder i allt till Allah (swt).

Så barn bör från ung ålder vänja sig vid tanken att när vi är oense i en fråga, återvänder vi alltid till Allahs (swt) dom.

Detta är det uttryck som muslimer använde tidigare: när de var oense om något sade de att de måste se vad Allahs dom är i denna fråga.

Så det handlar inte om våra egna smakpreferenser eller humör; sättet att tänka omfattar varje liten och stor sak, inte bara de stora frågorna i livet.

Slutsats: Äktheten i den islamiska handlingsmetoden

Qutub säger vidare:

“Av ovanstående förklaring vet vi att denna religion har en särskild handlingsmetod. Nu bör vi förstå att denna metod är evig. Den är inte knuten till någon särskild period eller till några speciella förhållanden och omständigheter som var unika för det första muslimska samhället. I själva verket kan denna religion aldrig etableras – vid någon tidpunkt – annat än genom denna metod.”

Och uttrycket **“– vid någon tidpunkt –”** syftar på den specifika tid då den islamiska förkunnaren möter verkligheten.

Så om samhället befinner sig i ren jahiliyya, börjar vi med dem från noll, och om vi möter ett samhälle som accepterar islam men är felaktigt i dess tillämpning, då är det som krävs att fördjupa tron så att den korrekta tillämpningen uppnås. Om samhället tillämpade islam korrekt men med brister, skulle det behöva viss lämplig behandling och justeringar.

Så oavsett från vilken punkt du möter samhället som en kallare till islam och en reformator, tillämpar du alltid den islamiska metoden, vare sig det är från början eller från någon punkt längs vägen.

Qutub säger sedan:

“Islams funktion är att förändra människors trosuppfattningar och handlingar samt deras synsätt och sätt att tänka. Dess metod är gudomligt fastställd och helt annorlunda från alla de värdelösa metoder som kortsynta människor har.

Vi kan inte ta emot den gudomliga vägledningen eller leva enligt den om vi inte antar den gudomligt fastställda metoden, den metod som Allah avsett för att reformera människans tänkande och handlingar.”

Så det gudomliga sättet att leva uppnås inte annat än genom det gudomligt fastställda sättet att tänka.

Detta är exakt varför en kallare till islam måste förändra människors sätt att tänka så att de kan förstå. Han börjar därför från den första punkten: att det finns en Skapare och Herre över detta universum.

Om de accepterar detta, uppstår en fråga: om det finns en Skapare och Herre över detta universum, vem är då Ägaren och Härskaren över detta universum... och varför skapade Han detta universum och dig?

Så han måste ordna deras tänkande så att de kan förstå sin Herre.

Men om kallaren kommer och säger "gör detta och gör inte detta", kommer de inte att förstå.

För att etablera ett gudomligt vägledt liv måste metoden också vara gudomligt fastställd.

Qutub säger vidare:

"När vi försöker göra islam till en 'teori' att studera, tar vi bort den gudomliga metoden och det gudomliga synsättet från dess natur, och vi reducerar det till nivån av ett människoskapad tankesystem, som om den gudomliga metoden vore underlägsen människans metoder, och som om vi ville höja det system av tanke och handling som Allah har fastställt till samma nivå som systemen hos Hans skapelser!"

Vi talade om denna punkt i början av detta kapitel: om människor som blivit besegrade inför jahiliyya, när de försöker övertyga jahiliyya genom dess egna metoder och begrepp.

De förändrar då det islamiska sättet att kalla och förmedla, genom att förvränga ordningen och de organiserade stegen, så att det blir förenligt med jahiliska sätt.

Så de säger: "vi är som ni, vi tänker som ni, vi planerar som ni, vi är demokratiska som ni, vi presenterar lagstiftning och lösningar på samhällets problem precis som ni."

På så sätt förändrar de Allahs väg så att den blir förenlig med slavarnas väg, som om slavarnas väg vore högre och Allahs (swt) väg vore lägre.

Detta får inte ske för den islamiska gruppen, eftersom, som Qutub säger vidare:

"... denna aspekt av situationen är full av fara, och den resulterande förlusten kommer att vara katastrofal."

Det fullständiga citatet från Qutub är följande:

"Funktionen hos detta gudomliga system som har givits till oss – vi som är kallare till islam – är att ge ett särskilt sätt att tänka, renat från alla de

jahiliska sätt att tänka som är utbredda i världen och som har förgiftat vår kultur genom att beröva oss vårt eget tänkande.

Om vi försöker förändra denna religion på ett sätt som är främmande för dess natur och som är lånat från den dominerande jahiliyya, kommer vi att beröva den den funktion som den haratt fullgöra för mänskligheten. Vi kommer att beröva oss själva möjligheten att befria oss från oket av de jahiliska sätt som råder i vår tid, vilka dominerar våra sinnen.

Denna aspekt av situationen är full av fara, och den resulterande förlusten kommer att vara katastrofal."

Vi bör hålla fast vid det islamiska sättet att tänka, eftersom det är endast genom detta som vi kan uppnå mycket.

Det kommer först att bota oss och rena oss från resterna av jahiliyya. Det kommer att rena oss och få oss att kasta bort jahiliska attityder, så att vi kan ta emot från pålitliga och sanna källor.

Vi kommer att räddas från främmande tankar om människans natur och människans väsen.

Så det islamiska sättet att tänka botar människan och renar honom från de avlagringar av det dominerande sättet att tänka på jorden – jahiliska samhällens tänkande, som pressar våra sinnen och försöker förvränga vår kultur och vårt sätt att leva.

Om vi tar denna religion genom ett västerländskt eller jahiliskt sätt att tänka, kommer vi att förlora två saker samtidigt:
vi kommer att förlora den rätta förståelsen av denna religion, och vi kommer att beröva oss själva vägledning genom denna sanning.

Därmed kommer vi i själva verket att ha förlorat allt. Utan tvekan skulle detta vara katastrofalt.

Vår förlust blir förödande när vi har fel i vår förståelse av islam och när vi har fel i dess tillämpning. Därför kommer vi att berövas välsignelserna i denna religion.

Därför måste vi hålla fast vid det särskilda sättet att tänka som islam kom med, eftersom det är den enda garantin för att verkligen känna igen sanningen och verkligen känna igen falskheten – att se den rätta vägen och den felaktiga vägen – genom de tre garantier som vi nämnde tidigare:

Den första garantin är att vi tar Allah (swt) som vår referens, genom Hans uppenbarelse och Hans Sändebud.

Den andra är att vi vet att Allahs hand är med gruppen, så ingen av oss bör vara självständig i sitt tänkande, utan han måste hålla sig till gruppens uppfattning och anta den efter att ha rådfrågat, klargjort och diskuterat.

Den tredje garantin är att han har djup gudsmedvetenhet, fruktan, hängivenhet och kärlek till Allah (swt) (taqwa), så att han inte följer sina egna begär, utan befriar sig själv genom att låta gruppen välja den rätta uppfattningen enligt islam.

Qutub säger:

“Tankesätten och handlingssätten för att etablera det islamiska systemet är inte mindre viktiga eller mindre nödvändiga än denna islamiska tro och livsstil, och de är inte heller separata från varandra.”

Allt som kommer från Allah (swt) har ett stort värde i sig självt.

Vi bör vörda allt som kommer från Allah (swt), och vi bör sätta det på dess rätta plats. Vi bör aldrig kompromissa eller ignorera vissa delar, även om det handlar om frågor som är mindre eller av lägre prioritet.

Eftersom det kommer från Allah (swt), är allt lika viktigt för oss, och vi bör acceptera allt.

Så vi tillåter det som Allah tillåter och förbjuder det som Allah förbjuder, och vi sätter fram det som Allah sätter fram och skjuter tillbaka det som Allah skjuter tillbaka:

“O ni som tror! Gå inte före Allah och Hans Sändebud, och frukta Allah. Sannerligen, Allah är Allhörande, Allvetande.”
(Surah Al-Hujurat 49:1)

Att framställa islam som en teori kommer aldrig att återupprätta islam

Qutub fortsätter:

“Även om det kan verka mycket tilltalande för oss att fortsätta framhäva skönheten i de islamiska trosuppfattningarna och systemet, bör vi inte glömma detta faktum: att islam aldrig kan bli ett praktiskt levnadssätt eller en dynamisk rörelse genom dessa medel. Vi bör också inse att detta sätt att presentera islam inte gynnar någon annan än dem som faktiskt arbetar för den islamiska rörelsen...”

Denna punkt innebär att oavsett hur attraktiv presentationen är, kommer ingen att dra nytta av den förutom de som faktiskt rör sig med islam.

Detta är en mycket viktig punkt. Den som läser om islam men inte lever med islam, inte engagerar sig i det, inte deltar i en rörelse för att etablera islam eller förändra sig själv – han läser det som om det vore litterär upplysning, konst eller vackra formuleringar.

Tyvärr är detta hur Muslimska brödraskapet (Ikhwan al-Muslimeen) läser *Fi Zilal al-Quran* (”I Koranens skugga”) av Qutub och Maududis böcker. De läser dem men tar inte emot dem som ett nytt åtagande.

I kontrast, när vi läser dem enligt deras verkliga innebörd – så som Qutub och Maududi avsåg – finner vi en helt ny vision och väg. Detta beror på att vi faktiskt arbetar för att förändra våra liv från jahiliyya till islam.

Så oavsett hur imponerande en presentation är, kommer ingen att dra nytta av den förutom de som är upptagna med islam. I den mån de är engagerade i Allahs religion, i den mån kommer de att förstå islam på riktigt.

Om de helt har överlämnat sig till Allah (swt) och accepterat Honom som sin Herre, Gud (Ilah) och Härskare, då kan de till fullo dra nytta av budskapet.

Men om de tar islam i delar, i en begränsad bild eller på en ytlig nivå, kommer de inte att kunna dra nytta av det.

Som Qutub säger – **“...och även denna grupp...”** (dvs. gruppen som arbetar med den islamiska rörelsen) – “...**kan dra nytta av det**...” – “...endast i den utsträckning som motsvarar dess utvecklingsnivå.”

Det är därför vi ser att Brödraskapet läser Qutubs och Maududis böcker utan att förstå dem. Det beror inte på brist på intelligens, utan på att de inte har beslutat sig för att förändras med sanningen och följa den vart den än leder dem.

De närmar sig det de läser med en förutfattad inställning som håller dem fast i en bur de inte kan ta sig ur. Därför har de ingen verklig nytta.

De förvränger till och med tolkningen av tydliga och uppenbara saker enligt sina egna fördomar.

Detta är varför Qutub säger att oavsett hur kraftfull framställningen är – och han syftade kanske särskilt på Brödraskapet – kommer de inte att dra nytta av den mer än den nivå de nått i sin rörelse.

Qutub bekräftar dessa sanningar igen med stark övertygelse:

“Jag upprepar därför att den islamiska tron omedelbart måste ta form i en praktisk rörelse, och från det ögonblick detta sker, måste rörelsen bli en verklig representation och en exakt spegel av sin tro.

Jag upprepar också att detta är den metod som är naturlig för den gudomligt uppenbarade religionen islam, och att denna metod är den mest överlägsna, bestående och ytterst effektiva. Den ligger närmare den mänskliga naturen än alla de metoder som presenterar islam som

en färdig och fast teori, innan människorna engagerat sig i en praktisk rörelse och innan denna blivit en levande verklighet i deras hjärtan, som steg för steg omsätter teorin i handling.”

Denna säkerhet, detta lugn, denna stolthet och denna fasthet är mycket viktiga, och bör vara en del av den psykologiska uppbyggnaden hos den som kallar till Allah (swt).

På så sätt kommer han inte att bli redo att kompromissa, och han kommer inte vara beredd att ge efter i något för att tillfredsställa andra, vinna mark eller övertyga fler människor.

Därför är det mycket viktigt att stå fast vid denna position – och i själva verket är det detta som attraherar människor, inte motsatsen.

En kallares kompromisser kommer inte att locka människor, utan snarare att skilja dem från sanningen, även om de först samlades kring honom.

Om vi vill leda människor till sanningen måste vi hålla fast vid sanningen, även om de tillfälligt går vilse – de kommer att återvända.

Jahiliyyas förvillelse

Qutub säger:

“Om detta är den korrekta metoden för grunderna i den islamiska tron, så är den ännu mer korrekt när det gäller detaljerna i den organisatoriska strukturen och dess juridiska bestämmelser.

Den jahiliyya som omger oss, och som tynger sinnena hos vissa uppriktiga arbetare för islam – vilka blir otåliga och vill se alla stadier av det islamiska systemet uppstå mycket snabbt – har rest en mycket känslig fråga. Den frågar dem:

‘Vad är detaljerna i det system ni kallar till? Hur mycket forskning har ni gjort? Hur många artiklar har ni skrivit och hur många ämnen har ni behandlat? Har ni utvecklat dess rättslära på nya grunder?’

– som om det enda som saknas för att tillämpa den islamiska lagen vore juridisk forskning (fiqh) och dess detaljer; som om alla redan hade accepterat Allahs suveränitet och var villiga att underkasta sig Hans lagar; som om det enda som återstod var bristen på mujtahider som kunde presentera en moderniserad version av den islamiska rättsläran.

Detta är ett grovt skämt om islam, och varje människa som har respekt för denna religion bör höja sig över det.”

Så frågan om att inte göra några kompromisser i denna metod är mycket viktig.

Detta gäller också kravet att vi ska presentera lösningar på de problem som de (jahiliyya) lider av, och att vi ska ge färdigkonstruerade system för varje aspekt av deras liv.

Genom detta sätter de press på dem som kallar till islam, så att de skyndar på stegen i den korrekta islamiska metoden.

Jahiliyya vill, som Qutub säger, medvetet sätta de islamiska kallarna i en svår position genom att fråga:

“Vad är detaljerna i det system ni kallar till? Hur mycket forskning har ni gjort? Hur många artiklar har ni skrivit? Har ni byggt dess rättslära på nya grunder?”

Detta är ett hån.

“...som om inget saknas för att tillämpa den islamiska lagen förutom juridisk forskning... som om alla redan hade accepterat Allahs suveränitet...”

Detta är en lögn.

Det förbjudna är redan känt, och religionens principer är också kända för människor – ändå bryter människor medvetet mot islam eftersom de i själva verket har valt jahiliyya framför islam.

Därför måste de först återvända till islam – därefter kan de få veta vad islam kräver av dem.

Om detta jahiliska krav verkar passa människoskapade system och politiska partier, så är det i själva verket inte förenligt med Allah (swt).

Detta beror på att Allah (swt) är alltför upphöjd och stor för att bli tillfrågad “...vad vill Du av oss?” – som om vi vill försäkra oss om vad som kommer att hända i våra liv innan vi följer eller accepterar.

Detta är olämpligt, eftersom Allah ska dyrkas enbart för Sin egen skull, och lydnad till Honom sker för Hans egen skull – och genom denna lydnad uppnås hela mänsklighetens bästa.

Så denna fråga är inte acceptabel inför Allah (swt), även om den är acceptabel i mänskliga system.

Därför är det inte tillåtet för den som kallar till islam att alls ge efter för detta tillvägagångssätt.

Qutub fortsätter:

“Genom dessa taktiker vill jahiliyya hitta en ursäkt för att avvisa det gudomliga systemet och bevara människans slaveri under andra människor.

Den vill avleda muslimernas kraft från arbetet med att etablera det gudomligt fastställda sättet att leva, så att de inte går vidare från trons stadium till en dynamisk rörelse.

Den vill förvränga själva naturen i denna metod – den metod där den islamiska tron mognar genom rörelsens kamp, där detaljerna i det islamiska systemet utvecklas genom praktisk strävan, och där lagar formas för att lösa verkliga problem och faktiska svårigheter.”

Detta är den islamiska metoden – men jahiliyya försöker förstöra allt detta.

Den vill att den islamiska gruppen ska presentera teori och färdiga lösningar på irrelevanta problem som saknar koppling till det verkliga islamiska livet, vilket egentligen byggs på djup tro (aqida) och korrekt metod.

Om muslimer svarar på detta spel, befinner de sig i stor fara.

Qutub säger:

“Det är den som kallar till islams plikt att inte svara på detta spel; det är deras plikt att vägra låta en främmande metod påtvingas deras religion och rörelse. Det är deras plikt att inte låta dem som saknar övertygelse göra dem vacklande.”

I många situationer blir vi blyga när vi talar med jahiliyya.

Vi skäms och blir rädda för att helt vägra svara utan att ge förklaringar.

När de frågar om lösningar på samhällsproblem känner vi att om vi säger “vi har inte…” (en specifik lösning), så skulle det innebära att vi saknar kunskap eller att vår metod inte är realistisk.

Därför känner vi press och börjar svara – men vi ska inte svara.

Vi ska vägra – och vara stolta över det.

Vi ska stå fasta, oavsett hur mycket de anklagar oss för att vara okunniga, arroganta, oflexibla, att inte acceptera andra åsikter eller att vara diktatoriska.

Jahiliyya kommer att använda alla dessa anklagelser för att förvränga muslimernas position, skrämma dem och sätta press på dem.

Därför, som Qutub säger, ska vi **"inte låta dem som saknar övertygelse göra oss vacklande."**

Qutub fortsätter:

"Det är muslimernas plikt att avslöja dessa taktiker och slå dem i spillror, att avvisa detta löjliga förslag om 'rekonstruktion av islamisk lag' för ett samhälle som varken vill underkasta sig Allahs lag eller visar någon trötthet inför lagar från andra källor än Allah.

Sådant tal är ett sätt att avleda uppmärksamheten från det verkliga och seriösa arbetet, och är en metod genom vilken arbetare för islam kan fås att slösa sin tid på att bygga luftslott.

Därför är det deras plikt att avslöja dessa förrädiska taktiker."

Det är viktigt att kalla saker vid deras rätta namn.

Detta är löjligt... det är ett skämt... en listig taktik... ett försök att genera och försvaga.

Om vi förstår det på detta sätt blir det lätt för oss att inte svara, att vara stolta, och att tydligt avslöja och avvisa det.

Om vi inte förstår detta trick, detta skämt och denna listiga taktik, betyder det att vi inte har förstått vår egen metod korrekt.

Då blir det mycket lätt att dra undan mattan under våra fötter medan vi är omedvetna.

Det är mycket viktigt att vi verkligen förstår sanningen i denna fråga. Det är viktigt att vi kallar det löjligt – och vet varför det är löjligt. Att vi kallar det en listig taktik – och vet varför det är en listig taktik.

Vi måste förstå att det är ett försök att genera oss, att avleda oss från vår väg och få oss att lämna vår grund, så att vi istället står på deras grund, på deras nivå.

Om vi förstår allt detta blir det mycket lätt att avvisa deras manöver, avslöja den, framställa den som löjlig och vara stolta över det – och istället genera dem.

På så sätt blir vi stolta istället för att bli nedtryckta av dem.

Utan detta kan vi aldrig vara kallare till islam, eftersom den som kallar till Allah (swt) måste vara trygg och säker:

“Säg: O ni som fått Skriften! Ni står inte på något (fast) förrän ni följer Tora, Evangeliet och det som har uppenbarats för er från er Herre. Och det som har uppenbarats för dig från din Herre ökar hos många av dem endast trots och otro. Sörj därför inte över de otroende.” (Surah Al-Maidah 5:68)

“Säg: O ni förnekare! Jag dyrkar inte det ni dyrkar, och ni dyrkar inte det jag dyrkar.” (Surah Al-Kafiroon 109:1–3)

Genom denna stolta och självsäkra hållning – som är medveten om den verkliga sanningen – kan vi förmedla till människor vad Allah (swt) vill av oss.

Den islamiska rörelsens metod – hemligheten bakom dess styrka

Qutub fortsätter:

“Det är deras plikt att anta den islamiska rörelsens metod som är i harmoni med denna religion. Denna metod är en källa till styrka för denna religion, liksom en källa till styrka för dem.”

Detta är mycket viktigt: att förstå att Allahs metod är den som etablerar islam, och den som ger tron kraft och möjlighet att växa.

Detta är också källan till vår egen styrka: vi blir mer självsäkra, mer stabila och mer övertygade om Allahs seger, om att vara med Allah och att vara utvalda av Honom.

Allahs metod är hemligheten bakom denna religions styrka – och vår styrka.

När vi håller fast vid Allahs metod, vet vi att vi förlitar oss på sanningen och det verkliga stödet.

Islam och metoden för dess återupplivande är lika viktiga

Slutligen säger Qutub:

“Islam och metoden för att återuppliva islam är lika viktiga; det finns ingen skillnad mellan dem.

Vilken annan metod som helst, hur attraktiv den än må verka, kan inte leda till att islam etableras. Andra metoder kan fungera för att etablera människoskapade system, men de kan inte etablera vårt system.

Därför är det lika nödvändigt att följa denna särskilda metod metod för att etablera islam, lika nödvändig som att följa det levnadssätt den föreskriver och att tro på dess trosartiklar.”

Det är därför vi ser att de som vill etablera islam genom demokrati, diktatur, teokrati eller någon annan metod – och inte genom de steg och stadier som Allahs Sändebud (sas) gick igenom – misslyckas.

De slutar till och med med att driva människor bort från Allah (swt).

Detta beror på att när de misslyckas, och när de tvingas till handlingar som är fel i tid och plats, förvränger de islams sanning.

När de kämpar fysiskt innan tiden är inne, när de inför sådant som inte hör till rätt stadium, när de konfronterar makthavare innan tiden för öppen konfrontation har kommit – när de skyndar på stegen och bryter mot metoden – driver de i själva verket människor bort från Allahs väg.

Men om de håller fast vid metoden, är stolta och trygga, inte svarar på jahiliyyas onda knep eller trick, och inser att det är ett hån – då kommer de att lyckas, och de kommer att garanteras seger till slut.

Om de inte vinner i världslig mening, kommer de ändå att möta Allah efter att ha uppfyllt sitt ansvar.

Som Allah (swt) säger:

“Och Ibrahim, som uppfyllde (allt som ålagts honom).”
(Surah An-Najm 53:37)

Ibrahim (frid vare med honom) byggde inte ett rike och etablerade inte ett system – men han uppfyllde sitt uppdrag. Och i en hadith nämns: “...och det kom en sändebud, och ingen var med honom.” Även denne sändebud hade uppfyllt sitt ansvar. Det är alltså inte nödvändigt att människor svarar på oss, inte nödvändigt att vårt antal ökar, och inte nödvändigt att gruppen når makt eller etablering. Det enda som verkligen är viktigt är att vara i överensstämmelse med den sanna visionen, den sanna metoden och det sanna tänkandet – så att vi, när vi möter Allah (swt), kan säga:

“O Allah! Vi gjorde det Du befallde oss att göra, så uppfyll det Du lovade oss.”

Genom detta är vi garanterade framgång.

Men om vi handlar utifrån våra bristfälliga sinnen, följer våra begär, låter oss luras av skämt, listiga knep och manipulationer, gör felaktiga egna tolkningar (ijtihad), inte håller fast vid den yttersta auktoriteten, inte håller fast vid gruppen som skydd, och inte fruktar Allah i allt – då ska vi inte skylla på någon annan än oss själva när saker går fel.

Detta måste förstås:
Metoden i islam är lika med sanningen.
Om vi håller fast vid metoden, är vi garanterade Allahs skydd och sällskap.
De flesta grupper vi ser uppnår inget, trots uppriktighet och goda intentioner.
Anledningen är att de inte höll fast vid metoden.
Antingen förstod de den inte, eller så förstod de men tog den inte på allvar, eller så var de otåliga – eller något annat.

Slutsatsen är: De övergav sanningen, eftersom metoden i Islam är sanningen – och att kompromissa med metoden är i själva verket att kompromissa med sanningen.

Som Allah (swt) säger:

"Detta Koranen vägleder till det som är mest rätt."
(Surah Al-Isra 17:9)